

JAKUB KOVÁČ

STRATENÍ V ČASE

„Prežili pád. Otázka je, či přežijú čas.“

Stratení v čase

Jakub Kováč

2026

vlastním nákladem

2026 – Jakub Kováč

Všetky práva vyhradené

zákaz kopírovania

formát: e-kniha PDF

kontakt: remiza3.webnode.sk / kovac.j90@gmail.com

„Venované Marekovi – môjmu ujovi, ktorý sa na čas stratil –
nie v priestore, ale v sebe.“

Úvod knihy - Stratení v čase

Existujú príbehy, ktoré začínajú ticho, ako prvé ranné lúče na obzore. A potom sú príbehy, ktoré do vášho života vtrhnú ako nečakaná búrka na šírom oceáne. Taký je príbeh Mareka a Doroty — dvoch duší, ktoré osud spojil v okamihu, keď už nebolo kam uniknúť.

Marek:

Bol ako skala — chladný, pevný a neústupný. Už od detstva veril, že svet patrí tým, ktorí si ho vybojujú vlastnou vôľou a rozumom. Cynický realista, ktorý nikdy nečakal pomoc od druhých, pretože život ho naučil spoliehať sa len na vlastné schopnosti. Jeho svet bol postavený na pevných pravidlách, plánoch a cieľoch, z ktorých nikdy neuhol.

Jeho oči mali farbu oceľovej oblohy pred búrkou — pokojné, no vždy pripravené čeliť čomukoľvek. Úspech bol preňho kompasom, ktorý nikdy nestrácal z dohľadu. Výzvy bral ako matematické rovnice — komplikované, ale riešiteľné. No na ostrove, kde neexistovali plány ani istoty, pochopil, že nie všetko v živote sa dá vypočítať.

V škole bol ten typ žiaka, ktorý vždy vedel odpoveď, ale nikdy sa s nikým nepriatelil. Dorota preňho bola synonymom chaosu — nepredvídateľná, hlučná a príliš drzá. A tak, vždy keď mohol, dával jej najavo, že je nezodpovedná a nerozumná.

Dorota:

Bola vietor — nespútaná, nepredvídateľná a neochotná podriaďiť sa komukoľvek. V jej srdci horela neuhasiteľná túžba po slobode a dobrodružstve. Svet pre ňu nebol miestom pravidiel, ale miestom možností. Žila pre okamih, bez strachu z neznámeho, s iskrou odvahy, ktorá ju vždy hnala vpred —

až do okamihu, keď ju osud zrazil na kolená.

Jej ironické poznámky boli ostré ako búrkový vietor, ktorý trestá more. Pod sarkastickou maskou sa však skrývalo dievča, ktoré túžilo byť prijaté a milované — aj keď si to nikdy nepriznalo. V škole bola divoká a nezastaviteľná. Zbožňovala výzvy a neznášala pravidlá. Mareka považovala za nudného suchára, ktorý sa stará len o známky a svoj dokonalý obraz. Boli ako oheň a voda — večne sa zosmiešňovali, provokovali a doberali sa, každý presvedčený, že ten druhý je jeho úplným protikladom.

Príbeh sa začína tam, kde by to obaja najmenej čakali — na letisku, v preplnenej hale plnej hlasov, kufrov a nekonečných radov. Marek, ako vždy, dorazil načas, presne podľa plánu. Pevne zvieral svoje doklady a kontroloval letenku, pripravený na let do Ameriky, kde mal stráviť niekoľko mesiacov na výmennom štúdiu.

Dorota pribehla na poslednú chvíľu, s kufrom, ktorý ledva zavrela, a s pasom, ktorý našla až po horúčkovitom prehľadávaní tašky. Bola nadšená z novej výzvy a vôbec nepočítala s tým, že by mohla niekoho známeho stretnúť. A potom sa ich pohľady stretli.

"Nie..." zašepkal Marek s nevýslovným znechutením. "Ty si robíš srandu," vyprskla Dorota, keď ho zbadala.

Boli zapísaní na rovnaký let, na rovnaký výmenný program... a mali cestovať spolu. Osud si z nich očividne kruto vystrelil. Ich spoločná minulosť sa vynorila ako príznak, spolu s dávnymi spormi a vzájomnou nevraživosťou.

Ani jeden z nich netušil, že toto náhodné stretnutie na letisku je len začiatkom cesty, ktorá navždy zmení ich životy.

Osud ich postavil pred skúšku, ktorá neodpúšťa chyby. 365 dní mimo domova. 365 dní, ktoré ich zmenia navždy. Na mieste, kde sa stratili nielen v čase, ale aj vo vlastných životoch, našli niečo, čo by nikdy nečakali.

Vitajte v príbehu, kde sa nestratili len oni... ale aj ich staré ja.

Obsah

1. Január – 9.
2. Február – 67.
3. Marec – 132.
4. Apríl – 208.
5. Máj – 279.
6. Jún – 352.
7. Júl – 433.
8. August – 509.
9. September – 585.
10. Október – 655.
11. November – 748.
12. December – 840.
13. Doslov – 932.

Január

Ráno na letisku malo zvláštnu atmosféru. Davy ľudí sa hemžili medzi bránami, hlásenia letov sa miešali so šumením rozhovorov, no medzi tým všetkým sa vznášalo akési neviditeľné napätie. Marek, s rukami hlboko zastrčenými vo vreckách, stál opretý o stenu pri bráne a jeho pohľad bol neprítomne uprený na obrazovku zobrazujúcu nadchádzajúce lety. Napriek tomu, že bolo ešte skoro ráno, letisková hala pôsobila až neprirodzene rušno.

Dorota sa objavila, ako bolo jej zvykom, tesne pred posledným vyvolaním. Hlučne prešla popri Marekovi s kávou v ruke a výrazom, ktorý dával jasne najavo, že nie je ochotná počúvať jeho výčitky. "Aspoň raz by si mohla prísť načas," zamrmľal Marek, len aby prerušil ticho.

"Aspoň raz by si mohol prestať byť taký starý dedo," odvetila a šikovne sa vyhla jeho pohľadu. Uložila si kabelku na sedadlo a zhlboka sa napila kávy, akoby chcela zapáliť iskru energie v ospalom tele.

Ich let mal byť jednoduchý, krátky prelet ponad Tichý oceán, kde ich čakali nové dobrodružstvá. Vyhliadkový let bol súčasťou výmenného pobytu, a hoci sa Marek naň spočiatku tešil, teraz to považoval za ďalšiu povinnosť, ktorú si musí odkrútiť. Dorota to, samozrejme, brala úplne inak – jej oči žiarili nadšením, keď nastupovala na palubu.

Lietadlo vzlietlo hladko. Vibrácie, ktoré cítili pri odtrhnutí sa od zeme, prešli do plynulého letu a pasažieri začali rozprávať, čítať alebo len sledovať výhľady z okien. Tichý oceán pod nimi sa rozprestieral ako nekonečná modrá hladina, ktorú sem-tam narúšali biele šmuhy vln. Dorota, sediaci pri okne, bola uchvátená tým pohľadom. Sklonila hlavu, akoby sa chcela dotknúť oblohy, ktorá sa spájala s oceánom v nedohľadne.

"Pozri na to," povedala, otočiac sa k Marekovi, ktorý sedel niekoľko sedadiel ďalej. "Je to nádhera, nie?"

Marek len pokrčil plecami. "Ak si zabudneme, kde sme, možno."

No v skutočnosti si aj on všímal tú krásu, len to nechcel priznať. Vo vzduchu bolo niečo magické – ticho, pokoj, akoby celý svet zmizol a ostal len oceán a oni.

Pilot medzitým sledoval svoje prístroje, no jeho oči neustále skenovali horizont. Ten zvláštny pocit v hrudi ho neopustil. Niečo bolo iné – vlny signálov na radare neukazovali nič neobvyklé, ale on cítil, že dnešný let nebude obyčajný.

"Dnes niečo nehrá," povedal, si pre seba, "Len neviem čo."

Lietadlom trhlo. Najprv len mierne, akoby prešli cez nepatrný výmol, potom silnejšie. Dorota zdvihla hlavu od okna, Marek stuhol. V kabíne sa ozvalo tiché šumenie, keď sa obaja začali otáčať a hľadať príčinu. Zo slúchadiel sa ozval hlas pilota :

"Pasažieri, prosím, zostaňte sedieť. Prechádzame cez menšie turbulencie."

No v pilotovej hlave bolo napätie oveľa väčšie. Na radare sa objavil roj vtákov, ktorý migroval cez trasu lietadla. "Skúsme to obletieť," povedal kopilot, ale kapitán už vedel, že to nebude možné. Lietadlo bolo príliš nízko. V okamihu narazil prvý vták do krídla, potom ďalší. Zvuk nárazu preťal ticho ako výkrik.

"Máme poškodený motor," hlásil kopilot a jeho hlas strácal pokoj.

"Klesáme."

"Pokračujte v stabilizácii," odvetil kapitán, no vedel, že boj o kontrolu nad lietadlom sa práve začal.

Dorota sa otočila na Mareka, jej oči boli plné otázok. "Čo sa deje?" spýtala sa, tentoraz bez stopy sarkazmu. "Niečo zlé," odpovedal, ale jeho hlas nebol pokojný. Lietadlo sa naklonilo na stranu a pohľad z okna ukázal len nekonečnú modrú.

"Pripravte sa na núdzové pristátie," ozvalo sa do slúchadiel.

Slová, ktoré nikto nechcel počuť. Dorota strácala svoj obvyklý pokoj. "To nemôžu myslieť vážne," zašepkala. "Len sa drž," odvetil Marek, ktorý sa sústredil na bezpečnostný pás a ruky pevne zovrel o sedadlo.

Lietadlo sa prudko naklonilo a začalo klesať. Chaos v kabíne narastal. Hladina oceánu sa približovala a zvuk motorov bol prerušovaný nepravidelnými výpadkami.

A potom to prišlo. Náraz bol ako explózia – kov sa stretol s vodou a zovretie trupu sa roztriaslo. Lietadlo sa zaborilo do oceánu s ohromnou silou, voda prerazila trup a pohltila všetko, čo jej stálo v ceste.

V kabíne nastalo ticho. Marek cítil, ako mu voda steká po tvári, kým sa snažil nahmatať pás. Dorota bola vedľa neho, jej pohyby chaotický, ako sa snažila dostať k únikovým dverám. Oceán ich obklopil, zatiaľ čo svetlo kabíny začalo slabnúť. Nikto netušil, čo bude ďalej. Nad hladinou zostal len šum vetra a vln, ktoré si vzali tajomstvo tohto letu.....

... Marek sa zhlboka nadýchol, keď voda začala stúpať k jeho nohám. Prsty sa mu krčovito snažili uchytiť sponu bezpečnostného pásu, no stále sa kĺzali po mokrom povrchu. Voda bola ľadová, prenikala cez jeho oblečenie ako nože a pripomínala mu, že čas sa rýchlo mína. "Nie teraz. Ešte nie," opakoval si v duchu. Kabína lietadla bola plná chaosu a vody. Nárazy motora utíchli, no stále počul zvuky praskajúceho kovu a syčanie, ako voda vnikala dnu. Všetko bolo tmavé, svetlo zhaslo, akoby sa lietadlo rozhodlo, že viac nebude bojovať. "Nemôžem tu zostať," jeho vnútorný hlas kričal, no telo ho zrádzalo. Hrud' mu stláčal pocit, akoby na neho niekto položil ťažké závažie. "Mám na to. Musím mať," presviedčal sa, no panika sa mu zakrádala do mysle. Keď voda stúpala k jeho bokom, Marekovi hlavou prebleskli obrazy. Jeho mama, ktorá na neho vždy čakala s večerou na stole. Jeho brat, ktorý mu povedal, aby si "užil výlet". Jeho najlepší kamarát, ktorý mu hovoril, že by si mal konečne niekoho nájsť. "Nikdy ich už neuvidím," prebleslo mu hlavou, a tá myšlienka ho takmer úplne ochromila. Cítil, ako sa mu do očí tlačia slzy, no namiesto toho, aby sa rozplakal, jeho strach sa zmenil na čistý adrenalín. "Dorota," šepol. Jej meno mu náhle prišlo na jazyk. Bol to zvláštny moment, keď si uvedomil, že práve ona je to jediné, čo ho tu drží. "Kde je? Je v poriadku? Dostať ju odtiaľto bolo mojou úlohou." Zápasil s pásom, prsty mal skrehnuté a mokré. Spona sa nepoddávala. Voda mu už stúpala cez hrud' a on cítil, ako mu srdce búši tak silno, že si myslel, že mu vyskočí z hrude. "Nie som slabý. Nie som ten, kto to vzdá." Každý nový pokus bol sprevádzaný výkrikom v hlave, no pás sa ani nepohol. Vonku sa Dorota držala kusu plávajúceho trupu. Dýchala prudko, takmer až hystericky. Každý nádych bol ako boj, akoby voda okolo nej bola nepriateľ, ktorý sa ju snažil stiahnuť späť. Vedľa nej bol pilot. Jeho tvár bola bledá a z úst mu tiekla krv, no stále sa snažil udržať nad hladinou. Jeho oči boli plné bolesti, no napriek

tomu v nich Dorota videla odhodlanie. "Musím späť," povedal a Dorota na neho len nemo zízala. Pozrela na lietadlo. Bublíny stúpali k hladine, akoby to lietadlo vydychovalo svoje posledné výdychy. Spomenula si na Mareka. Predstavila si jeho pohľad – ten zatrpknutý, sarkastický výraz, ktorým ju obdaril vždy, keď povedala niečo, čo ho urazilo. "Je tam," prebleslo jej hlavou. No vzápätí pocítila, ako jej telo zaplavuje číry strach. Nemohla. Nemohla sa vrátiť dovnútra. "Ak zomrie, je to jeho chyba," snažila sa presvedčiť samu seba, no hrdlo sa jej zvieralo. "Snažila som sa. Všetko som spravila." Ale vedela, že je to lož. "Je to nemožné. Nikto by to nedokázal." "Je to spravodlivé? Mala som sa vrátiť?" "Marek, prežiješ? Prosím, preži." Pozrela na pilota. Vedela, že on pôjde. Videla to na jeho tvári. Napriek bolesti a zraneniu sa rozlúčil s Dorotou jediným pohľadom. A potom zmizol pod hladinou. Marek už takmer stratil vedomie. Voda mu stúpala nad bradu. Bojoval o posledné sekundy kyslíka. "Takto končíš?" šepkal si v mysli, keď zrazu zacítil pohyb. Pilot sa dostal k nemu. Jeho tvár bola stiahnutá bolesťou, ale jeho ruky boli pevné. Bez slova siahol po sponu pásu a jediným pohybom ho odopol. Marek sa cítil, akoby mu niekto daroval druhú šancu. Cez hmlu sa snažil pilotovi pomôcť, no jeho telo už nevládalo. Viditeľnosť bola zlá, kabína sa zaplňala tmou. Pilot sa snažil vytiahnuť Mareka, ale jeho telo zlyhávalo. Z posledného výdychu sa nadýchol vody, zakliesnil sa medzi sedadlami a zmizol. Marek sa konečne dostal na hladinu. Dorota ho videla. Jeho kašľanie, boj o každý nádych. Bez slova ho chytila a pomohla mu k plávajúcemu trupu. Obaja sa držali a ticho pozorovali, ako ich lietadlo mizne v hĺbinách. Nikto nehovoril.... "Nikdy mu to nepoviem." Bežalo v hlave Dorote. Odpoveď prečo, zostala pod hladinou...

... Oceán bol tichý, no jeho nekonečnosť drásala nervy. Dorota a Marek sa pevne držali úlomkov trupu lietadla, ktoré sa stali ich jedinou oporou. Obaja mlčali, akoby ich slová mohli narušiť krehký pokoj vln. Marek cítil, ako mu slaná voda vysušuje pery a dráždi pokožku. Ramená ho boleli od neustáleho zovretia. Dorota sa snažila pozeráť na obzor, akoby tam mohla nájsť odpovede. Myslela na všetko, čo sa stalo – na lietadlo, pilota, kopilota, Mareka... a na rozhodnutie, ktoré urobila. Nikomu o tom nepovie. Nikdy. "Pozri tam," prerušil ticho Marek a ukázal na niečo, čo sa

hojdalo na vlnách asi päťdesiat metrov od nich. Dorota prižmurila oči. Bol to červený vak, záchranný vak. "Možno je tam čln," povedala a hneď pustila úlomok, na ktorom sa držala. Voda bola studená, no poháňal ju adrenalin. "Pomôž mi ho dostať," zavolała na Mareka, ktorý sa pomaly vydal za ňou. Spoločne vak dotiahli k sebe a rozviazali ho. Dorota rozvinula obsah. Bol tam nafukovací okrúhly čln, malá pumpa a pár ďalších drobností. "Bože, aspoň niečo," vydýchla Dorota, keď začala nafukovať čln. Marek ju pozoroval, jeho ruky sa ešte stále triasli. "Je to malý zázrak," zamumlal a pomohol jej. Po chvíli, keď bol čln dostatočne nafúknutý, sa obaja vyšplhali dnu. Ich telá boli vyčerpané, no čln bol aspoň pevná pôda pod nohami. Zrazu si Dorota všimla niečo ďalšie plávať na vode. Bol to ruksak. Potiahla ho k člnu a otvorila. "To je pilotov," povedala, keď našla jeho menovku. Vo vnútri bola prázdna plastová fľaša od vody, malá baterka, vreckový nožík a zopár ďalších maličkostí. "Je to nič a všetko naraz," povedal Marek a vzal do ruky baterku. "Aspoň svieti." Dorota podržala prázdnu fľašu a pozerala cez ňu na nekonečnú hladinu. "Táto fľaša nám mohla zachrániť život, ak by v nej bola voda." Jej hlas sa lámal. Po chvíli ticha si Marek oprel hlavu o nafukovací okraj člna. "Pomoc je na ceste. Určite," povedal, akoby tým chcel presvedčiť sám seba. Dorota si oprela bradu o kolená. "A čo ak nie? Čo ak nás nikdy nenájdu?" "Nenájdu? To nemôžeš myslieť vážne. Lietadlá majú čierne skrinky, majú systémy. Vedia, kde sme spadli." "Vieš, ako veľký je oceán?" opýtala sa Dorota. Jej hlas bol tichý, ale v očiach mala iskru vzdoru. "Aj keď nás hľadajú, každú minútu sa dostávame ďalej od miesta nehody. Prúdy nás nesú." Marek odvrátil zrak. "Musíme veriť," zamumlal. Dorota sa otočila naňho. "A čo ak už nikto nepríde? Čo ak sa musíme naučiť prežiť sami?" Marek zavrel oči. "To sa nestane. Nájdu nás. Určite nás nájdu." Čln sa kýval na hladine a s každým pohybom ich oceán unášal ďalej. Prúdy, neviditeľné a neľútostné, ich ťahali do hlbok oceánu. "Myslíš, že máme šancu?" opýtal sa Marek po chvíli. "Možno," odpovedala Dorota, no jej hlas neznel presvedčivo. Pozrela na fľašu v ruke. Bola prázdna, no pre ňu symbolizovala nádej. "Ak prežijeme dnešok, je to šanca," povedala a otočila sa na Mareka. "Prežijeme dnešok, Marek." Slnko sa pomaly blížilo k horizontu. Dorota si uvedomila, že ich nádej na záchranu sa každou hodinou zmenšuje. Vzdialenosť od

miesta pádu sa zväčšuje, pátrací tím ich pravdepodobne hľadá na nesprávnom mieste. Marek si to však odmietal pripustiť. "Možno už zajtra uvidíme loď. Alebo lietadlo." Jeho slová boli odrazom jeho strachu, ale aj potreby veriť v šťastný koniec. Dorota sa na neho pozrela. "Musíme veriť. Inak nemáme nič." Ako slnko zapadalo, zafarbilo obzor do oranžových a červených odtieňov. Dorota a Marek sa stiahli do ticha, každý so svojimi myšlienkami. Dorota si položila hlavu na okraj člna a cítila, ako sa jej vlasy nasiaknuté slanou vodou lepia na pokožku. Myslela na pilota, na jeho obeť, na rozhodnutie, ktoré spravila, keď sa nevrátila do lietadla. Marek zatiaľ sledoval oblohu. Hviezdy začali vychádzať, a hoci ho tento pohľad vždy fascinoval, teraz ho desil. Bol symbolom toho, ako malí a stratení sú v nekonečnosti sveta. "Prežijeme," zašepkal si Marek. "Musíme." Dorota neodpovedala. Len pevnejšie zovrela vreckový nožík, ktorý našli vo vaku. "Zajtra bude lepší deň," šepkala si v duchu. "Musí byť." Vlny sa pomaly prevaľovali a čln sa strácal v temnote noci...

... Noc sa vkradla ako tieň, ktorý pohltil čln a zahabil Mareka a Dorotu do nekonečného čierneho plášt'a. Hviezdy, ktoré im pred chvíľou ponúkali ilúziu istoty a pevného bodu vo vesmíre, sa stratili za rýchlo sa hromadiacimi mrakmi. Dorota si privinula nohy k hrudi, zúfalo si želajúc, aby aspoň na okamih prestala cítiť chlad morskej vody, ktorá presakovala cez čln a obklopovala jej nohy. "Marek," šepla, ale jej hlas sa stratil v náhlom šume vetra. Ten najprv zašepkal, potom zakričal, až sa zdalo, že sa celý oceán rozozvučal. Marek zdvihol hlavu. V jeho očiach sa zračila únava, ale aj ostražitosť. "Niečo sa blíži," odpovedal, jeho hlas tichý, no pevný. Prvá kvapka dažďa dopadla na Dorotinu tvár. Bola studená, akoby mala na koži vyraziť modrinu. Hneď za ňou nasledovali ďalšie, ako kamienky dopadajúce na hladinu. Nebo rozčesol záblesk blesku, ostrý a neúprosný, a osvetlil ich malý čln ako divadelné javisko. Dorota mohla na zlomok sekundy vidieť Marekovú napätú tvár a obrovské vlny dvíhajúce sa na obzore. Vietor sa oprel do člna. Vlny ho hádzali ako bezvýznamnú škvrnu v mori, hore a dolu, do strán, zatiaľ čo blesky ožarovali ich svet v chaotických intervaloch. Marek sa sklonil, chytil sa okraja člna a snažil sa udržať rovnováhu. "Drž sa!" zakričal na Dorotu. Dorota sa snažila zovrieť člna rukami, prstami skĺzavajúc po mokrom okraji.

Vietor jej trhal vlasy a voda jej vnikala do očí, nosa, úst. Každý nádych bol zápasom, každý pohyb otázkou života a smrti. "Prečo to robí?" kričala. Jej hlas bol slabý, zmiešaný so strachom a frustráciou. "Prečo nás svet trestá?" Marek neodpovedal. Nemal slová, len v očiach mal jasnú odpoveď: bolo to jedno. Nešlo o dôvod, iba o prežitie. Blesky ožiarili vlny, ktoré teraz vyzerali ako obrovskí draci, čo sa k nim blížili s otvorenými tlamami. Jedna vlna sa zdvihla vyššie ako ostatné, obrovská, desivá. Dorota kričala, keď ich zaliala, naplnila čln vodou a na okamih ich úplne pohltila. Dorota sa zúfalo snažila nadýchnuť, ale slaná voda jej zaplavila hrdlo. Zúfalo sa držala noža, ako by to bola jej posledná istota, a Marekov hlas k nej prenikol cez hukot búrky. "Dorota! Chyť ma!" Jeho ruka sa natiahla k nej, pevná, naliehavá. Dorota ju chytila a pocítila, ako ju vytiahol späť do člna. Zúfalo sa nadýchla, slzy zmiešané s dažďom stekali po jej tvári. Búrka pokračovala, zdalo sa, že nikdy neskončí. Hodiny sa ťahali ako dni. Marek sa snažil vylievať vodu z člna rukami, zatiaľ čo Dorota sa snažila udržať čln stabilný. Keď sa na východe začal objavovať jemný pruh svetla, vietor začal slabnúť. Blesky ustupovali, a hoci vlny ešte stále tancovali, ich hnev sa zmiernil. Dorota a Marek sedeli, vyčerpaní, premrznutí a trasúci sa. "Prežili sme," zašepkal Marek, hľadiac na Dorotu. Jeho hlas bol plný údivu. "Prežili sme." Dorota sa naňho pozrela, ale neodpovedala. Len prikývla a sklonila hlavu. Po lícach jej tiekli slzy, ale tentoraz neboli len slané. Boli to slzy vďaky. Slzy, ktoré sa miešali s prvými lúčmi slnka...

... Slnko pomaly stúpalo na obzor, jeho lúče sa dotýkali oceánu a člnu, v ktorom sedeli Marek a Dorota. Z nočnej búrky ostali len spomienky a pocit bezmocnosti, ktorý sa im vkrádal do mysle. Slnko síce zahrievalo ich pokožku, ale prinášalo aj kruté uvedomenie: boli v strede ničoho, obklopení slanou vodou, ktorá im bola k ničomu. Každá minúta im pripomínala, že smäd bude ich najväčším nepriateľom. Dorota sedela na kraji člna, kolená pevne pritisknuté k hrudi. Jej vlasy, rozcuchané a mokré, sa jej lepili na tvár. Skúsila sa zahnať rukou proti kvapkám slanej vody, ktoré jej vietor rozstrekoval na pokožku. Cítila, ako jej stuhnuté prsty neposlúchajú. "Marek," ozvala sa po chvíli. Jej hlas bol slabý, plný zúfalstva. "Musíme niečo spraviť. Nemôžeme tu len tak sedieť a čakať, kým zomrieme." Marek zdvihol hlavu. Sedel so sklopenými

ramenami, jeho pohľad bol neprítomne zafixovaný na horizont. Bol unavený, jeho telo a myseľ vyčerpané. Napriek tomu sa v jeho očiach mihlo niečo ostré, keď k nemu prehovorila. "A čo navrhuješ? Máš kúzelnú paličku? Alebo plán, ktorý nás magicky dostane domov?" Dorota sa zamračila. "Nemusíš byť hneď cynický. Aspoň sa snažím niečo vymyslieť." Marek sa prudko nadýchol, no ovládol sa. Poznal ju dostatočne dobre na to, aby vedel, že hádka by bola len ďalším zbytočným vyčerpaním ich síl. "Prepáč," zamumlal. "Len... je toho veľa." Dorota sa odvrátila, sklamaná jeho odpoveďou, ale neprestávala premýšľať. Jej pohľad padol na prázdnu plastovú fľašu. Na chvíľu sa zamyslela, potom sa k Marekovi otočila. "Myslím, že viem, ako získať vodu." Marek sa na ňu pozrel s náznakom záujmu, no jeho skeptický výraz ju podráždil. "Ako?" Dorota zdvihla fľašu. "V škole som čítala o tom, ako sa dá zo slanej vody spraviť pitná. Stačí ju zohriať, odpariť a zachytiť čistú vodu." Marek pozdvihol obočie. "A to chceš ako spraviť? Nemáme oheň, ani nádobu. Toto nie je fyzikálny experiment." Dorota si povzdychla, ale nenechala sa odradiť. Ukázala na nôž, ktorý našli v pilotovom ruksaku. "Rozrežeme fľašu na polovicu. Do jednej časti dáme slanú vodu a prikryjeme to niečím, čo zachytí paru. Gumový čln môže poslužiť ako plachta." Marek sa na ňu chvíľu zamyslene díval. Jeho racionálny mozog začal analyzovať jej návrh. "Ak slnko dostatočne zahreje vodu, mohla by sa odpariť. Kondenzovaná para by mala byť čistá..." Zodvihol hlavu a pozrel jej do očí. "Možno to nie je až taký zlý nápad." Dorota sa ironicky uškrnula. "Páni, ďakujem za tvoju dôveru, génus." "Dorota," Marek ju prerušil, jeho tón bol ostrejší. "Ak to chceme skúsiť, musíme konať. Každá minúta bez vody nás zabíja." Dorota pokrčila plecami, ale začala pracovať. Nôž jej kládol odpor, keď rezala fľašu, ale nakoniec sa podarilo vytvoriť dve časti. Do jednej naliali slanú vodu. Marek zatiaľ opatrne odrezal kus gumovej plachty z člna určený ako strieška. Každý jeho pohyb bol premyslený – čln bol ich posledná šanca na záchranu, a on nemohol riskovať jeho úplné poškodenie. Keď bol odparovací systém pripravený, položili ho na najteplejšie miesto člna. Marek sa naklonil a pozrel na Dorotu. "A teraz čakáme." Dorota si prekrížila ruky na hrudi a oprela sa o okraj člna. "A čo iné nám ostáva?" Slnko sa postupne dostalo na oblohu a jeho teplo začalo byť neúprosné. Zatiaľ čo sa

kvapky vody pomaly zhromažďovali v druhej polovici fľaše, Marek a Dorota bojovali s rastúcim nepohodlím. Slané kvapky im stekali po spánkoch, pokožka ich páčila a vnútorný nepokoj sa stupňoval. "Ak sa niekedy vrátim domov," prehovorila Dorota s ironickým tónom, "prisahám, že sa budem kúpať vo vode každých päť minút." Marek sa zasmial, aj keď jeho smiech bol horký. "A ja si konečne uvedomím, aké úžasné je mať plnú chladničku." Dorota na chvíľu stíchla, potom sa k nemu otočila. Jej tvár bola vážna. "Marek, myslíš si, že nás niekto naozaj hľadá?" Marek na ňu pozrel, jeho oči odrážali všetku únavu a bolesť. "Neviem. Ale ak nás nehľadajú, máme aspoň jeden druhého. To je viac, než by som očakával." Dorota prehltnula, jej pohľad mäkol. "Prepáč, že som na teba tak vybehla." Marek pokrčil plecami. "To nič. Si rebelka, je to v tvojej povahe." Dorota sa usmiala. "A ty si zas ten typ, čo musí mať vždy pravdu." Marek jej úsmev opätovoľ. "V tomto prípade dúfam, že sa obaja mýlime." Keď sa z fľaše napokon podarilo zachytiť prvé kvapky vody, Dorota ju s trasúcimi sa rukami zdvihla. Pozerala na Mareka a obaja vedeli, že to bol len začiatok. Ale bol to začiatok, na ktorom záležalo...

... Slnko sa opäť vyšvihlo na oblohu ako nemilosrdný sudca, jeho lúče dopadali na čln a jeho dvoch vyčerpaných pasažierov. Marek a Dorota sedeli vedľa seba, telá ochabnuté, pohyby pomalé a trhané. Každá ich činnosť bola sprevádzaná pocitom, že ich sily otekajú spolu s potom, ktorý im stekal po tele. Dorota sa naťahovala po plastovú fľašu, kde sa nazbieralo niekoľko kvapiek kondenzovanej vody. S trasúcimi sa rukami si odpila len malý dúšok a podala fľašu Marekovi. "Tu máš, daj si" povedala, jej hlas bol slabý, ale pevný. Marek si fľašu vzal, no neodpovedal. Jeho pery boli popraskané, pokožka na lícach začínala puchnúť od slaného vzduchu a slnka. Napil sa, ale len minimálne, nechávajúci zvyšok vody pre ďalšie chvíle. "Nie je to veľa, ale aspoň niečo," povedal, jeho hlas znel dutým tónom, akoby slová vychádzali z prázdnnej nádoby. Dorota si povzdychla a oprela sa o okraj člna, jej pohľad sa upíeral na nekonečný obzor. "Čím viac sa vzdľujeme od miesta nehody, tým menšia je šanca, že nás nájdú. Búrka nás odhodila ďaleko, Marek. Mohli sme sa posunúť stovky kilometrov." Marek, ktorý ešte stále zvieral fľašu, sa na ňu pozrel. "To je pravda. Ale na druhej strane... možno je to dobre. Ak by sme

zostali blízko, v týchto vodách by nás mohli nájsť žraloky, alebo iné..." Zhlboka sa nadýchol. "Radšej byť ďaleko a mať šancu prežiť." Dorota na neho zdvihla pohľad, oči plné obáv. "Šancu na čo? Aby sme tu pomaly umierali? Nemáme jedlo, nemáme dostatok vody... nemáme nič." "Nie je to pravda," Marek si sadol rovno, jeho unavené oči na chvíľu ožili. "Máme to najdôležitejšie – máme rozum. A stále žijeme. To znamená, že máme šancu." Dorota si opäť prekrížila ruky na hrudi, jej výraz zostal skeptický. "Rozum? To nám nezaplní žalúdky." Marek neodpovedal. Miesto toho sa obrátil k člnu a začal skúmať jeho vnútro. Po chvíli našiel malý, zaoleňovaný vreckový nožík, ktorý našli v ruksaku. "Možno nie, ale môžeme skúsiť niečo uloviť. Videl som lietajúce ryby, keď nás včera hádzalo na vlnách. Ak skočia na čln... možno ich dokážeme chytiť." Dorota ho sledovala, ako si opatrne priviazal nôž o jeden z gumových remienkov na čln, čím vytvoril provizórny harpúnový nástroj. Jeho pohyby boli pomalé, ale precízne. Napriek jej pochybnostiam cítila, ako sa v nej zapalať iskra nádeje. "A čo ak žiadna ryba nevyskočí?" spýtala sa. "Budeme tu len sedieť a čakať?" Marek sa na ňu otočil, v jeho očiach bola zmes odhodlania a frustrácie. "Dorota, máme len to, čo máme. Ak chceme prežiť, musíme skúsiť všetko." Dorota si vzdychla a otočila sa späť k oceánu. Slnko páliło stále silnejšie a žalúdok jej kŕčovito škvľkal. Cítila, ako sa jej myseľ pomaly zahmlieva hladom a vyčerpaním. Vedela však, že Marek má pravdu. Ak sa vzdajú, ich osud bude spečatený. Hodiny plynuli, slnko sa posúvalo po oblohe. Marek sedel na okraji člna, držiac svoj provizórny nástroj, a Dorota ho ticho pozorovala. Obaja boli na pokraji svojich síl, ale nevzdávali sa. Náhle sa oceán pred nimi rozčeryl. Malá skupina lietajúcich rýb sa vynorila z vody, ich lesklé telá sa mihali na slnku ako strieborné šípy. Marek sa pohol s nečakanou rýchlosťou. Jedna z rýb dopadla priamo na čln, Marek okamžite reagoval a jedným úderom noža ju usmrtil. "Máme ju!" zvolal, jeho hlas bol prvýkrát za dlhý čas plný radosti. Dorota sa k nemu priblížila, oči rozšírené. "Jedna ryba? Stačí to?" Marek sa usmial, no jeho úsmev bol trpký. "Nie, ale je to začiatok." Spoločne rybu očistili, odstránili šupiny a rozdelili ju na dva kúsky. Jej mäso bolo surové a slané, ale pre nich to bol poklad. Každé sústo im dodalo aspoň kúsok energie. "Je to... hrozné," povedala Dorota, keď prežúvala, ale v jej očiach bol náznak vďaky. "Ale je to život," odpovedal

Marek, prežívajúc svoju časť. Keď dojedli, obaja sa usadili na dne člna, ich pohľady upierali na horizont. Hoci sa búrka zdala byť vzdialenou spomienkou, jej následky stále cítili. Každý kilometer, ktorý ich oddialil od miesta nehody, ich privádzal k pochybnostiam, či ich vôbec niekto hľadá. "Myslíš, že naša rodina vie, čo sa stalo?" spýtala sa Dorota ticho. Jej hlas sa triasol, ako keby sa bála odpovede. Marek si povzdychol a položil jej ruku na rameno. "Neviem, Dorota. Ale ak nás milujú – a ja viem, že nás milujú – určite sa snažia. Robia všetko, čo je v ich silách." Dorota sa k nemu pritísila, cítiac útechu v jeho blízkosti. "Chcem veriť, že nás nájdú. Ale... bojím sa, Marek. Čo ak sme tu už navždy?" Marek ju jemne objal. "Tak budeme bojovať. Spolu. Každý deň, každú hodinu. Nezáleží na tom, ako zlé to bude – nikdy sa nevzdáme." Dorota zavrela oči, nechávajúc jeho slová rezonovať v jej mysli. Hoci ich situácia bola zúfalá, vedela, že Marek má pravdu. Spoločne mali aspoň šancu. Keď slnko pomaly zapadalo za horizont, prinášajúc so sebou prvé náznaky chladu, obaja sa pripravovali na ďalšiu noc. Ich telá boli vyčerpané, ale ich duše ešte stále odmietali rezignovať. A hoci mali pred sebou dlhú cestu, v ich srdciach sa objavila malá iskra nádeje – presne to, čo potrebovali, aby prežili ďalší deň...

... Slnko, opäť neúprosný boj o prežitie, vyšvihlo sa na oblohu ako nemilosrdný sudca. Oceán sa blyšťal ako tekuté zlato, no táto krása bola pre Mareka a Dorotu len ďalším výsmechom. Slaná voda všade naokolo, ale ani kvapka, ktorá by ich zachránila. Každý pohyb bol bolestivý, každý nádych cítili ako záťaž. Dorota ležala na dne člna, prikrytá roztrhanou košeľou, ktorú jej Marek podal v snahe zmierniť páliivé lúče slnka. Jej telo bolo chladné a krehké, no zároveň trhané návalmi horúčavy. Marek si všimol, že už niekoľko hodín nepovedala jediné slovo. Dýchala rýchlo, prerývane, a jej pery boli suché ako púšť. Marek si kľakol vedľa nej, pohľadom prechádzajúc po jej bledých lícach. "Dorota," oslovil ju jemne, ale keď neodpovedala, jeho tón zosilnel. "Dorota! Počúvaš ma?" Dorota pomaly otvorila oči, ale jej pohľad bol rozmazaný, vzdialený. "Je mi zima," zašepkala a prehltla naprázdno. Marek sa zamračil. "To nemôže byť pravda. Horúčava je neznesiteľná, Dorota. Nemôže ti byť zima." Jej ruka sa trasúc natiahla k nemu, no nezdalo sa, že by mala silu pokračovať. "Moje

telo... je ako... oheň. Ale vo vnútri... je zima," zašepkala. Marek si zahryzol do pery, aby potlačil rastúcu paniku. Niečo s ňou nebolo v poriadku. Teplo a dehydratácia si začínali vyberať svoju daň, a on nevedel, čo má robiť. V hlave mu búrila jediná otázka: Ako ju udržať nažive? Hodiny plynuli pomaly, ako by čas sám chcel umocniť ich trápenie. Marek občas polieval Dorotinu nohy a ruky vodou z oceánu, dúfajúc, že jej aspoň trochu zmierni horúčavu. Avšak jej stav sa nezlepšoval. Jej telo bolo na dotyk stále chladnejšie, a Marek si všimol, že sa trasie. Sedel na okraji člna, pohľad upretý na nekonečný horizont. Vietor bol slabý, vlny tiché. Na chvíľu ho prepadla myšlienka, že by sa mohli vzdať. Prečo vôbec bojovať, keď šanca na záchranu bola takmer nulová? Potom jeho pohľad padol na Dorotu. Jej tvár, zvyčajne plná výrazu a energie, bola teraz bledá a prázdna. Jej pery sa nepatrne pohybovali, akoby sa snažila niečo povedať. Marek sa okamžite sklonil bližšie. "Marek... ak ja... ak..." Jej hlas bol taký slabý, že musel priložiť ucho k jej ústam, aby ju počul. "Dorota, nehovor to. Prestaň. Nič také sa nestane!" prerušil ju, jeho hlas sa zlomil. Dorota sa však nenechala zastaviť. "Musíš sľúbiť... že budeš bojovať. Aj keď ja..." "Prestaň!" zakríčal tentoraz, jeho hlas sa rozľahol ponad tiché more. "Neopováž sa to vzdať! Potrebujem ťa, Dorota. Nezvládnem to bez teba." Dorotin pohľad na okamih zaostil. Slabý úsmev sa zjavil na jej popraskaných perách. "Si tvrdohlavý idiot... ako vždy." Noc sa blížila a s ňou aj mierne ochladenie, no Marek vedel, že to môže byť pre Dorotu ešte horšie. Chvela sa, jej ruky sa trasli, a čoraz častejšie blúznila. Občas k nemu prehovorila, akoby tam vôbec nebol. "Marek, počkaj na mňa!" zvolala náhle. Marek sa k nej sklonil a snažil sa ju upokojiť. "Som tu, Dorota. Nikam neodchádzam." Jej oči však nevideli realitu. "Nie, nechaj ma! Ja chcem... chcem domov..." zašepkala a jej slová prešli do tichého vzlyku. Marek sa oprel chrbtom o okraj člna, hlavu si vložil do dlaní. Cítil, ako sa jeho vlastné telo trasie, no nebolo to z chladu. Bol to strach – čistý, nefalšovaný strach. "Dorota, prosím," zašepkal ticho. "Nevzdávaj to. Potrebujem ťa." Keď prvé lúče slnka prenikli na obzor, Marek mal pocit, že každá minúta bola ako týždeň. Dorota naďalej blúznila, ale stále dýchala. To bolo jediné, na čom záležalo. Marek vedel, že musí konať. "Dorota, počúvaj ma," povedal jemne, keď jej podával trochu vody. "Každý deň je výzva. Každý deň je boj. A

my ho musíme vyhrať, rozumieš? Musíme."Dorota na neho pozrela, jej oči boli zahmlené a unavené. Ale niekde hlboko v jej pohľade Marek zachytil niečo, čo ho donútilo pokračovať. Bolo to ako tichý súhlas – ako náznak toho, že ešte nie je úplne zlomená."Dnes ťa udržím nažive," povedal pevne, akoby sám seba presviedčal. "A zajtra tiež. A ďalší deň. Budem bojovať, kým nebudeme v bezpečí. To ti sľubujem."Dorota zatvorila oči, jej trasúce sa pery sa pohli do tichého: "Ďakujem."Marek si sadol vedľa nej a vzdychol. Nebol si istý, ako dlho ešte vydržia. Ale jeden sľub si dal – nikdy ju nenechá samú. A to bol jediný dôvod, prečo ešte nevzdal boj s osudom...

... Marekovo telo sa hneď z rána poddávalo únave, kým sa jeho myseľ v ktorej rezonoval jeho sľub Dorote, potácala na hranici vyčerpania a zúfalstva. Nakoniec zavrel oči. Slzy smädu a hladu sa zmiešali s hrejivým, lepkavým potom. Do toho ticha, prerušovaného len jemným šumením vín, ho vtiahla útecha spánku. Vo sne kráčal známou ulicou. Letné popoludnie, vôňa čerstvo pokosenej trávy, deti so zmrzlinou v rukách. Slnčné lúče hrli, ale vzduch bol svieži. Marek zabočil do obchodu na rohu – ten starý, s drevenými policami a malou chladničkou vzadu, kam ako dieťa chodieval kupovať malinovku. Už z diaľky počul jemné bzučanie chladničky, cítil chlad, ktorý sa šíril z jej otvorených dverí. Chladnička bola plná – fľaše s vodou, perlivé, neperlivé, orosené, akoby ich niekto práve vybral z mrazničky. Limetková, pomarančová, citrónová príchuť. Zdvihol ruku, otvoril dvere. Chlad okamžite obklopil jeho spotené čelo, jeho ruky sa triasli od vzrušenia. Vzal jednu fľašu, zatriasol ňou a sledoval bublinky, ako tancovali v priehľadnej tekutine."Toto..." zašepkal a priložil fľašu k perám. Zátka jemne zasyčala a prvý dúšok bol ako elixír života. Každá bunka jeho tela ožila. Smäd zmizol, prahli po ďalšom dúšku, ďalšej kvapke. Bol späť doma. Svet bol zrazu jednoduchý, nádherný. No niečo bolo zle. Obchod sa začal meniť. Chladnička mizla, jej dvere sa krivili a topili ako horúci asfalt. Podlaha pod jeho nohami sa roztápala, regály sa lámali. Marek sa zúfalo načiahol po ďalšej fľaši, ale jeho ruka prešla len cez prázdny vzduch. Počuť bolo len šumenie vín. Keď sa obzrel, všade bol oceán. Slnko páliło a jeho ústa boli zrazu suché, pery rozpraskané. Zatínal zuby, snažil sa vydržať ten náhly nával bolesti a prázdnoty, až kým

nezostal len páľčivý smäd. Prebral sa s trasúcim sa telom, jeho vlasy boli zlepené potom. Pootvoril oči, dýchal prerývane. Cítil, ako jeho vlastné telo žiada o vodu, o niečo, čo by ho zbavilo toho hrozného vysušenia. Pár sekúnd si len šúchal oči, nechápajúc, či je ešte v sne, alebo späť v tej mučivej realite. "Dorota..." zamrmal, no jeho hlas sa stratil vo vetre. Otočil sa k nej – no prázdno. "Dorota?!" Srdce mu náhle vyskočilo do krku. Vlny sa jemne pohybovali, čln sa kýval a Doroty nikde. V panike sa obrátil okolo seba. A vtedy ju uvidel. Bola pár metrov od člna, len jej hlava trčala z vody. Vlny ju unášali ďalej. Jej ruky sa zdvíhali ako v modlitbe, no bolo to nepravdivé, chaotické. Dorota bola mimo reality. Blúznila, jej myseľ utiekla tam, kde jej už nehrozil žiadny smäd ani bolesť. Videla svoju mamu. Stála na malom motorovom člne, oblečená v červenej vetrovke, presne ako keď ju Dorota posledný raz videla na letisku. "Dorotka, poď, ideme domov," povedala mama, jej hlas bol mäkký a láskavý. Natiahla k nej ruku, oči plné slz, no zároveň nádeje. Dorota natáhovala ruku k svojej mame. "Mama... prišla si," zašepkala s úsmevom na popraskaných perách. Oči sa jej naplnili slzami radosti. Slabými pohybmi sa snažila k nej doplávať, ale vlny ju jemne unášali ďalej. V jednom momente sa jej ruka dotkla povrchu vody a ona sa pokúsila chytiť tú maminu – no nič tam nebolo. V tom sa jej telo zlomilo, unavené, slabé, a padla hlbšie do vody. Marek zalapal po dychu, keď to videl. "Dorota! Počkaj!" zakričal. Hlas mal zlomený, no naliehavý. Vedel, že ak teraz skočí bezhlavo, nemusia sa nikdy vrátiť k člnu. Bol slabý, dehydrovaný. Rýchlo siahol po lanku čo kedysi lemovalo bok člna a pevne si ho priviazal okolo pásu. "Dorota, vydrž! Som na ceste!" zvolal. Ale jeho hlas sa stratil v diaľke, ako keby to hovoril len sám sebe...

... Marek cítil, ako ho voda obopína, jej chlad prenikal cez každú bunku jeho unaveného tela. S pevne uviazaným lanom okolo pásu plával smerom k Dorote. Jej telo bolo stále nad hladinou, no každý pohyb sa zdal menej koordinovaný, menej živý. Marek počul jej prerývané dýchanie – zvuk, ktorý v sebe niesol nevyhnutnosť a krehkú nádej. "Dorota, drž sa!" zakričal. Jeho hlas bol hrubý, plný zúfalstva. "Drž sa nad vodou, počuješ? Nepotop sa. Prosim, nepotop sa. Ja ťa už nedokážem vytiahnuť, ak sa potopíš. Nedokážem!" Dorota ho nepočula jasne. V ušiach jej

hučal oceán, ktorý akoby sa jej posmieval, ťahal ju dolu k svojmu tichému dnu. Ale niečo v Marekovom hlase, jeho naliehavosť, preniklo cez ťažkú hmlu, ktorá sa jej usadila v hlave. "Nepotop sa." Tieto slová rezonovali v jej mysli. Slabými pohybmi sa snažila udržať hlavu nad hladinou. Nohy ju už neposlúchali, ruky boli slabé, ale jej vôľa žiť, vôľa vydržať ešte o chvíľu dlhšie, prežívala. "Marek príde. Musí prísť." Marek zatiaľ bojoval s vlastným telom. Každý pohyb bol ako nožom rezaný do jeho svalov. Cítil, že jeho ramená a nohy doslova horia vyčerpaním. Napriek tomu sa pohyboval vpred, pomaly, neochvejne. Oceán ho ťahal späť, ale Marek si nedovolil ani na chvíľu zastaviť. "Dorota... ona to zvládne. Ja to zvládnem. Musím." Keď bol už len pár metrov od nej, všimol si, ako sa jej telo trasie. Ruky mala neisto vztýčené nad hladinu, ako by hľadala niečo, čo by ju udržalo. Marek sa takmer zlomil pri pohľade na jej tvár – oči mala privreté, ústa mierne otvorené, no stále sa snažila dýchať. "Dorota!" zakričal znovu, tentoraz s nádychom radosti, pretože vedel, že k nej konečne prichádza. Dorota akoby na chvíľu ožila. "Marek?" Jej hlas bol slabý, takmer nepočuteľný, ale počul ho. "Som tu!" Marek posledný raz napol všetky svoje sily. Voda mu siahala až po bradu, no rukami sa natiahol k nej. Dorota zdvihla svoje trasúce sa prsty a ich ruky sa konečne dotkli. Marek pevne zovrel jej zápästie. "Mám ťa. Už si v bezpečí." Dorota sa k nemu pritisla, jej hlava padla na jeho rameno. Cítila, ako ju jeho telo chráni pred chladom vody. Marek ju obtočil rukou okolo pásu, pevne ju držal a pozrel späť na čln, ktorý sa zdal byť oveľa ďalej, než si pamätal. "Teraz musíme zvládnuť ešte toto. A dostaneme sa domov. Počuješ, Dorota?" Ona len jemne prikývla. Hoci bola na pokraji síl, Mareková prítomnosť, jeho odhodlanie a sila jej dodávali nádej. Každý záber rukami smerom k člnu bol pre Mareka utrpením. Telo protestovalo, no hlava ho nútila pokračovať. "Ešte trochu. Len trochu..." opakoval si. Dorota bola tichá, no stále dýchala, stále bola s ním. To bolo jediné, na čom záležalo. Keď sa konečne dostali k člnu, Marek takmer omdlel od úľavy. Poslednými silami Dorotu zdvihol a pretlačil ju dovnútra. Jej telo dopadlo na dno člna. Keď sa sám vytiahol na čln, takmer sa zrútil. "Sme tu," zašepkal Dorote. Ona otvorila oči a slabo sa usmiala. Marek jej dlaňami jemne zotrel slánú vodu z tváre. "Nikdy by som ťa tam nenechal. Rozumieš? Nikdy." Dorota privrela oči. Jej telo bolo vysilené, ale

srdce jej hovorilo, že je v bezpečí. Na okamih sa svet zdal byť menej kruté miesto. Čln sa pomaly unášal vlnami. Dvaja ľudia, na pokraji síl, no stále žijúci. Pre nich to bol malý zázrak, ktorý im dal nádej, že možno zvládnu aj ďalšie dni. A Marek vedel, že bez Doroty by nemal silu pokračovať. Boli tímom. A teraz to bolo ešte jasnejšie ako kedykoľvek predtým...

... Slnko sa nemilosrdne vyšvihlo na oblohu a začalo svoj obvyklý denný útok. Dorota sedela v čline, jej telo stále slabé, no jej myseľ už jasnejšia. Marek ležal neďaleko nej, jeho bledá tvár odrážala boj, ktorý zvädzal vo svojom vnútri. Tentoraz bol on ten, ktorého si osud vybral ako obeť. Dorota sa pozrela na rozrezanú plastovú fľašu, ktorú našli v pilotovom ruksaku. Keď ju objavili, zdala sa bezcenná. Ale teraz, s malým improvizovaným aparátom na kondenzáciu vody, bola ich jedinou nádejou. Slaná voda odparujúca sa pod pálivými lúčmi slnka sa v noci zrážala na vnútornej strane priesvitného plastu. Dorota každé ráno zbierala výsledok tejto alchymie – pár drahocenných kvapiek sladkej vody. Tentoraz ich však bolo menej než obvykle. Sklamane si povzdychla, no okamžite si zahryzla do pery. "Nemôžem si to dovoliť," pomyslela si. Musela byť silná. Pozrela na Mareka. Jeho tvár bola pokrytá studeným potom, no jeho telo bolo ako pec. Priklonila sa k nemu a jemne ho potriasla. "Marek, prosím, vypi to," zašepkala, keď mu priložila fľašu k perám. Marek ledva otvoril oči. Jeho pohľad bol matný, zmätený, akoby nerozumel, čo sa deje. Dorota mu pomohla zdvihnúť hlavu a nechala ho vypiť každú kvapku. "Dobre, to je ono. Pokračuj, Marek," povzbudzovala ho ticho. Keď vypil poslednú kvapku, jeho hlava bezvládne klesla späť. "Dorota..." zamrmľal sotva počuteľne. "Som tu," odpovedala rázne. "Nikdy ťa nenechám samého." Počas dňa sa Dorota pustila do nového pokusu o ulovenie rýb. V rukách držala svoje tričko, ktoré pevne zviazala na okrajoch a ponorila do vody. Bolo to primitívne, ale fungovalo – aspoň trochu. Jej odhodlanie bolo jedinou vecou, ktorá ju posúvala ďalej. Keď sa jej podarilo chytiť dve drobné rybky plávajúce tesne pod hladinou pozrela na Mareka, ktorý ležal nehybne na dne člna. Jeho stav ju desil. Pred pár dňami bola v rovnakej situácii ona. Cítila, ako jej telo vypovedá službu, ako ju myseľ zrádzala. A predsa prežila. "Aj on to dokáže," zopakovala si v duchu, keď si sadla k nemu s

nožom v ruke. Ryby očistila a nakrájala na malé kúsky. Jeden z nich mu podala. "Musíš to zjesť," povedala ticho, no naliehavo. "Nie je to veľa, ale pomôže ti to." Marek zareagoval len nepatrným pohybom hlavy. Pomohla mu otvoriť ústa a vložila mu do nich kúsok. Prehltnol s námahou, ale zvládol to. Vidieť jeho slabosť ju zasiahlo hlboko, ale neukázala to. Nesmela sa zlomiť. Keď sa slnko sklonilo k obzoru, Dorota si všimla, že Marekov dych je plytkejší. Srdce jej stiahla panika. Vedela, že horúčka ho pohlcuje, rovnako ako kedysi ju. Jeho telo sa triaslo, no on sám bol príliš slabý, aby si to uvedomil. "Marek," zašepkala, posadila sa vedľa neho a vzala jeho ruku do svojich dlaní. "Počúvaš ma? Musíš to zvládnuť. Nemôžeš ma v tom nechať." Marekove pery sa pohli, no slová sa stratili. Dorota sa k nemu naklonila, aby ich počula. "Dorota... nezvládnem to..." "Prestaň," prerušila ho ostro. Jej hlas sa nalomil, ale rýchlo ho opäť spevnila. "Zvládneš. Obaja to zvládneme. Neprestanem bojovať, takže ani ty nie." V noci, keď bola obloha posiatá hviezdami, Dorota pozrela na ich improvizovaný aparát. Kondenzované kvapky sa tvorili pomaly, ale boli tam. Bola to nádej – malá, krehká, ale existujúca. Pozrela na Mareka, ktorého dych sa stal pravidelnejším. Hoci horúčka neustupovala, zdalo sa, že voda a trochu rybieho mäsa ho aspoň udržali nažive. Dorota si oprela hlavu o okraj člna a hľadela na hviezdy. "Musíme prežiť," zašepkala do tmy. "Kvôli nám. Kvôli tým, ktorí na nás čakajú." Myšlienky na domov ju utíšili. Predstavila si svoju matku, ktorá sedí pri stole a modlí sa za jej návrat. Predstavila si Marekovú rodinu, jeho otca, ktorý mu určite veril. Táto predstava jej dala silu. "Marek," povedala ticho, pohladila ho po tvári. "Nevzdávaj sa. Ja ťa v tom nenechám." Svet okolo nich bol stále krutý a nepriateľský, ale Dorota si bola istá jedným: pokiaľ dýcha Marek, bude bojovať. A pokiaľ ona bojuje, on má šancu...

... Oceán bol stále rovnaký – nekonečný, hlboký, desivo tichý, a zároveň neustále živý. Vlny sa prevaľovali jedna cez druhú, ich rytmus bol hypnotizujúci, no zároveň mal v sebe hrozbu, akoby dýchal a čakal. Horizont sa strácal v šedom závoji, kde sa obloha a voda spájali v jedno, a vietor prinášal so sebou jemné záchvevy chladu, ktorý nahrádzal nekonečné dni spaľujúceho slnka. Dorota sedela na dne člna, ruky prekřížené na kolenách, pohľad upretý

na vlny, ktoré sa zdanlivo bezcieľne pohybovali. Telo sa jej už zotavilo – horúčka a dehydratácia, ktoré ju takmer pripravili o život, boli preč. Pár kvapiek vody, niekoľko kúskov rybieho mäsa a jej vlastná vôľa prežiť ju udržali nažive. No teraz, keď sa sama začala cítiť silnejšia, všetku svoju pozornosť venovala Marekovi. Marek ležal na opačnom konci člna, jeho telo stále vyčerpané, bledé, so stopami boja, ktorý ešte nebol vyhraný. Horúčka v ňom stále pretrvávala, no zdalo sa, že jej intenzita klesala. Hoci už neblúznil, jeho pohyby boli pomalé, ruky slabé, a keď otvoril oči, jeho pohľad bol matný, akoby nedokázal úplne vnímať svet okolo seba. Dorota sa naklonila k nemu, v rukách držala kúsok rybieho mäsa. "Marek," oslovila ho jemne, no jej hlas niesol nádych naliehavosti. "Musíš niečo zjesť. Bez toho nezvládneš ďalší deň." Marek na ňu na chvíľu pozrel, ale jeho pohľad bol prázdny, ako keby už nemal silu odpovedať. Nakoniec pokrútil hlavou a odvrátil zrak k vlnám. "Nemá to zmysel, Dorota," zammlal, jeho hlas bol taký tichý, že ho sotva počula. "Horúčka spáli všetko, čo zjem. Len tým plytváme. Zjedz to ty. Ty to potrebuješ viac." Dorota onemela, ale len na chvíľu. V hrudi pocítila prudké bodnutie, keď si uvedomila, že Marek sa vzdáva. Jeho hlas, jeho pohľad – všetko v ňom kričalo rezignáciou. Ten Marek, ktorý ju ešte pred pár dňami držal pri živote, ten, ktorý jej sľúbil, že sa nikdy nevzdajú, teraz sedel pred ňou a odmietal bojovať. Položila rybu na vedľa položený vak a pevne ho chytila za plece. "Ty to chceš vzdať?" spýtala sa ostro, jej hlas bol drsný od emócií. "Naozaj to chceš vzdať, Marek? Po všetkom, čím sme prešli? Po tom, čo si mi sľúbil?" Marek sa zamračil, ale neodpovedal. Dorotine oči sa zaliali slzami, ktoré však zadržovala. Kľakla si bližšie k nemu, aby mu nedovolila uhnúť pohľadom. "Pamätáš si, čo si povedal, keď sme sa dostali na tento člň? Povedal si, že sa nikdy nevzdáme. Že budeme bojovať. Spolu, Marek! A teraz? Teraz ma tu necháš samotnú?" Marek zavrel oči, jeho tvár sa stiahla v zmesi hanby a vyčerpania. "Dorota..." začal, ale jej hlas ho prerušil. "Nie! Nechcem počuť výhovorky!" zakričala, jej hlas sa lámavo odrážal od šumenia vln. "Ty si mi sľúbil, že ma ochrániš. Sľúbil si, že spolu prežijeme. Ak sa teraz vzdáš, Marek, ako mám ja pokračovať? Ako mám bojovať, keď to vzdávaš ty?" Jej slová boli ako údery. Marek cítil, ako mu rezonujú v mysli, zatiaľ čo jeho vlastný pocit zlyhania mu stláčal hrud. Po chvíli sa pomaly otočil a pozrel jej do

očí. Videl v nich zmes bolesti, hnevu a odhodlania – odhodlania, ktoré ho zahanbilo. Dorota pokračovala, jej hlas bol teraz jemnejší, no stále plný emócií. "Marek, ty si bol ten, kto ma zachránil, keď som sa topila. Ty si ma držal pri živote, keď som mala horúčku. A teraz, keď potrebujem urobiť to isté pre teba, tak sa mi otočíš chrbtom? To nespravíš. Ja ťa nenechám." Marek sa zhlboka nadýchol, jeho pery sa zachveli, akoby chcel niečo povedať, no nakoniec namiesto slov siahol po kúsku ryby, ktorý mu podala. Pomaly ho vzal do rúk a začal jesť. Každé sústo bolo ťažké, ale preňho to bol dôkaz, že ešte môže bojovať. "To je ono," povedala Dorota jemne a na jej tvári sa objavil slabý úsmev. "Po kúskoch, Marek. Budeme to robiť po kúskoch. Spolu." Marek sa na ňu pozrel, jeho pohľad bol teraz iný. Bol unavený, no v jeho očiach sa opäť objavila iskra. "Sľubujem, že sa nevzdám," zašepkal. "Nie, keď si ma prinútila si spomenúť, prečo na tom záleží." Dorota si sadla vedľa neho, hlavu si oprela o jeho rameno. Vietor sa znovu rozfúkal, vlny sa dvíhali, a v diaľke sa obloha ponorila do temnoty. Búrka bola blízko, no tento raz boli pripravení – nie len fyzicky, ale aj duševne. Každý výkrik, ktorý im oceán pripravil, premenili na dôkaz, že stále žijú. Hoci ich obklopovalo nekonečné nič, cítili, že to spolu zvládnu...

... Marek ležal na dne člna, s pohľadom upretým na tmavnúcu oblohu. Blesky osvetľovali vzdialený horizont a ich slabý záblesk občas na okamih ozdobil Dorotine unavené črty. Slnko už dávno zapadlo, no teplo sa stále držalo vo vzduchu, zmiešané s vlhkosťou a slaným pachom oceánu. Vietor naberal na sile, vlny sa zdvíhali a znova klesali, akoby ich chceli varovať pred tým, čo ich čaká. No Marek si teraz nebol istý, či má väčší strach z búrky, ktorá sa možno vyhne, alebo z vlastných myšlienok, ktoré ho prepadali zakaždým, keď zatvoril oči. "Dorota," prehovoril ticho, jeho hlas sa ledva niesol ponad šumenie vody. "Myslíš, že nás ešte niekto hľadá? Myslíš, že doma... vôbec niekto verí, že sme ešte nažive?" Dorota sedela opretá o okraj člna, s rukami prekříženými na kolenách. Jej tvár, spálená slnkom, bola teraz zaliate slabým svetlom bleskov. Zdalo sa, že váha jeho otázky ju na okamih ochromila. Sklonila hlavu a zhlboka sa nadýchla, akoby potrebovala nájsť slová, ktoré by mali zmysel. "Neviem, Marek," odpovedala napokon, jej hlas bol tichý, ale niesol v sebe niečo

hlboké, takmer bolestivé. "Chcem veriť, že áno. Ale... každý deň, keď vidím, ako slnko zapadá a my sme stále len dve malé postavičky na tomto nekonečnom oceáne, ten pocit... ten pocit, že nás už možno nikto nehľadá, je silnejší." Marek sa posunul bližšie, jeho pohľad bol upretý na jej tvár. "A čo ak máš pravdu? Čo ak to už vzdali? Čo ak sme... stratení, Dorota? Skutočne stratení, nie len tu na vode, ale v hlavách tých, ktorí nás poznali?" Dorota k nemu otočila hlavu a v jej očiach sa zračil smútok, ktorý Marek okamžite rozpoznal, pretože ho cítil aj v sebe. "Marek, myslím, že to je to, čo ma desí najviac. Nie smrť, nie to, že zomrieme hladom alebo smädom. Ale tá predstava, že sme... zabudnutí. Že niekde tam doma... život pokračuje bez nás, akoby sme nikdy neboli." Marek sa na chvíľu odvrátil. Jej slová ho zasiahli hlboko, pretože aj on mal rovnaké obavy. "Vieš," začal pomaly, jeho hlas bol teraz vážnejší, akoby hovoril nielen k nej, ale aj k sebe, "keď som bol malý, vždy som mal pocit, že som pre všetkých neviditeľný. Že na mňa nikto nemyslí. Aj doma, aj v škole. Bol som len ten chlapec, čo bol ticho v kúte, čo sa vždy snažil byť dobrý, aby si ho všimli. A teraz... teraz sa cítim presne tak isto. Ako keby sme boli len nejaké šmuhy na oblohe, ktoré sa stratili a nikomu na tom nezáleží." Dorota sa natiahla a jemne mu položila ruku na rameno. "Nie si neviditeľný, Marek," povedala rozhodne, jej hlas znel pevne, ale zároveň láskavo. "Si tu. Si živý. A bez teba by som to už dávno vzdala. Možno na nás doma zabudli, možno nás prestali hľadať, ale ja nezabudnem. Si dôvod, prečo tu ešte som." Marek na chvíľu zatvoril oči, jej slová mu rezonovali v hlave. "Vieš, niekedy mám pocit, že som bol stvorený len na to, aby som sklamal. Keby som bol silnejší, keby som bol lepší, keby som ťa dokázal ochrániť... možno by sme už boli doma." Dorota si povzdychla a jej ruka na jeho ramene sa jemne zovrela. "Marek, prestaň. Nemôžeš si to dávať za vinu. Nemôžeš si myslieť, že je to tvoja chyba, že sme tu. Ak by sme sa teraz mali obviňovať za každé rozhodnutie, ktoré nás sem priviedlo, tak by sme sa zbláznili. Sme tu spolu. A ak mám zomrieť, tak s vedomím, že sme bojovali." Marek na chvíľu bojoval s vlastnými myšlienkami, potom na ňu pozrel. "Dorota, ty si silnejšia, než si myslíš. Aj keď si bola chorá, aj keď si takmer odišla... stále si tu. A ja neviem, ako to robíš." Dorota sa mierne usmiala, no v jej úsmeve bola aj trpkosť. "Vieš, prečo som stále tu? Pretože si ma nenechal.

Pretože si ma chytil, keď som to potrebovala. Pretože, Marek, ak by som bola sama, asi by som to už vzdala. Ale nie som. Máme jeden druhého, a to je teraz všetko, na čom záleží."Marek prikývol, jeho pohľad sa obrátil späť na obzor. "A čo keď to nestačí? Čo keď bojovať už nestačí?"Dorota na chvíľu zaváhala, ale potom si sadla bližšie k nemu. "Možno to nestačí. Možno zajtra príde búrka a potopí nás. Možno o týždeň zomrieme od smädu alebo hladu. Ale Marek, to, že teraz sedíme tu, dýchame a rozprávame sa... to je dôkaz, že stále máme nádej. A kým dýchame, stále máme šancu niečo zmeniť."Marek sa k nej obrátil, jeho pohľad bol zrazu pevnejší. "Máš pravdu. Kým sme tu, stále je šanca. A Dorota... ja ťa nenechám. Nikdy."Dorota sa usmiala a oprela si hlavu o jeho rameno. "Nikdy ma nenechaj, Marek. Pretože ja teba nenechám."Obloha medzitým potemnela a blesky na horizonte sa zdali byť bližšie, no vietor sa trochu utíšil. Búrka ich možno nezasiahne, možno ich len obíde, ale v tomto okamihu to už nebolo dôležité. Boli tu – dvaja ľudia, ktorí sa navzájom udržiavali pri živote, a v tom nekonečnom oceáne to bolo viac než dosť...

... Obloha nad oceánom bola zahalená temnou čierňavou, ktorá ako ťažká prikrývka zahaľovala svet pod sebou. Búrka sa blížila, jej mračno sa prevaľovalo ako žijúce stvorenie, čo sa rozhodlo zničiť všetko, čo mu stálo v ceste. Marek a Dorota sedeli na dne člna, ktorý sa pomaly kolísal na nepredvídateľných vlnách. Vietor sa občas oprel do člna a priniesol závan chladného vzduchu, ktorý kontrastoval s ich spotenými telami. Na obzore blesky prerážali temnotu, osvetľujúc horizont, kde sa objavil obrys niečoho obrovského – veľryba, ktorá lenivými pohybmi dvíhala svoje mohutné telo nad hladinu, akoby aj ona chcela pozorovať blížiacu sa búrku. Dorota si objala kolená a zahľadela sa na Mareka. Jeho tvár bola napätá, oči uprené na vzdialené mračná. "Pamätáš si, ako sme sa prvýkrát stretli?" spýtala sa, jej hlas bol taký jemný, že ho vietor takmer odniesol. Marek sa k nej otočil a na tvári sa mu mihol trpký úsmev. "Ako by som mohol zabudnúť? Bola si to najdrzejšie dievča na celej základnej škole. Stále si mi kradla pero."Dorota sa zasmiala, hoci jej hlas niesol náznak horkosti. "A ty si vždy takmer plakal, keď som ti ho vzala. Pamätáš si, čo si mi povedal? 'Keď si taká múdra, prečo si nekúpiš vlastné pero?' A potom si mi ho podal. Hrdina Marek, ochranca školských

pomôcok."Marek sa uškrnul a pokrútil hlavou. "A ty si mi ho nikdy nevrátila. Vlastne som si musel každý týždeň kupovať nové. Vždy som vedel, že si ho vezmeš. Ale vieš čo? Nikdy som sa na teba skutočne nehneval. Aj keď si ma rozčuľovala, bolo v tom niečo... čo ma bavilo."Dorota nadvihla obočie, jej oči sa leskli svetlom bleskov. "Bavilo? Tak to si mi nikdy nehovoril. Myslela som, že ma nenávidíš. Veď si mi raz podrazil nohu na chodbe."Marek si vzdychol a pozrel na vzdialené vlny. "To bolo... hlúpe. Bol som dieťa, Dorota. A pravdu povediac, chcel som ti len vrátiť to, že si mi pred celou triedou povedala, že som 'nudný ako suchý chlieb'."Dorota vybuchla smiechom, ktorý znel tak nezvyčajne, že Marek na chvíľu zabudol na búrku. "Och, áno, to si pamätám! Ale no tak, Marek, nemôžeš poprieť, že to bola pravda. Vždy si sedel v prvej lavici, písal si všetko do zošita a nikdy si neurobil nič spontánne.""Možno som nebol spontánny," oponoval Marek, jeho hlas znel o niečo ostrejšie, no stále s úsmevom, "ale aspoň som si neprivodil problémy ako ty. Stále ťa volali do riaditeľne."Dorota sa k nemu naklonila, v očiach mala iskru, ktorá na okamih vyhnala všetku únavu. "Lebo som mala odvahu, Marek. Niektu musel porušovať pravidlá, aby sme sa nenudili k smrti. Pamätáš si, keď som strčila slímáka do topánky učiteľovi matematiky?"Marek sa rozosmial, no okamžite sa otočil k vlnám, keď sa čln nebezpečne naklonil. "Samozrejme, že si to pamätám. Bola to najväčšia hlúposť, akú som kedy videl. Myslel som si, že nás všetkých vyhodí zo školy.""Ale nevyhodili," pripomenula mu Dorota, jej hlas bol plný víťazného tónu. "A vieš prečo? Lebo som si vymyslela perfektné alibi. Nikdy mi na to neprišli.""Ale ja som vedel, že to bol tvoj nápad," povedal Marek, jeho hlas bol tichý, akoby to hovoril skôr sám sebe. "A nikdy som to nikomu nepovedal. Nevieť prečo. Asi som mal rád, že si bola taká odlišná od všetkých ostatných."Dorota na chvíľu zmĺkla, akoby ju jeho slová zaskočili. Zrazu jej tvár zosmutnela. "A potom sme šli na strednú a ty si so mnou prestal hovoriť."Marek si povzdychol, oprel si hlavu o okraj člna a zavrel oči. "Nebolo to tak, že som nechcel. Len som mal pocit, že... že si ma nepotrebovala. Vždy si bola taká sebavedomá, taká... samostatná. A ja som bol len ten nudný Marek, ktorý nevedel, kam patrí."Dorota sa k nemu otočila, jej pohľad bol mäkký, ale pevný. "Marek, keby som vedela, že sa tak cítiš, možno by som sa snažila viac. Pravda je taká, že som si

myslela, že ma nemáš rád. Vždy si bol taký odťažitý, chladný."Marek na ňu pozrel, jeho oči boli plné úprimnosti. "Možno som bol. Ale nie preto, že som ťa nemal rád. Skôr naopak. Báľ som sa ťa, Dorota. Báľ, lebo si bola všetkým, čím som nikdy nebol."Dorota na chvíľu onemela. Vietor sa oprel do člna, blesk ožiaril ich tváre a ona si uvedomila, že vidí Mareka inak. Nie ako toho chlapca zo základnej školy, ktorého dráždila pre vlastnú zábavu, ale ako človeka, ktorý mal vždy skryté hĺbky, ktoré sa bála preskúmať."A teraz?" spýtala sa ticho, jej hlas bol takmer nepočuteľný. "Ešte stále sa ma bojíš?"Marek sa k nej naklonil, jeho pohľad bol intenzívny, taký, aký Dorota nikdy predtým nevidela. "Nie, Dorota. Teraz sa bojím len jedného – že ťa stratím."Na chvíľu bolo ticho, prerušované len šumením vln a vzdialenými hromami. Dorota sa k nemu priblížila, jej ruka našla jeho. "Neboj sa, Marek. Nikam nejdem. A už nikdy nebudeme sami."Obloha nad nimi zaburácala a veľryba sa ešte raz ponorila pod hladinu, akoby chcela zdôrazniť, že aj v nekonečnej samote oceánu existuje spojenie, ktoré prežije...

... Čln sa kýval na rozbúrených vlnách, ktoré každou chvíľou naberali na sile. Marek a Dorota sedeli na jeho dne, pevne sa držali okrajov a snažili sa udržať rovnováhu, kým vietor okolo nich víril slaná vodu do vzduchu. Ich tváre boli napäté, oči upreté na obzor, kde sa valila mohutná temnota. Búrka bola blízko."Myslela som, že nás to obíde," povedala Dorota, jej hlas bol rovnako roztrasený ako čln. Jej ruky sa krčovitó zvierali o lano, ktoré lemovalo čln. Marek pozrel na jej bledú tvár. "Aj ja," odpovedal stručne, jeho hlas bol hlbší, než zvyčajne, poznačený strachom. "Ale teraz na tom nezáleží. Musíme sa sústrediť," Dorota. Toto bude najhoršie, čo sme doposiaľ zažili."Dorota prikývla, no v jej pohľade bola panika. "A čo ak to nezvládneme? Čo ak nás to rozbije na kusy?"Marek ju chytil za ruku, jeho stisk bol pevný. "Pozri sa na mňa," povedal vážne, jeho oči sa upreli do jej. "Prežili sme pád lietadla. Prežili sme hlad a smäd. Prežili sme to, že sme sa mohli vzdať. Prežijeme aj toto. Spolu."Dorota si utrela tvár, ktorú jej vietor zasypal vodnými kvapkami. "Ale čo ak nie, Marek? Čo ak toto je koniec?"Marek sa na chvíľu zamyslel, jeho pohľad skĺzol k vzdialeným vlnám, ktoré sa teraz zdvihli do výšky, akú ešte nikdy nevidel. "Ak toto je koniec," povedal pomaly, "chcem,

aby si vedela, že som hrdý, že som tu s tebou. Bojovala si ako nikto, koho som kedy poznal. A ak to skončí dnes, aspoň sme to nevzdali."Dorota sa rozplakala, no jej vzlyky zmizli v hučaní vetra. "Ja nechcem zomrieť, Marek," zašepkala. "Ešte nie. Chcem domov. Chcem vidieť našich. Chcem všetko, čo sme stratili."Marek ju pritiahol k sebe a pevne objal. "Ja tiež. A preto budeme bojovať. Kým máme ruky, kým máme silu dýchať, budeme bojovať."Vietor náhle zosilnel, nárazový zvuk blesku roztrhol oblohu. Čln sa zakýval, voda sa preliala cez jeho okraj a zaliala ich nohavice. Marek rýchlo siahol po rozrezanej fľaši, aby ju začal vylievat'. Dorota sa k nemu pridala, jej ruky sa triasli, ale nevzdávala sa."Príde to každú chvíľu," povedal Marek cez vietor. "Musíme sa pripraviť."Dorota prikývla a pozrela na neho. "Pripraviť sa? Ako sa môžeš pripraviť na niečo takéto?"Marek sa otočil k nej, jeho pohľad bol odhodlaný. "Tým, že si povieme, že to zvládneme. Že toto nie je náš koniec. Že aj keď to bude bolieť, aj keď to bude zlé, toto nás nezlomí."Dorota sa na neho pozrela a v jej očiach sa znovu objavila nádej. "Máš pravdu," zašepkala. "Musíme bojovať. Lebo ešte nie je koniec. Ešte nie."Búrka dorazila. Vlhy sa zdvihli vysoko nad čln, vietor kričal, akoby chcel roztrhať každú časť ich provizórneho úkrytu. Dorota a Marek sa držali, ich ruky boli biele od námahy, ale nepustili sa. Nepoddali sa. A v tej temnote, kde všetko kričalo, že sú stratení, medzi nimi horela iskra odhodlania. Spolu prežijeme, pomysleli si obaja...

... Obloha sa zatemnila, akoby svet prestal existovať. Hviezdy, ktoré im predtým dávali aspoň slabú nádej, zmizli. Búrka sa rútila k nim ako neúprosný tieň, rýchla a neodvratná. Dorota cítila, ako jej srdce bije až v hrdle. Všetko sa triaslo – nielen čln pod ich nohami, ale aj jej duša. Každý závan vetra, každá kvapka dažďa, ktorá ju bodala do tváre, jej pripomínala, že toto môže byť ich posledná noc. Vlhy narastali do monštruóznej výšky, ohromujúce veže vody sa dvíhali nad člnom, aby ho okamžite zasiahli svojou silou. Prvý náraz bol ako úder do žalúdka. Loď sa prudko naklonila a obaja stratili rovnováhu. Marek okamžite chytil Dorotu za ruku a pevne ju sťahol k sebe. "Dorota! Drž sa, počuješ? Nepusti sa!"Dorota mu na moment pozrela do očí. V tom pohľade bol strach, zúfalstvo, ale aj niečo iné – niečo hlboké a nepopísateľné. "Marek... čo ak... čo ak to nezvládneme?" vykrikla

cez hukot vetra. Jej hlas sa triasol, akoby bol na pokraji zlomenia. Marek pritiahol Dorotu ešte bližšie, ich tváre boli len pár centimetrov od seba. V jeho očiach bolo odhodlanie, ktoré ju na okamih ochromilo. "Zvládneme to. Ty a ja. Spolu. Nedovolím, aby sa ti niečo stalo, rozumieš?" Dorota sa zachvela, ale nie len od chladu. Bolo to jeho odhodlanie, jeho blízkosť, čo ju dohnalo k slzám. "Ale čo ak nás toto zabije?" zúfalo zakričala, keď ich ďalšia vlna zasiahla a čln sa opäť preklopil. Slaná voda ju páčila v očiach a po líkach jej stekali slzy, ktoré nevedela zastaviť. Marek ju chytil za ramená, jeho ruky sa pevne zaborili do jej kože. „Pozri sa na mňa! Nemysli na to, čo bude. Mysli len na to, že teraz sme tu. Ja som tu. Pre teba. Nikdy ťa neopustím. Ak padneme, padneme spolu, ale bojovať budeme, kým to pôjde." Dorota cítila, ako sa jej hrud' dvíha rýchlym dychom. Slzy sa miešali s dažďom, no pohľad na neho ju držal pri živote. "Ty... ty ma nikdy nesklameš, však?" spýtala sa, jej hlas bol slabý, takmer nepočuteľný. Marek zavrtel hlavou. Jeho pohľad bol horúci, jeho slová boli rezané búrkou, ale zneli jasne. "Nikdy, Dorota. Aj keby sa celý svet obrátil proti nám, nikdy by som ťa tu nenechal." Dorota sa náhle vrhla k nemu, jej ruky obtočili jeho krk, akoby to bolo jediné, čo ju dokáže zachrániť pred temnotou. "Bojím sa. Bojím sa, že ťa stratím. Že ťa oceán zoberie a ja tu zostanem sama. To by som neprežila." Marek ju objal tak pevne, že cítila každý tlkot jeho srdca. "Dorota, nikdy nebudeš sama. Nikdy ťa neopustím. Aj keby ma to stálo všetko, ja ťa ochránim." Ich telá sa chveli, ale nie len od chladu. Búrka ich obklopovala ako zúrivá šelma, ktorá si ich chcela vziať. Každý náraz vlny bol ako rana, ktorá im pripomínala, že balansujú na hranici života a smrti. Dorota sa pritísila ešte bližšie, jej pery sa chveli, keď zašepkala: "Verím ti." Marekove hrdlo bolo stiahnuté emóciami, ktoré sa snažil potlačiť. Pozrel jej do očí, jeho tvár bola osvetlená zábleskom blesku, ktorý preťal oblohu. "Sľubujem. Nikdy. Nikdy ťa tu nenechám. Dorota." Ich tváre boli len pár centimetrov od seba, ich dychy sa miešali, keď ich ďalšia obrovská vlna vrhla na bok. Čln sa naklonil tak prudko, že obaja museli uvoľniť objatie a chytiť sa lán. Dorota zakričala, keď jej vietor odhodil vlasy do tváre a takmer stratila rovnováhu. Marek sa okamžite natiahol a chytil ju za zápästie, jeho zovretie bolo pevné ako okovy. "Drž sa, Dorota! Drž sa mňa!" vykrikol, jeho hlas znel cez hukot vetra ako posledný kotviaci bod v chaose. Dorota sa

chytila jeho ruky, jej prsty sa zovreli okolo jeho zápästia a už ho nikdy nechcela pustiť. "Prosím! Nech to prestane!" kričala, jej hlas sa lámal strachom a zúfalstvom. Marek ju pritiahol späť k sebe, jeho ruky sa pevne obtočili okolo jej tela. "Každý mrak sa raz vyprší!" zašepkal jej do ucha, jeho hlas znel naliehavo, takmer prosebne. "Hlavne sa nevzdávaj. Potrebujem ťa. Potrebujem ťa viac, než si vieš predstaviť." Búrka silnela. Každá vlna bola vyššia, každý náraz silnejší. Vietor ich bičoval, voda ich oblievala, ale oni sa držali jeden druhého. Dorota cítila, ako jej Mareková blízkosť dodáva silu, ktorú si myslela, že už nemá. "On je môj maják," pomyslela si. "A ja som jeho." Blesk preťal oblohu a osvetlil ich tváre. Ich oči sa stretli v okamihu, ktorý bol nekonečne dlhý. V tom pohľade bolo všetko – strach, nádej, odhodlanie. Dorota sa pritisla k Marekovej hrudi, jej slzy sa miešali s dažďom. "Ak zomrieme, chcem zomrieť s tebou." Marek pevne zovrel jej tvár do dlaní a ich pohľady sa znovu stretli. "Nie, Dorota. Nezmrieme. Nie dnes. Nie teraz. Budeme žiť. Počuješ?" Dorota prikývla, jej hlas bol len šepot. "Počujem. Verím ti." A zatiaľ čo ich slová mizli v temnote, búrka silnela. Hromy a blesky sa zdali byť bližšie, vlny narastali do ešte väčších výšok, vietor hučal ako zúrivá beštia. Oceán si ich nárokoval, ale oni bojovali – proti vetru, proti vode, proti osudu. Spolu...

...Vietor zavíjal ako besná šelma a čln, ktorý sa zmietať na oceáne, bol len hračkou v jej drádoch. Každý náraz vlny otriasal krehkým plavidlom, ktoré bolo len zúfalým pokusom prežiť. Dorota sedela na jeho dne, pevne zvierala mokré lano a bojovala nielen s prírodou, ale aj so zúfalstvom, ktoré jej zvieralo hrdlo. Marek sedel pri okraji člna a snažil sa udržať aspoň akú-takú stabilitu. Tvár mal napätú, jeho oči boli upreté na vlny, ktoré sa neustále dvíhali vyššie. Bez kormidla – všetko, čo mohli urobiť, bolo držať sa a dúfať, že ich čln neprevráti ďalší náraz. "Dorota!" zakričal cez hukot búrky, jeho hlas bol ledva počuteľný. "Drž sa pevne! Nepuť sa, počuješ?!" Dorota zdvihla pohľad, jej vlasy prilepené k mokrej tvári, a prikývla. Slzy, ktoré by jej za iných okolností tiekli po tvári, boli teraz zmiešané s dažďom. Každý sval v jej tele kričal od bolesti, ale odmietala sa pustiť. "Marek, toto nevydržíme!" zakričala, jej hlas sa strácal vo vetre. "Musíme! Nemáme inú možnosť!" odpovedal a pevnejšie sa zaprel nohami. V tej chvíli ich zasiahla

obrovská vlna, ktorá sa zodvihla ako múr, vyšší než všetky predchádzajúce. Čln sa prudko prevrátil na bok, a Dorota pocítila, ako sa jej celé telo šmyklo po mokrom dne. Jej prsty reflexívne zovreli lano, ale prudký náraz ju takmer zrazil cez okraj. "Marek!" zakričala zúfalo, keď jej oči zachytili jeho postavu zmietanú vlnami. Marek sa snažil udržať rovnováhu, ale voda ho zmietla ako pierko. V jednej chvíli bol pri čline, v ďalšej ho vlna odhodila preč. Dorota sa natiahla k nemu, ale jej ruky dosiahli len prázdnotu. "Nie! Nie, prosím!" kričala, jej hlas sa lámal od hrôzy. Zúfalo sa chytila ďalšieho lana, snažila sa niečo urobiť, hoci vedela, že vietor a voda sú oveľa silnejšie než ona. Marek sa na chvíľu vynoril z vln, jeho ruky zúfalo šmátrali po vzduchu. Ich pohľady sa stretli – len na okamih, v ktorom bolo všetko. Strach. Bolestivé vedomie, že toto môže byť koniec. "Dorota!" vykrikoval, ale ďalšia vlna ho okamžite pohltila. "Nieeee!" zrúkla Dorota a siahla po lane, snažila sa ho k nemu hodiť. Jej ruky sa triasli, oči mala naplnené slzami. "Marek! Drž sa! Prosím, bojuj!" Ale Mareková postava bola stále ďalej. Vlna za vlnou ho unášala mimo dosahu, až kým sa úplne nestatil z dohľadu. Dorota sedela na dne člna, jej ruky stále zvierali lano, akoby verila, že ho dokáže ešte niečím zachytiť. Jej prsty boli zodraté, krvácali, ale ona si to ani neuvedomovala. Hľadela na nekonečný oceán pred sebou, na jeho temnú hladinu, ktorá pohltila všetko, na čom jej záležalo. "Marek..." zašepkala, jej hlas bol takmer nepočuteľný. Ticho v duši, ktoré po jeho odchode nastalo, ju mrazilo viac než vietor a vlny. Kvapky dažďa, ktoré padali, boli teraz jemnejšie, ale chlad, ktorý prinášali, bol rovnako nemilosrdný. Každý náraz vlny na čln bol len ozvenou toho, čo stratila. Dorota zavrela oči a potiahla si mokré kolená k hrudi. V hlave jej hučalo. Predstavovala si jeho tvár, jeho odhodlanie, ktoré ju vždy držalo pri živote. Ale teraz bola sama. Zrazu si uvedomila, že jeho hlas jej stále znie v ušiach – výkriky, ktoré už boli len spomienkou. "Nie, nie... toto nemôže byť koniec..." šepla, ale jej vlastné slová zneli prázdno. Cítila, ako sa jej srdce láme. Búrka utíchala, jej posledné výkriky mizli za obzorom. Dorota sedela bez pohnutia, nechala sa unášať prúdom, kým sa jej telo triaslo od zimy. Vietor slabol, ale jej strach nie. Myšlienka, že Marek je preč, sa jej ako čierny mrak zakorenila v mysli. A potom – v diaľke, na horizonte, sa niečo objavilo. Bola to len temná, nejasná silueta, ktorú osvetlil náhly blesk.

Ostrov!?! Dorota na okamih zadržala dych. Ten obrys sa zdal byť bližšie, ale zároveň nepriateľsky vzdialený. Bol to nehybný kus zeme uprostred nekonečného oceánu, no pre ňu neznamenal úľavu. Bol to len ďalší symbol toho, že Marek už nie je s ňou. "Marek..." zašepkala opäť, ale tentoraz sa jej hlas zlomil. Do očí sa jej nahnuli nové slzy. Strach, ktorý jej prehlušil všetko ostatné, bol teraz neznesiteľný. "Prosím... prosím, nech to nie je pravda..." Čln sa pomaly blížil k ostrovu, ale Dorota nevidela pevnú zem ako cieľ. Cítila len prázdnotu. A strach, že ho už nikdy neuvidí...

...Dorota sedela na dne člna, obklopená tichom, ktoré bolo rovnako ťaživé ako predchádzajúca búrka. Oceán sa konečne upokojil, jeho vlny sa kolísali pravidelným rytmom, no jej duša zostávala rozbúrená. Bola zmietaná medzi zúfalstvom a nádejou, medzi strachom a snahou nezblázniť sa. Slnko, ktoré sa predieralo cez ustupujúce mraky, osvetľovalo rozľahlé vody, ale jeho lúče neprinášali teplo. Aspoň nie jej. Na pokoji, ktorý nasledoval po búrke, bolo niečo desivé. Bol to presne ten typ ticha, ktoré nechávalo priestor myšlienkam. A tie boli neúprosne. Dorota sa prichytila, že hľadá na horizont, akoby tam mohla nájsť odpovede na svoje nevyslovené modlitby. Po Marekovi nebolo ani stopy. Žiadny záblesk jeho postavy, žiadny zvuk jeho hlasu. Len nekonečný oceán, ktorý pohltil všetko, čo jej zostalo. Jeho posledné slová ju stále prenasledovali. "Drž sa, Dorota! Nevzdávaj to!" A potom jeho výkrik. Ten okamih, keď sa ich pohľady stretli naposledy, a ona si uvedomila, že ho už nedokáže zachrániť. Mohla vôbec niečo urobiť inak? "Marek..." šepkala znova. Jej hlas sa strácal vo vetre, ktorý sa už zmenil na jemný vánok. Slová vyznievali prázdno, akoby nemali kam dopadnúť. Akoby ju už ani on nemohol počuť. Predstavila si ho, ako bojuje s vlnami, ako jeho ruky zúfalo šmátrali po vzduchu, snažiac sa nájsť oporu. A potom zmizol. Obraz toho momentu bol ako rana, ktorá sa neustále otvárala. Slzy jej stekali po tvári, ale už ich ani nevnímala. Všetko v jej tele bolelo – ruky, ktoré zovreli lano tak pevne, že jej prsty boli teraz zodraté a krvavé, nohy, ktoré sa počas búrky snažili udržať stabilitu, aj srdce, ktoré sa zdalo byť roztrhané na kúsky. Zostala len ona a jej myšlienky. A tie ju pomaly ničili. "Nemala som ťa pustiť...", zašepkala. "Nemala

som..." Ale čo mohla urobiť? Búrka bola silnejšia než obaja. Rovnako ako oceán, ktorý teraz vyzeral tak pokojne, no ona vedela, aký dokáže byť nemilosrdný. Vedela, že oceán je mocnejší, než si kedy predstavovala. Ak by Marek prežil, musel by byť zázrak. Ale dokázala si predstaviť tento svet bez neho? Dorota zavrela oči a snažila sa na nič nemyslieť. Snažila sa prázdnotu v hlave naplniť akýmkoľvek zvukom, ktorý by potlačil hukot spomienok. Ale keď ich otvorila, pocit prázdna sa okamžite vrátil. Nevydržala to. Oprela si hlavu o kolená a zhlboka sa nadýchla slaného vzduchu. Potom sa znova pozrela na horizont, na ten nekonečný pás, kde sa oceán stretával s oblohou. Keď sa otáčala, uvidela to opäť. To čo v temnej búrke pri žiare bleskov. Najprv to bola len temná šmuha, nejasná silueta, ktorá sa mohla zdať ako ilúzia. Dorota na okamih zažmurkala oči a zadržala dych. Ale čím dlhšie sa pozerala, tým jasnejšie to bolo. Niečo tam bolo. Niečo pevné, nehybné. Ostrov. Tak predsa. Srdce sa jej na okamih rozbúšilo rýchlejšie. "Je to naozaj?" zamrmľala, akoby sa bála, že ak to povie nahlas, zmizne to. Silueta ostrova bola vzdialená, zahalená v jemnom opare, ktorý sa vznášal nad vodou. Ale čím dlhšie sa na to pozerala, tým viac sa zdalo, že je to skutočné. Zelená vegetácia pokrývala svahy, ktoré sa zvažovali smerom k vode. Na jednom boku sa týčila mohutná skalná hora, ktorá vyzerala ako strážca tejto zeme. Ostatok ostrova bol zvlnený, s miernymi kopcami, ktoré sa strácali v diaľke. Dorota zadržala dych. Myšlienky jej začali divoko víriť. Kde by mohol byť tento ostrov? Mohol by patriť k nejakému väčšiemu súostroviu? A čo je ešte dôležitejšie – mohli by tam byť ľudia? Ak áno, budú jej ochotní pomôcť, alebo ju budú považovať za votrelca? Predstava, že by narazila na civilizáciu, bola lákavá, ale zároveň desivá. Čo ak tí ľudia nie sú priateľskí? Čo ak bude čeliť nepriateľskému prijatiu alebo dokonca nebezpečenstvu? A čo ak tam nebude nikto? Len prázdne brehy, divoká príroda a ona, ktorá sa bude musieť postarať o svoje prežitie? "Čo teraz?" spýtala sa sama seba. Jej hlas bol tichý, takmer šepot. Ostrov bol ďaleko, a ona nemala žiadnu kontrolu nad tým, kam ju čln zanesie. Oceán bol teraz jej jediným vodcom. Ak ju tam zavedie, možno nájde odpovede. Ale ak nie... Na chvíľu si predstavila Mareka. Ako by reagoval, keby videl ten ostrov? Určite by sa usmial a povedal niečo povzbudzujúce. "Vidíš? Osud nás sem zanesol," povedal

by. Alebo by začal plánovať, ako sa tam dostať, ako prežiť. Bol by odhodlaný bojovať. Dorota si stiahla vlhké pramene vlasov z tváre. "Marek," šepala. Jej hlas bol takmer prosebný. "Ak si tam niekde... prosím, daj mi znamenie." Ale nič sa nestalo. Žiadny hlas, žiadna postava na horizonte, žiadne zázraky. Len ona a ten nehybný ostrov v diaľke. Svet bol tichý, a ona mala pocit, že všetko živé zostalo niekde ďaleko. Pozrela na nebo, ktoré sa úplne vyjasnilo. Mraky zmizli a slnko žiarilo, osvetľovalo vody okolo nej a vytváralo na hladine zlatisté odlesky. Ten kontrast medzi jasným dňom a temnotou v jej vnútri bol neznesiteľný. Pripomenulo jej to, ako často sa svet zdá byť krásny, keď ona cíti iba prázdnotu. "Mám to vzdať?" spýtala sa sama seba. Ale odpoveď už poznala. Hneď si uvedomila, že nemôže. Aj keby to bol len posledný záchvev nádeje, musela veriť. Možno ju ten ostrov zachráni. Možno nie. Ale nemala inú možnosť. Hľadela na ten bod na horizonte a v jej mysli sa pomaly začala rodiť nová myšlienka. Marek by chcel, aby bojovala. Aby nevzdávala. A hoci ju bolelo pomyslenie, že ho už nikdy neuvidí, musela ísť ďalej. Pre neho. Pre nich oboch. Ostrov bol stále v diaľke, ale teraz v ňom videla viac než len kúsok zeme. Bol to symbol. Nádej. Niečo, čo jej pripomínalo, že svet nekončí, kým ona bojuje. Dorota si obľapila kolená a pozrela na ten vzdialený obrys. "Prichádzam," šepala, akoby to mohol ostrov počuť. A potom zatvorila oči a nechala sa unášať oceánom, s jednou jedinou myšlienkou v hlave: že tam niekde čaká nový začiatok...

... Dorota pevne zovrela okraj člna, jej ruky kŕčovito držali lano, ktoré už bolo premočené do posledného vlákna. Nespúšťala oči z obzoru, kde sa rysoval ostrov, akoby to bol zázrak. Bol tam, bližší a jasnejší než predtým. Každým metrom sa jeho obrysy stávali ostrejšími, a ona začala rozpoznávať jednotlivé detaily. Zelené svahy pokryté hustou vegetáciou, skaly týčiace sa ako strážcovia pobrežia a biela línia príboja, ktorá ohraničovala zem od oceánu. Prvá vec, ktorá jej napadla, bolo, že možno naozaj niekde existuje nádej. Ale tento pocit nebol bez bolesti – za všetko, čo stratila, a za to, že bola teraz úplne sama. Myšlienky na Mareka sa jej zarezávali do mysle ako ostré nože. Znovu a znovu videla jeho tvár, jeho posledný pohľad, keď ho pohltila divoká búrka. Nezmieriteľná vina ju sužovala ako neustále vracajúca sa vlna.

"Keby som len mohla..." zašepkala do vetra. Ale vietor jej neodpovedal. Oceán, ktorý ju niesol, sa zdal ako živý tvor. Vlny sa zdvíhali a klesali v rytme, ktorý bol rovnakou mierou hypnotický, ako aj hrozivý. Každý zvuk vetra, každé šumenie vody okolo člna ju privádzalo do pozornosti. Ticho, ktoré prišlo po búrke, však bolo znepokojivé. Od búrky uplynuli len hodiny, ale Dorote to pripadalo ako dni. Voda ju odnášala smerom k ostrovu, no ten pokoj bol len ilúziou. Na horizonte sa začal valiť nový živel – príboj, ktorý sa nezadržiateľne približoval. Zvuk príboja sa spočiatku zdal vzdialený, ako šepot. Ale ako sa približovala k pobrežiu, stal sa hlasnejším. Najskôr to bol len tlmený šum, ale čím viac napredovala, tým viac sa menil na ohlušujúce burácanie. Dorota pocítila, ako jej žalúdok stiahla náhla vlna strachu. Príboj. To slovo jej rezonovalo v mysli ako varovanie, ako výkrik, ktorý bol príliš hlasný na to, aby ho mohla ignorovať. "Nie, nie teraz," zašepkala, akoby jej hlas mohol zmierniť besnenie prírody. Ale zvuk bol stále bližší. Hlasy vody a vetra sa zmiešali do jedného ohlušujúceho orchestrálneho motívu, ktorý ju obklopoval zo všetkých strán. Dorota si pritisla ruky k uchu, ale zvuk prenikal priamo do jej mysle. Každý šum bol ako kladivo, ktoré drvilo jej zvyšky odvahy. Predstavila si, ako sa tie mohutné vlny lámu na brehu ostrova, ako sa ich energia uvoľňuje a zároveň pohlcuje všetko, čo sa jej postaví do cesty. Jej čln bol len krehká škrupinka, ktorá nemala šancu odolať takej sile. "Musím to zvládnuť," povedala si nahlas. Bolo to viac presvedčanie než skutočné vyhlásenie. Prsty jej skĺzli po vlhkom člne, keď sa snažila stabilizovať. Nemala nič, čím by mohla čln ovládať, len svoje odhodlanie. A aj to bolo teraz skúšané na hraniciach možností. Vlny pred ňou boli ako gigantické valce vody, jeden za druhým, každý vyšší než predchádzajúci. Každá vlna, ktorá sa blížila, ju pripravovala o dych. "Marek, čo by si robil?" spýtala sa ticho, hoci vedela, že odpoveď nepríde. Zatvorila oči a cítila, ako ju prepadol strach – studený a paralyzujúci. Prvá veľká vlna sa zrazu zdvihla pred ňou. Obrovská stena vody, ktorá vyzerala, akoby mohla pohltnúť celý svet. Dorota nemala čas premýšľať – čln sa prudko zdvihol, vyletel na hrebeň vlny a okamžite klesol späť. Jej telo sa pri tom pohybe takmer odlepilo od dna člna. Pád bol rýchly a tvrdý, voda ju obarila chladom a soľou, ktorá jej prenikla až do očí. "Drž sa!" zakričala na seba, keď sa snažila zachytiť okraj člna. Druhá vlna ju zasiahla

takmer okamžite. Tentoraz čln letel bokom, voda striekala do jeho vnútra. Dorota cítila, ako ju sily oceánu tlačia k okraju člna, akoby ju chceli vyhodit'. Každá ďalšia vlna bola ako rana – silná, nemilosrdná. Čln sa krútil a nakláňal, v jednom momente to vyzeralo, že sa prevráti. Dorota kričala, ale jej hlas sa strácal v burácaní vln. Nemala inú možnosť než sa držať a dúfať, že tento súboj vydrží. Potom to prišlo – mohutná vlna ju z ničoho nič vymrštila dopredu. Čln letel na hrebeni vody, akoby bol len pierkom. Dorota sa kŕčovito držala a cítila, ako ju obrovská sila ťahá bližšie k brehu. Príboj ju nakoniec prekonal, ale namiesto toho, aby ju pohltil, ju posunul do plytšej vody. Keď sa čln vymanil z divokého príboja, Dorota sa zhlboka nadýchla a otvorila oči. Všetko sa zrazu spomalilo. Príboj utíchol, len jemné vlny jej ešte narážali na boky člna. Nadýchla sa a v jej nosných dierkach sa objavila nová vôňa – nie len slaná voda, ale aj zem. Piesok. Vegetácia. Život. Dorota pozrela okolo seba. Voda bola teraz taká čistá, že videla dno. Zelenkavé odlesky rias, drobné kamienky a jemný piesok pod hladinou ju priviedli k slzám. Bola tu. Na mieste, ktoré možno nebolo domovom, ale bolo pevné. Zem, ktorá ju privítala po dlhom a vyčerpávajúcom boji. S trasúcimi sa rukami si odhmula zvyšky mokrých vlasov z tváre. Jej telo bolelo na každom mieste, ale zároveň cítila obrovskú úľavu. Slnko, ktoré sa objavilo nad ostrovom, jej pripadalo ako požehnanie. Jemné lúče osvetľovali hladinu a občas odrážali iskry svetla. Dorota sa pomaly postavila. Jej nohy sa triasli, kolená mala oslabené, ale vedela, že musí urobiť ten posledný krok. Pozrela na ostrov, ktorý teraz stál len niekoľko desiatok metrov pred ňou. Jeho obrysy boli zreteľné, jeho zeleň sa jej zdala takmer neprirodzene živá. Na okamih zavrela oči, akoby sa bála, že sa tento obraz stratí, ak naň bude pozerat' príliš dlho. "Urob to," povedala si. Jej hlas bol slabý, ale rozhodný. Oprela sa o okraj člna a vykročila. Prvý krok bol nesmelý – voda jej dosahovala po kolená. Piesok pod nohami bol mäkký, ale pevný. S každým ďalším krokom cítila, ako ju hladina púšťa, ako ju voda zanecháva, a namiesto toho ju objíma zem. A potom to prišlo. Jej noha vystúpila z vody a dotkla sa suchého piesku na brehu. Pocit bol zvláštny – bol to obyčajný piesok, ale pre Dorotu to bolo ako najvzácnejší poklad. Zastavila sa, pohľad upierala na svoje nohy, ktoré teraz stáli na pevnej pôde. "Som tu," šepla. A na chvíľu zavrela oči, nechávajúc slzy voľne stekať. Toto

bol začiatok niečoho nového. A hoci bola vyčerpaná, unavená a zlomená, v jej vnútri sa zrodilo niečo malé, krehké, ale nezničiteľné. Nádej...

... Dorota kráčala po piesočnatej pláži, jej nohy sa zabárali do jemného piesku, ktorý bol ešte mokrý od búrky. Každý krok bol opatrný, akoby sa bála, že pevná zem, ktorú tak dlho hľadala, zrazu zmizne. Slnko sa odrážalo od hladiny mora a vrhalo jemné odlesky na jej unavenú tvár. Na jej perách sa miešal slaný morský vzduch s chuťou sĺz, ktoré jej stále stekali po líčach. Pozrela na vysoké palmy, ktoré lemovali okraj ostrova. Ich kmeňové línie sa zdali neotrasiteľné, silné, no zároveň jemne kývali v rytme vánku. Na ich vrcholoch viseli veľké zelené kokosy, ktoré akoby váhali, či zostanú na svojom mieste, alebo spadnú na piesok. Dorota však neurobila ani krok bližšie. Zem pod jej nohami bola bezpečná, ale hustý les, ktorý sa rozprestieral pred ňou, bol niečím neznámym, nepredvídateľným. Stála na rozhraní dvoch svetov – otvoreného oceánu za ňou a tajupľnej divočiny pred ňou. Jej srdce sa robúchalo rýchlejšie, keď si predstavila, čo by ju mohlo čakať tam, medzi stromami. Divé zvieratá, neznáme rastliny, dokonca aj samotná tma lesa ju desila. Čo ak tam vojde a už sa nikdy nevráti? "Marek by to zvládol," zamrmľala potichu. Slová jej unikli skôr, než ich stihla zadržať. Pri zmienke jeho meno ju zovrela vlna smútku. Obraz jeho tváre – mokrej, vydesenej, no stále odhodlanej – jej opäť prebehol myšliou. Videla jeho pohľad, ako ho unášala búrka. Ten pohľad bol plný bolesti a nevyhnutnosti. Vedela, že urobil všetko, aby ju ochránil, a ona mu teraz nevedela splatiť tú istú láskavosť. Dorota zavrela oči a nadýchla sa. Vzduch bol ťažký, nasiaknutý vlhkosťou po nedávnej búrke. Chcela urobiť krok dopredu, ale jej nohy zostávali nehybné. "Si tu sama," pripomenula si. Slová jej rezonovali v hlave ako ozvena. Sama. Tá myšlienka bola chladná, ťaživá, no zároveň nepríjemne pravdivá. Prehltla strach a pomaly urobila krok do lesa. S každým krokom sa pred ňou otváral nový svet. Zem bola mäkkšia, pokrytá hustým listím, ktoré tlmilo zvuk jej pohybov. Vôňa soli sa postupne vytratila a nahradila ju aróma vlhkej pôdy, hnílych listov a sladkastého neznámeho. Slnčné lúče len ťažko prenikali cez hustý lem palmových listov, takže les vyzeral, akoby bol naplnený tajomstvom. Dorota kráčala pomaly, jej oči bedlivo

sledovali každý pohyb. Po niekoľkých minútach narazila na malú cestičku, ktorú vytvorila voda stekajúca zo skál po búrke. Cesta sa vinula hlbšie do lesa, až narazila na skalnatú stenu, ktorá sa týčila do výšky. Vyzerala mohutne, neprekonateľne, akoby bola hranicou sveta. Z tejto skaly však stekal tenký prúd vody, ktorý trblietal na svetle ako strieborná niť. Dorota pri pohľade na vodu pocítila čosi zvláštne. Bola to obyčajná voda, ale pre ňu znamenala všetko. Jej suché pery a vyprahnuté hrdlo ju prosili, aby sa priblížila. Urobila niekoľko krokov k skale a kľakla si do mokrej trávy. Jemne priložila dlane k prúdu vody a nechala ho stekať medzi prstami. Jeho chlad ju okamžite osviežil. Nabrala vodu do dlaní a pomaly sa napila. Chuť bola čistá, svieža, ako nič, čo za posledné dni zažila. Slzy jej opäť začali stekať po lícach. Zovrela ruky, v ktorých stále držala vodu. "Marek..." zašepkala. "Keby si tu bol..." Jej hlas sa zlomil. Myšlienka, že by mohla zdieľať túto vodu s Marekom, ju pohltila. Predstavila si, ako by mu podala túto vodu, ako by sa smial ich spoločnému šťastiu, že našli zdroj života. Predstavila si jeho vďačný pohľad a jeho ruky, ktoré by jemne objali jej vlastné. Ale táto predstava bola len ilúziou. "Prečo si odišiel?" spýtala sa ticho. Hlas jej vibroval bolesťou. Slzy jej tiekli po tvári v prúdoch, rovnako nepretržite ako voda zo skaly. "Ja som ťa nemohla zachrániť. Nemohla som..." Slová sa jej zadrhli v hrdle, ale jej myšlienky neprestávali kričať. Pripadala si, akoby ju zožíral vnútorný oheň viny a smútku. Dorota si oprela hlavu o skalu a nechala slzy tiecť. Chlad vody sa miešal s jej horúcimi slzami, a na chvíľu mala pocit, že všetka bolesť, ktorú nosila, sa stáva súčasťou tejto zeme, tohto ostrova. Ale nezmizla. Bola stále s ňou, rovnako živá ako predtým. Keď sa jej slzy konečne začali pomaly utišovať, zdvihla hlavu a pozrela na prúd vody. "Možno to nie je koniec," povedala si ticho. Jej hlas bol unavený, ale zároveň pevnejší. Utrla si tvár, hoci slzy a vlhkosť vody ju stále obklopovali. Cítila, že tento okamih – hoci bol naplnený bolesťou – bol aj momentom uzdravenia. Nebol to koniec, ale možno začiatok niečoho nového. Dorota sa postavila, jej nohy boli stále slabé, ale pevnejšie ako predtým. Pohľadom prešla po okolí. Skala, voda, hustý les – všetko sa jej zdalo menej hrozivé. Bola unavená, ale rozhodla sa, že toto miesto bude jej prvým útočiskom. Voda jej dávala život a pripomínala jej, že musí bojovať. Pre Mareka. Pre seba. Otočila sa k skale a pokračovala

jej v duchu, akoby bola živou bytosťou, ktorá jej pomohla nájsť silu. Potom sa pomaly vydala späť k pláži, jej myšlienky už neboli také ťaživé. Bola sama, ale stále tu bola nádej...

... Dorota si s vypätím síl razila cestu cez hustý porast, ktorý ju na každom kroku skúšal. Mokré listy sa lepili na jej pokožku, tráva ju škrabala po nohách, no ona neprestávala. Jej vnútorný hlas ju poháňal vpred. Po búrke, ktorá ju oddelila od Mareka a zanechala ju samu na tomto neznámom ostrove, neostávalo nič iné, len bojovať. Každý krok ju približoval k tomu, v čo verila, že prežije. Jej pohľad blúdil po okolí, pričom si všímala každý detail. Palmové listy sa jemne kývali vo vetre, slnko si razilo cestu pomedzi koruny stromov, a všade navôkol sa ozýval spev šumu lístia. Bolo to ako symfónia divočiny, ktorá bola zároveň nádherná aj desivá. Z ničoho nič jej zrak upútali banánovníky. Dorota zastavila a neveriacky pozrela na strapce zelených banánov, ktoré sa kývali na vetre. "Ďakujem," zašepkala, akoby to bol zázrak zoslaný priamo z nebies. Opatrne sa k nim priblížila, jej ruky sa natiahli, no banány boli príliš vysoko. Skúsila sa vytiahnuť na špičky, no bez úspechu. "Marek by vedel, čo s tým," pomyslela si a jej hruďou prešla ostrá bolesť. Chýbal jej – jeho prítomnosť, jeho schopnosť prebrať vedenie, keď ona nevedela, čo ďalej. Po chvíli premýšľania našla na zemi dlhú suchú vetvu. Pomaly ju zdvihla a začala ňou trieskať do banánového trsu. Prvé údery neboli úspešné, no Dorota sa nevzdávala. Každý pokus bol tvrdší a cieľavedomejší, až kým sa strapec nezlomil a s tupým zvukom nedopadol na zem. Chvatne si ich pozbierala a pritiahla k hrudi. Boli ešte nezrelé, ale aj pohľad na ne jej dal silu. Pokračovala ďalej a banány zaviazala do improvizovaného vaku, ktorý si vytvorila z roztrhnutého rukáva mikiny. Na pobreží si všimla niekoľko krabov, ktorí pobehovali pomedzi mokrý piesok, a v plytkej vode sa črtali malé rybky. Príroda bola štedrá, ale Dorota nemala potrebné nástroje na lov. "Ako to zjem?" rozmýšľala nahlas, jej oči hypnotizovali kraba, ktorý sa náhle schoval do svojho úkrytu. Klakla si na zem a vzala do rúk menšiu mušľu, ktorá ležala pri brehu. Bola nádherná, hladká a lesklá, ako malé umelecké dielo. Dorota si priložila mušľu k uchu a započúvala sa do šumu. Tento moment ju upokojil. Vedela, že musí nájsť spôsob, ako zabezpečiť jedlo, ale zároveň cítila, že jej silu dáva aj

spojenie s prírodou. Bola to hra prežitia a ona bola jej súčasťou. Po dlhšej prechádzke narazila na niečo, čo ju úplne ohromilo hneď ako to videla z člna keď bola na oceáne – obrovská skala, ktorá sa týčila do výšky, akoby bola stvorená na to, aby pozorovala oceán. Ďaleko väčšia ako tá v lese. Dorota zastala a zalapala po dychu. Skala bola mohutná, jej povrch bol pokrytý machom a rôznymi výstupkami. Na jej vrchole sa rysovalo nekonečno. "Ako... ako môže byť niečo také obrovské?" zašepkala. Táto skala pre ňu predstavovala symbol. Bola neotrasiteľná, pevná, odolná voči času a prírodným živlom. Dorota sa k nej pomaly priblížila a dotkla sa jej drsného povrchu. "Kiež by som bola ako ty," povedala ticho. Jej ruky zostali na skale, akoby z nej mohla načerpať silu. Prúd vody stekajúci z vrcholu skaly ju prilákal. Opatrne sa presunula k miestu, kde voda dopadala na zem, a kľakla si. Pustila si vodu do dlaní a ochutnala ju. Bola sladká, rovnaká akú chutnala nedávno. Jej pery sa opäť osviežili. "Ďakujem," šepla. Sklonila hlavu a začala sa modliť, hoci nevedela, komu vlastne venuje tieto slová. Bola vďačná za dar života, za možnosť cítiť silu tejto divočiny. No v rovnakom momente ju premkol smútok. "Marek, toto by si mal vidieť," pomyslela si. Zovrela ruky v päst' a zadívala sa na oblohu, akoby očakávala odpoveď. Zamyslená nad Marekom začala premýšľať o ich posledných momentoch. Jeho hlas, jeho tvár – všetko jej pripomínalo, aká dôležitá bola ich spolupráca. Vedela, že ak chce prežiť, musí začať myslieť ako on. Pragmaticky, cieľavedome, s rozvahou. Ale ako napríklad zapáliť oheň, keď nemá nič, čím by ho vytvorila? Táto otázka ju trápila počas celej cesty späť k člnu. Dorota sa vrátila na svoje improvizované táborisko, kde prevrátila čln, aby pod ním spala. Unavená, ale odhodlaná, si sadla na zem a začala si triediť myšlienky. Banány by mohli chvíľu poslúžiť ako potrava, ale čo ďalej? Ako sa postará o teplo? Ako sa ochráni pred nocou, ktorá bola stále desivejšia? Sedela tam a pozerala sa na vlny, ktoré jemne narážali na breh. Búrka zanechala svoje stopy, ale zároveň priniesla aj nové možnosti. "Musím to zvládnuť," zašepkala, jej hlas znel pevnejšie, ako by očakávala. Dorota si uvedomila, že táto skala, banánovníky a samotný oceán jej dávajú nádej na boj. Bola to náročná cesta, ale každý krok ju posúval bližšie k odpovediam. Jej odhodlanie rástlo, rovnako ako

jej túžba nielen prežiť, ale dokázať sebe, že má v sebe silu prekonať aj nemožné...

... Dorota sedela na brehu, kolená pritlačené k hrudi, a pozorovala vlny, ktoré sa neúnavne lámali o piesok. Jej telo bolo unavené, no myseľ neprestávala pracovať. Po búrke, ktorá ju oddelila od Mareka, mala len málo možností. Nepoznaný ostrov ju neúprosne testoval. Každý krok znamenal výzvu a každý nový objav bol vykúpený hodinami driny. Na zemi vedľa nej ležali banány, ktoré si pred chvíľou stiahla z vysokého banánovníka. Neboli úplne zrelé, ale v tejto chvíli jej to bolo jedno. Už len pocit, že má čo jesť, jej dával novú nádej. Po chvíli sa jej pohľad presunul k padnutému kokosu, ktorý našla cestou späť. Ležal tam, akoby ju priamo provokoval. "Ako ťa otvorím?" zamumlala si pre seba. Zobrala ho do rúk a znova začala trieskať o skaly. Kokos vydržal bez jedinej trhlinky. "Prečo to musí byť také ťažké?" povzdychla si a na okamih pustila kokos späť na zem. Sadla si a prstami si prešla cez vlasy, ktoré už dávno stratili svoj pôvodný lesk. Jej myseľ blúdila k Marekovi. "Ten by to už dávno rozlúskol," pomyslela si. Marek bol vždy ten, kto našiel praktické riešenie. Dorote chýbal – nielen kvôli jeho schopnostiam, ale aj kvôli jeho prítomnosti. Aj keď sa kedyś často hádali, cítila, že ju jeho prítomnosť upokojovala. Nechcela sa však vzdať. Opäť sa rozhládla po okolí a jej oči upúťali mušle, ktoré sa váľali na brehu. Jedna z nich mala ostrý okraj, ktorý sa jej zdal byť dostatočne pevný. "Možno to pomôže," zašepkala si. Kľakla si a zobrala mušľu do ruky. Začala ňou škrabať povrch kokosu. Šlo to pomaly, no po niekoľkých minútach usilovného snaženia, sa objavil prvý náznak praskliny. Dorota vykrikla od radosti. "Áno!" povzbudila sa a pokračovala v škrabaní. Po ďalšej chvíli sa kokos poddal a jej ruka sa naplnila sladkou, chladivou tekutinou. Slastne sa napila. Bolo to ako dar z nebies. Každá kvapka ju osviežila a posilnila. Keď vypila všetku vodu, rozlúskla kokos na polovicu a začala jesť mäkkú bielu dužinu. Bolo to, to najlepšie, čo za posledné dni ochutnala. Keď konečne uspokoila hlad a smäd, jej pohľad sa opäť obrátil k nebesiam. Neboli tam vtáky, len čisté modré nebo. Za celý čas nezachytila žiadne zvuky civilizácie – žiadne lietadlá, lode, dokonca ani zvieratá. Ostrov bol podozrivo tichý. Táto prázdnota ju desila. Dorota sa postavila a zrak jej padol na skalú, ktorá sa

týčila nad ostrovom. Bola mohutná, takmer strašidelná, no zároveň fascinujúca. Vedela, že výstup by bol náročný, ale tiež tušila, že z vrcholu by mohla získať aspoň nejaké odpovede. "Ak tam vyleziem, možno uvidím niečo, čo mi pomôže," premýšľala nahlas. Ale čo ak nie? Čo ak na vrchole nenájde nič, len ďalšie potvrdenie, že je tu úplne sama? Myšlienka na samotu ju desila, ale rovnako ju desila aj nečinnosť. Nemohla len tak sedieť a čakať. "Musím niečo urobiť," rozhodla sa. Zobrala si svoj improvizovaný vak s banánmi, mušľu a niekoľko ostrých kúskov kameňa, ktoré by mohli slúžiť ako primitívne nástroje. Potom sa pomaly vydala na cestu k skale....Cesta bola náročná. Hustý porast ju spomaľoval, a každý krok bol výzvou. Mokré listy sa jej lepili na pokožku, tráva ju škrabala po nohách. Každý krok ju vyčerpával, no jej vnútorný hlas ju poháňal vpred. "Nemôžem sa zastaviť. Ak to vzdám, nemám žiadnu šancu," opakovala si. Keď dorazila k úpätiu skaly, zastavila sa a zalapala po dychu. Skala bola ešte vyššia, ako sa jej zdalo z diaľky. Jej povrch bol pokrytý machom a výstupky sa zdali byť klzké. Napriek tomu sa rozhodla pokúsiť sa o výstup. Dotkla sa drsného povrchu a začala pomaly liezť. Každý pohyb bol bojom. Ruky sa jej šmýkali po vlhkom machu a nohy hľadali pevné miesto, o ktoré by sa mohla oprieť. Po chvíli si všimla, že jej dýchanie je čoraz namáhavejšie. "Ešte kúsok," povzbudzovala sa. Napriek únave sa nevzdávala. Vedela, že musí vytrvať. Keď konečne dosiahla vrchol, pocítila, ako jej srdce búši od vyčerpania. Postavila sa a rozhliadla sa okolo seba. Výhľad bol úchvatný. Videla nekonečný oceán, ktorý obklopoval ostrov zo všetkých strán. Palmy a hustý les pod ňou sa zdali byť maličké. Dorota chvíľu len stála a pozorovala obzor. Hľadala čokoľvek – dym, plavidlo, signál života. Nič. Len nekonečný oceán. "Som tu naozaj sama," zašepkala. Jej hlas sa stratil v tichu. Ale bolo to naozaj tak? Rozhodla sa skúsiť poslednú vec. Otočila sa smerom k oceánu a zakričala z plných pľúc: "Pomóc!" Jej výkrik sa odrazil od skaly a rozplynul sa v diaľke. Žiadna odpoveď. Na okamih pocítila bezmocnosť. Kľakla si na kolená a cítila, ako jej oči zaplavujú slzy. "Ako mám toto zvládnuť?" šepla. Ale v tom momente, keď bola najzraniteľnejšia, v jej vnútri vzplanul nový pocit. Nebola to rezignácia, ale odhodlanie. "Musím nájsť cestu. Ak tu nikto nie je, musím prežiť pre seba," povedala si. Cesta späť dolu bola rovnako náročná ako výstup. Každý krok vyžadoval

sústredenie a opatrnosť. Keď konečne dosiahla zem, jej nohy boli ako želé. Sadla si na zem a oprela sa o kmeň stromu. Bola vyčerpaná, ale zároveň sa cítila silnejšia. Výstup jej dal niečo, čo si nedokázala predstaviť – pocit, že aj napriek všetkému dokáže čeliť tejto výzve...

... Jemný vánok sa pohrával s lístím paliem, ktoré sa ticho kývali nad Dorotinou hlavou. Slnéčné lúče sa predierali pomedzi koruny stromov a dopadali na piesok v jemných zábleskoch zlatistého svetla. Vzduch bol teplý, no neprenikala do neho zvláštna vlhkosť, ktorá sa držala po búrke. Každý nádech bol nasiaknutý soľou oceánu, ktorý sa neúnavne rozbíjal o pobrežie. Dorota si pohladila unavené ruky a zamyslene pozorovala horizont. Chladné noci a surové jedlo si vyžiadali svoju daň. Potrebovala oheň. Ak mala prežiť, musela ho rozložiť – nie len kvôli teplu, ale aj kvôli jedlu, pocitu bezpečia, svetlu v temných hodinách, keď ju obklopovala neznáma divočina. So vzdychom sa postavila a začala hľadať, čo by jej mohlo pomôcť. Najprv jej oči skĺzli po okolitých kameňoch – hľadala niečo tvrdé, ostré, čo by mohlo vykresaať iskru. Po krátkom pátraní našla dva tmavé kamene s drsným povrchom. Skúsila ich o seba škrtnúť – nič. Len dutý zvuk, ktorý sa stratil vo vetre. Neodradilo ju to. Pokračovala ďalej do lesa, kde sa snažila nájsť suché lístie, vetvičky, čokoľvek, čo by mohlo zachytiť iskru. Trvalo jej hodinu, kým našla dostatok materiálu, a potom sa vrátila na pláž. Vybrala si miesto, kde bola zem dostatočne suchá, vyhlbila malú jamu a obložila ju kameňmi. Do stredu položila trsy suchej trávy, ktorú opatrne nadrobila na čo najmenšie kúsky. Dorota si kľakla a vzala kamene do rúk. Udierala jeden o druhý, snažila sa vytvoriť iskru, no všetko bolo márne. Po niekoľkých minútach jej začali trpnúť ruky, no nevzdávala sa. Opäť a opäť, s narastajúcou silou, trieštila kamene o seba. Iskra sem-tam preskočila, ale okamžite zhasla, akoby sa aj príroda rozhodla stáť proti nej. Srdce jej bilo rýchlejšie, dýchala ťažšie. "Musíš to zvládnuť," zašepkala, no jej hlas znel takmer zlomeno. Ruky mala doráňané a krvavé od ostrých hrán kameňov. Tráva sa rozpadávala v jej dlaniach, no stále odmietala horieť. Sedela na kolenách a hľadela na svoju snahu. Jej žalúdok sa bolestne ozýval a pohľad jej skĺzol na kraby ležiace vedľa nej. Ak by ich mohla upiecť, všetko by bolo ľahšie. Ale oheň sa jej stále vyhýbal. Čas plynul. Ruky ju boleli, myseľ

bola otupená únavou. Zúrivo škrabala kameňmi o seba znova a znova, až kým jej po poslednom pokuse nevyleteli z rúk a nepadli do piesku. Ťažko dýchala, čelo mala zaliate potom a pohľad upierala na drobné čiastočky suchého lístia, ktoré ostali neporušené. "Nemôžem...", šepala sama pre seba. V hrdle jej navrela hrča a v očiach pocítila pálenie. Neúspech bol ako ťažký kameň na jej hrudi, ktorý jej nedovolil voľne dýchať. Celý jej svet sa v tej chvíli scvrkol len na to jediné – a aj to sa jej nepodarilo. Oprela si hlavu o kolená a zavrela oči. Myšlienky na Mareka ju prenasledovali. Čo by urobil on? Určite by sa nevzdal. On vždy našiel spôsob. Ale ona? Sama, vyčerpaná, hladná a bezradná, sa cítila slabá. Samota na ňu doláhla celou svojou váhou. Tu nebolo nikoho, kto by jej pomohol, nikto, kto by ju povzbudil. Nadýchla sa a rozhodla sa, že to odloží na zajtra. Musela si odpočinúť. Vyčerpanie sa plížilo jej telom ako neviditeľná reťaz, ktorá ju ťahala k zemi. Pomaly vstala, opatrne nazbierala materiál, ktorý si pripravila, a uložila ho na bezpečné miesto pod prístrešok. Dnes už nedokázala urobiť viac. Uložila sa pod svoj provizórny prístrešok a pozerala na hviezdy, ktoré sa trblietali nad jej hlavou. Oceán šumel v diaľke a ona si pripomínala, že ešte nie je koniec. Kým má silu, kým má vôľu, stále môže bojovať. V tme noci, keď ju obklopovala len pustoť ostrova, si uvedomila niečo hlboké. Samota bola ťažká. Bola drsná. Ale možno práve v nej sa skrývala odpoveď. V samote človek počuje vlastné myšlienky hlasnejšie než kedykoľvek predtým. Učí sa poznať svoje slabosti, ale aj silu. A zajtrašok... zajtrašok bol jej šancou. "Zajtra..." šepala do noci a nechala sa unášať spánkom, dúfajúc, že nový deň jej prinesie lepšie riešenia. Vedela, že každý nový začiatok začína rozhodnutím nevzdať sa. A hoci sa dnes cítila porazená, zajtrašok bol jej nový boj. Možno jej dnes oheň unikol, ale stále mala v sebe niečo cennejšie – nádej. Ostrov jej dal jednu lekciu: prežiť neznamena len zápasit' s prírodou, ale predovšetkým bojovať s vlastnými pochybnosťami. A keď sa zajtra znova pokúsi vykreslať iskru, nebude to len o ohni. Bude to dôkaz, že stále verí...

... Dorotu prebudil jemný šuchot v lese. Najskôr si myslela, že sa jej to len zdá – že je to len vietor prehŕňajúci sa medzi palmami. No keď sa zvuk ozval znova, tentoraz hlasnejší a naliehavejší, jej

srdce začalo divoko biť. Prudko sa posadila, napätie v jej tele narastalo. Pozerala do polotmy, jej dych bol plytký a neistý. Ranné slnko sa len pomaly predieralo na obzor, jeho prvé zlatisté lúče sa nežne dotýkali piesku, no neprinášali útechu. Namiesto toho zosilňovali jej úzkosť. Bola sama. Úplne sama. A zvuky sa približovali. Dorota cítila, ako sa jej hrdlo sťahuje od strachu. Mohol to byť nejaký divý tvor? Neznámy príchodzí? Alebo len jej vyčerpaná myseľ, ktorá sa s ňou pohrávala po prebdenej noci plnej desivých myšlienok? Nemohla si byť istá. Bez ďalšieho rozmýšľania sa rozbehla smerom k oceánu. Jej nohy, unavené a slabé, ledva niesli jej trasúce sa telo. Každý krok ju naplňal ešte väčším strachom. Keby tak tu bol Marek. Tá myšlienka ju zaboľala hlboko v hrudi, ako ostrý nôž. Do očí sa jej tlačili slzy, ale neodvážila sa spomaliť. Keď dorazila k veľkej skale na pobreží, prikrčila sa za ňu, ruky si pevne ovinula okolo kolien a snažila sa upokojiť dych. Počúvala. Oceán jemne hučal v rytme vln, vietor sa pohrával s pieskom. No niečo bolo iné. Tiché kroky. Lístie, ktoré šušťalo pod niečími nohami. Zatajila dych. Napätie jej pulzovalo v každom svale. A potom ho zbadala. Zo šera lesa sa vynorila postava. Najprv len tmavý tieň, ktorý sa pohyboval pomaly, akoby váhal. Dorota cítila, ako jej srdce stislo niečo pevné, bolestivé. Nie... to predsa nemôže byť... nie on...Ale bol to on. Marek. Jej pery sa rozochveli, oči sa jej zaliali slzami. Jeho chôdza bola neistá, ramená ochabnuté od vyčerpania, ale bol to Marek. Bol živý. Bol skutočný. A pozeral sa priamo na ňu. Ich pohľady sa stretli a všetko ostatné prestalo existovať. Čas sa zastavil, priestor sa zmenšil len na nich dvoch. Dorotu zaplavila vlna emócií tak silná, že sa jej podlomili kolená. Myšlienky sa jej miešali jedna cez druhú – Je to naozaj on? Prežil? Som v sne? Chcela sa ho dotknúť, pocítiť, že to nie je len prelud, že ho nestratila."Marek...", jej hlas bol len chvejivým šepotom, ktorý sa stratil v rannom vánku. A potom sa rozbehla. Bežala tak rýchlo, ako jej telo dovolilo. Piesok jej chladil bosé nohy, ale ona to nevnímala. Potrebovala ho cítiť, potrebovala vedieť, že je to skutočné. Každý krok ju približoval k nemu, a s každým sa jej srdce roztĺklo rýchlejšie. Marek sa tiež rozbehol, jeho oči boli naplnené rovnakou zmesou šoku a nádeje. A potom sa stretli. Ich telá sa srazili v silnom objatí, ktoré ich takmer povalilo na zem. Dorota sa mu vrhla do náručia, jej prsty sa zaborili do jeho mokrej košeľe,

zovrela ho tak pevne, akoby ho už nikdy nechcela pustiť. "Si tu... si tu..." šeptala medzi vzlykmi, jej hlas sa lámal od návalu emócií. Marek ju držal rovnako pevne, jeho ruky ju obopínali tak, akoby ju chránili pred všetkým, čo ich oddelilo. Jeho dych bol rozochvený, jeho srdce búšilo rovnako rýchlo ako jej. "Dorota... preboha...", zašepkal, jeho hlas sa chvel. "Bál som sa... že som ťa stratil... že ťa už nikdy neuvidím..." Dorota sa odtiahla len na šírku dlane, aby sa mohla pozrieť do jeho tváre. Slzy jej stekali po lícach, ale neprestávala sa na neho dívať, akoby sa chcela uistiť, že je skutočný. "Myslela som... že ťa oceán vzal," vzlykla, "že som ostala sama... že si..." Marek sa jej nežne dotkol tváre, jeho prsty boli trasúce, ale v jeho pohľade bolo niečo hlboké. "Nikdy som to nevzdal, Dorota. Celý čas som myslel na teba. Vedel som, že ťa musím nájsť, aj keď som nevedel, kde si..." Dorota sa zasmiala cez slzy, jej telo sa triaslo, ale teraz už nie od strachu, ale od šťastia. "Si blázon... úplný blázon...", šepla, jej ruky stále spočívali na jeho hrudi, cítila tlkot jeho srdca. Marek sa usmial, jeho čelo sa dotklo jej. "Možno... ale nikdy by som ťa nenechal samú. Nikdy, rozumieš?" Dorota prikývla, slzy jej tiekli dolu lícami, ale už to neboli slzy bolesti. Boli to slzy úľavy a šťastia. "Sľúb mi, že ma už nikdy neopustíš, Marek..." šepla, jej hlas bol naliehavý, prosebný. Marek ju ešte pevnejšie objal a zašepkal: "Sľubujem... až do konca. Vždy budem pri tebe." Zostali tam, držali sa, ich telá sa pomaly upokojovali. Slnečné lúče ich obklopili zlatistým svetlom nového rána, ktoré im prinieslo nový začiatok. "Musíme sa postarať o seba," povedal Marek po chvíli. "Tento ostrov... bude náš domov, kým nepríde záchrana." Dorota mu pevne stisla ruku a s náznakom úsmevu prikývla. "Nezáleží na tom, kde sme. Kým sme spolu... zvládneme všetko." A s týmto vedomím, s týmto tichým sľubom v srdci, sa obaja vydali čeliť novému dňu – tentoraz už nie sami, ale spolu...

... "Vieš, že keď som padal do vody, myslel som, že je to koniec?" Marekov hlas bol tichý, takmer zanikajúci v šepote vánku, ktorý sa pohrával s palmami nad ich hlavami. Sedeli oproti sebe na mäkkej zemi pokrytej suchým lístím, tvárou v tvár po toľkých dňoch samoty a strachu. Dorota hľadela na oceán, hoci tam nebolo nič. Cítila jeho prítomnosť, jeho teplo, ktoré jej bolo tak dlho odopreté.

"Marek..." zašepkala. "Myslela som si, že si... že si sa utopil."
"Možno som mal, možno to tak malo byť." odvetil trpkou a pomaly si prešiel rukou po vlasoch, ktoré boli ešte stále vlhké od potu a soli. "Keď som spadol do vody, bolo to ako... akoby ma oceán chcel pohltiť hneď. Ponoril som sa hlboko a nevedel som, kde je hore a kde dole. Všade len tma. A potom som sa konečne vynoril, lenže... ty si bola už tak ďaleko."

Dorota si pevne objala kolená, ako keby sa chcela schovať pred jeho slovami. "Kričala som na teba, ale búrka bola príliš silná... nemohla som..." V očiach mala slzy, ktoré sa snažila potlačiť, ale nešlo to. "Celý čas som si to vyčítala, že som mala niečo urobiť, hoci viem, že som nemohla."

Marek pokrútil hlavou, jeho pohľad bol uprený do diaľky.

"Pamätám si, ako som plával, Dorota. Plával som, koľko som vládol, ale cítil som, ako mi ruky ochabujú. Nemohol som dýchať. Každý nádech bol ako ostrý nôž v pľúcach. A potom... potom som ťa už nevidel. Len vodu. Len vlny. Bol som... sám."

Dorota zavrela oči, potichu počúvala jeho slová, každé jedno jej vrazilo kliniec do srdca. "A potom?" opýtala sa šeptom, hoci sa bála odpovede.

"Potom som prestal bojovať," priznal a jeho hlas bol plný bolesti. "Proste som sa nechal unášať. Myslel som si, že je to ono. Že už nikdy neuvidím pevninu, nikdy neuvidím teba. A potom... keď som už ani nevedel, kde som, niečo ma zrazu vyhodilo na breh." Jeho ruky sa neisto pohli, akoby ešte stále cítil piesok, do ktorého dopadol.

Dorota sa na neho pozrela, v jej očiach sa odrážalo svetlo vychádzajúceho slnka. "Marek... ako si prežil?"

"Neviem," pokrútil hlavou. "Prvé dni boli len o prežití. Pamätám si, že som sa sotva hýbal. Ležal som pod palmami, dýchal plytko a snažil sa dať dokopy. Hlavu mi išlo roztrhnúť, bol som dehydrovaný... pomaly som strácal vedomie. Všade len horúčava, smäd, hlad... a v hlave myšlienky na teba. Že si tam niekde, sama."

Dorota si položila dlaň na jeho ruku. "Marek... ja som bola tu. Hľadala som ťa, volala som na teba... prešla som kus tohto ostrova, ale... nikdy som si nemyslela, že prežiješ."

"Ja som sa tiež cítil stratený," Marek sa jemne pousmial, no v jeho očiach bola bolesť. "Jedol som surové banány, Dorota. Myslel

som, že mi roztrhne žalúdok, ale bolo to, to jediné, čo som mal. Pil som dažďovú vodu, ktorá kvapkala zo skaly."

Dorota sa náhle narovnala, jej oči sa rozšírili. "Skaly? Ty si našiel tú veľkú stenu, z ktorej steká voda?"

Marek prikývol, trochu zmätene. "Áno. Našiel som ju. Bolo to ako dar z neba. Voda stekala pomaly, ale bola čistá. A tam... tam som zrazu videl..." Jeho hlas sa nalomil. "Videl som stopy. Tvoje stopy, Dorota. A vtedy som vedel, že nie som sám. Že si tu niekde."

Dorotine pery sa chveli, jej srdce sa rozbúšilo. "Marek, ja som tam bola. Chodila som tam každý deň po vodu. A... myslela som, že som tu úplne sama."

Marek sa usmial a jeho oči sa po prvý raz naplnili niečím, čo pripomínalo radosť. "Vedel som, že to musíš byť ty. Veril som tomu. Každý deň som dúfal, že ťa nájdem, že sa konečne stretneme." Pozrel jej do očí. "A teraz tu sedíme. Spolu."

Dorota sa na neho vrhla a pevne ho objala. Slzy jej tiekli po tvári, ale tentoraz boli zmiešané so smiechom a uvoľnením. "Bála som sa, že ťa už nikdy neuvidím," šepla mu do ramena.

Marek ju objal rovnako pevne, jeho ruky sa jej zovreli okolo pliec. "Ani nevieš, ako som rád, že ťa vidím. Dorota, zvládneme to spolu. Teraz už určite."

Dorota si utierala slzy, jej pohľad sa však upieral na Mareka s novou silou. "Musíme niečo urobiť. Nájsť normálne jedlo, urobiť prístrešok. Už nie sme sami, Marek."

Prikývol. "Máme to najdôležitejšie. Máme seba."

Slnko už úplne vyšlo na obzor a Dorota s Marekom sedeli vedľa seba, pocit samoty, ktorý ich oboch prenasledoval tak dlho, sa pomaly rozplýval. Možno nemali oheň, možno nemali istotu, ale mali jeden druhého. A to bolo viac, než si mohli želať.

"Prežijeme," povedala Dorota potichu.

Marek sa usmial. "Prežijeme..."

... Slnko sa pomaly vynáralo na obzor, jeho zlatisté lúče sa dotýkali oceánu a farbili oblohu do jemných odtieňov ružovej a oranžovej. Dorota ležala vedľa Mareka pod prevráteným gumeným čnom, ktorý im slúžil ako provízorný prístrešok. Jej dych bol pravidelný, pokojný, no jej myseľ už dávno neoddychovala.

Otvorila oči a na okamih sa započúvala do zvukov ostrova. Vlny

sa lenivo prelievali po piesočnatom pobreží, v diaľke sa ozýval šum lesa, ktorí sa pomaly prebúdzal do nového dňa. Dorota sa otočila a pozrela na Mareka. Spal pokojne, jeho hrud' sa dvíhala a klesala v rytme pomalého dýchania. Po prvýkrát od búrky, ktorá ich rozdelila, cítila, že nie je sama. A práve preto sa rozhodla. Dnes založí oheň.

Nechcela ho zobudiť, tak sa potichu vykradla spod člna a bosými nohami prešla po chladnom piesku smerom k svojmu ohnisku, ktoré si pripravila už pred niekoľkými dňami. Bolo tam všetko: suché lístie, drobné vetvičky, starostlivo usporiadané do malej hromady. Bola si istá, že keď je Marek nablízku, všetko pôjde ľahšie. Už nebola sama. A ak niečo zvládnú spoločne, tak práve toto.

Sadla si na zem, vzala do rúk dva tvrdé kamene a začala ich trieť o seba. Zvuk, ktorý vydávali, jej bol známy až príliš dobre – to nepríjemné škripanie, ktoré však stále neprinášalo výsledok. Každý škrtnutý pohyb bol pre ňu výzvou, každá iskra, ktorá sa neobjavila, jej brala kúsok nádeje. Zaťala zuby a pokračovala, jej ruky sa chveli od vyčerpania, no odmietala sa vzdať.

"No tak... teraz to dokážem. Musím to dokázať," šepkala si potichu a znova uderla jeden kameň o druhý.

Marek sa medzitým pomaly zobudil a z diaľky sledoval, čo robí. Opieral sa o lakeť, pozoroval jej sústredenú tvár, ruky, ktoré sa s každým ďalším úderom zdali zúfalejšie. Usmial sa. Bol hrdý na jej odhodlanie, ale zároveň vedel, že by to malo byť jednoduchšie. Že musia nájsť lepší spôsob.

Potichu vstal a pomalými krokmi sa k nej vydal. Dorota bola taká zaujatá svojou snahou, že si ho všimla až vtedy, keď sa posadil vedľa nej.

"Stále nič?" opýtal sa mäkko, pričom si sadol na päty a sledoval ohnisko.

Dorota si povzdychla, pustila kamene do piesku a zložila si hlavu do dlaní. "Nejde to. Nech robím čokoľvek, nefunguje to." Jej hlas bol tichý, ale v ňom zaznievala frustrácia, ktorá ju spaľovala.

Marek ju jemne potľapkal po chrbte. "Vieš, možno sa len snažíme robiť to nesprávne. Možno potrebujeme iný prístup."

Dorota sa na neho pozrela s vyčerpaným pohľadom. "Ako to myslíš?"

"Môj otec mi raz hovoril o tom, ako v starých časoch ľudia

zakladali oheň bez iskier. Šúchaním dreva o seba. Možno by sme to mohli skúsiť."

Dorota na chvíľu premýšľala a potom prikývla. "Skúsme to. Možno som doteraz len nešla tou správnou cestou."

Marek sa postavil a otočil sa k nej s úsmevom. "Dobre, nájdem nejaké suché drevo."

S nadšením sa vybral dole k okraju lesa, kde zbieral vetvy, ktoré boli ľahké, suché a dostatočne tvrdé na trenie. Dorota zatiaľ rozložila malú hromadu jemných suchých listov a tráv, pripravených prijať iskru nádeje.

Keď sa Marek vrátil s plnými rukami dreva, posadil sa vedľa nej a vzal do rúk dve vetvy. "No, a teraz ideme na to. Musíme ich trieť tak rýchlo, ako to len pôjde. Musí sa vytvoriť trenie, teplo, a potom... možno aj dym."

Obaja sa sklonili nad hromadu dreva a začali šúchať vetvy o seba. Dlhé, rytmické pohyby, znova a znova. Spočiatku sa nič nedialo, len ich ruky začali protestovať od únavy. Ale po chvíli sa medzi vláknami objavil slabý dym.

"Pozri! Niečo sa deje!" zvolala Dorota, jej oči sa rozžiarili vzrušením.

Marek sa usmial a zrýchlil pohyb. "Len vydržme, už sme blízko!" Ale aj keď sa dym začal víriť, iskra neprišla. Obaja si sklamané vydýchli a pozreli na seba.

Dorota si zahryzla do pery. "Marek, zvládneme to?!?"

Marek sa pousmial a pevne jej stisol ruku. "Zvládneme. Musíme. Nemáme inú možnosť."

Dorota sa pozrela na jeho ruky, ktoré boli doráňané od dreva, a na svoje vlastné prsty, špinavé a plné drobných rán. Spolu to nevzdajú.

"Dobre, ešte raz," povedala s odhodlaním.

Marek prikývol a spolu sa znova pustili do práce. Šúchali drevo, sústredili sa na každý pohyb, vkladajúc doň všetku svoju nádej. Ich ruky pracovali v harmónii, poháňané odhodlaním a vierou v to, že tento krát to dokážu.

A potom... prišla iskra.

Jemný plamienok sa objavil medzi listami a Dorota takmer zatajila dych. "Marek... máme to!"

Rýchlo pridali ďalšie lístie, fúkali do plameňa jemne, aby sa nerozplynul, ale zosilnel. Oheň sa konečne rozhorúčil a jeho teplé

svetlo osvetlilo ich unavené, ale šťastné tváre.

Dorota sa rozosmiala, oči jej žiarili úľavou. "Dokázali sme to!"

Marek sa usmial a pritiahol ju k sebe do objatia. "Spolu to dokážeme vždy. Toto je len začiatok."

Dorota si oprela hlavu o jeho rameno, cítiac teplo ohňa a istotu, že už nie je sama. "Myslíš, že to zvládneme? Že zvládneme prežiť?"

Marek ju objal pevnejšie. "Verím v to. Nie preto, že sme silní, ale preto, že sa nikdy nevzdáme. A pretože... sme na to dvaja."

Oheň praskal a osvetľoval ich cesty, ich sny a ich boj. Bol symbolom ich nádeje, ich odhodlania, ich spoločného cieľa.

A vtedy si Dorota uvedomila jednu vec. Prežiť neznamená len bojovať o jedlo, o vodu, o teplo. Prežiť znamená nikdy sa nevzdať nádeje. A to oni už nikdy neurobia...

... Oheň horel pokojne, jeho plamene sa odrážali v tmavej hladine oceánu a vrhali dlhé tieň na piesočné pobrežie. Dorota s Marekom sedeli vedľa neho, unavení, ale spokojní. Bolo to prvýkrát, čo sa cítili ako skutoční preživší – mali prístrešok, vodu a teraz aj oheň. Po nekonečných dňoch neistoty ich obklopovalo niečo, čo pripomínalo domov. Dorota si pritiahla kolenná k hrudi a s úsmevom sledovala tancujúce plamene. "Vieš, nikdy som si nemyslela, že budem taká šťastná len z pohľadu na oheň," povedala ticho, hlasom naplneným úľavou. Marek sa pousmial a hodil do ohňa ďalšiu hrst suchého lístia, ktoré okamžite vzbĺklo. "Je to zvláštne, však? Včera sme si mysleli, že toto je zázrak. A dnes? Dnes už rozmýšľam, ako ho premiestniť bližšie k prístrešku, aby sme nemuseli v noci mrznúť." Dorota sa narovnala a nadšene prikývla. "Máš pravdu. Ak ho presunieme bližšie, konečne budeme mať teplo aj v noci. A navyše... možno sa mi podarí konečne poriadne zaspáť." Marek sa postavil a pozrel smerom k ich provizórnemu prístrešku – prevrátenému gumovému člnu obloženému palmovými listami. "Dobre, tak poďme na to. Bude to chcieť opatnosť, nechceme prísť o to jediné, čo nám tu prináša svetlo." A tak sa pustili do práce. Dorota pripravovala nové miesto pre oheň – vyčistila priestor od suchého lístia a rozložila kamene, ktoré našli na pláži, aby vytvorila pevnú hranicu. Marek medzitým opatrne presúval tlejúce uhlíky na kusoch napoly spáleného konára. Každý pohyb bol premyslený, starostlivý – akákoľvek chyba by znamenala stratu toho

najcennejšieho, čo mali."Opatrne, Marek," šepala Dorota, keď sledovala, ako nesie najhorúcejšie uhlíky bližšie k prístrešku."Mám to pod kontrolou," odvetil sústredene. Nakoniec ich bezpečne položil do nového ohniska, pridali ďalšie drevo a s úľavou sledovali, ako plamene opäť ožívajú a začínajú hravo šľahať do výšky. Keď sa usadili vedľa nového ohniska, Marek sa natiahol a s úsmevom pozrel na Dorotu. "A teraz prichádza tá najlepšia časť – večera."Dorota sa uškrmula a vytiahla z improvizovanej pasce krabov, ktorých chytila počas dňa. "Ak ma dnes niečo dokáže rozveseliť ešte viac, tak to bude poriadne pečený krab."Marek sa zasmial. "No, len dúfam, že to zvládneme bez kuchárskej knihy."Dorota napichla kraba na dlhý konár a začala ho pomaly otáčať nad plameňmi. Vlhká škrupina sa začala pomaly pražiť, občas zapraskala a uvoľnila omamnú vôňu slaného mäsa."Cítiš to?" spýtala sa nadšene Dorota, pričom jej oči žiarili nadšením. "To je vôňa civilizácie, Marek!" "To je vôňa jedla," opravil ju s úsmevom Marek a s hladnými očami sledoval, ako sa škrupina kraba mení na zlatistú hnedú farbu. Keď bol konečne hotový, Marek sa nedočkavo pustil do práce, rozlúskol škrupinu a vytiahol prvý kúsok mäsa. Bol horúci, ale Marek sa nenechal odradiť. Dorota ho so smiechom sledovala, ako sa snaží nespáliť si jazyk."Pomaly, hrdina," podpichla ho a sama si odlomila kúsok. Prvé sústo bolo ako explózia chuti – slané, jemné, trochu dymové, ale hlavne uspokojujúce. "Bože... toto je to najlepšie, čo som kedy jedla."Marek s plnými ústami prikývol. "Možno preto, že nemáme na výber," povedal medzi sústami a obaja sa rozosmiali. Po prvýkrát na ostrove mali pocit, že ich život získava akýsi poriadok. Neboli to len nekonečné dni hladovania a boja o prežitie – teraz mali skutočný dôvod sa tešiť z maličkostí. Dorota si oprela hlavu o Marekové rameno a zahľadela sa do ohňa. "Vieš... niekedy si myslím, že nás tento ostrov skúša. Dáva nám výzvy, ale zároveň aj odmeny."Marek prikývol, jeho pohľad bol upriamený na hviezdne nebo. "Možno. Ale vieš čo? Myslím, že ho začíname zvládať. Pomaly, ale predsa."Dorota sa usmiala a natiahla sa za posledným kúskom kraba. "Ak dokážeme založiť oheň, uloviť večeru a presunúť si ho bližšie k domovu... potom dokážeme čokoľvek."Marek ju chytil za ruku a jemne ju stisol. "Presne tak. A teraz... pod' spať. Dnes si zaslúžime trochu odpočinku."Uložili sa vedľa ohňa, ktorého teplo im jemne hladilo

tváre a oni si uvedomili, že dnes je prvý večer, kedy necítia strach. Dorota si povzdychla a s úsmevom zavrela oči. "Dobrá noc, Marek." "Dobrá noc, Dorota. A... vďaka za dnešok." Oheň praskal v rytme ich dýchania, oceán šepkal svoje staré príbehy a nad nimi sa rozprestieralo hviezdne nebo, ktoré sa zdalo byť bližšie ako kedykoľvek predtým. A tak zaspali – dvaja mladí ľudia, ktorí už neboli len strokotancami, ale bojovníkmi. Nie len proti prírode, ale aj proti vlastným pochybnostiam...

... Život na ostrove sa nemenil tak, ako by si predstavovali. Každé ráno prinášalo rovnaký obraz – východ slnka nad nekonečným oceánom, vlhký vzduch, ktorý sa tlačil do pľúc, a zvuk vln, ktoré nikdy neutíchali. Každý deň bol skúškou ich vytrvalosti, ich schopnosti prispôbiť sa a veriť v budúcnosť, ktorá bola zatiaľ zahalená neistotou. V tomto neúprosnom rytme však našli čosi vzácné – rutinu, ktorá ich držala nad vodou. Ich prístrešok, ktorý sa kedysi javil ako dočasné riešenie, už nepostačoval. Chladné noci ich budili, tvrdá zem bodala do tiel a čoraz častejšie si uvedomovali, že ak tu majú vydržať dlhšie, musia niečo zmeniť. "Musíme spraviť poriadnu podlahu," povedala Dorota jedného rána, keď si masírovala boľavé ramená po ďalšej bezsennej noci. Otočila sa k Marekovi, ktorý sedel na kuse naplaveného dreva a zamyslene sledoval čln, ich jedinú nádej na únik, ktorý sa teraz stal iba prístreškom. "Máš pravdu," prikývol Marek a zamračil sa. "Nemôžeme ďalej spať na tvrdej zemi. Musíme to nejako vylepšiť." Dorota si povzdychla a pozrela na ich provizórne ležisko – zopár vysušených listov a piesok. "Myslíš, že by sme mohli použiť palmové listy? Ak ich uložíme vo vrstvách, mohlo by to byť mäkkšie." Marek sa zamyslel a prikývol. "A pod to môžeme udupať zem. Ak ju zhutníme dostatočne, nebude to také tvrdé. Čo myslíš?" Dorota sa usmiala a vstala. "Dobre, poďme na to." Začali prácu ešte predtým, než slnko vystúpilo vysoko na oblohu. Najprv sa pustili do udupávania podlahy – pomaly, dôsledne šliapali po zemi, udupávali piesok do pevnej vrstvy, ktorá mala tvoriť základ. Dorota si zviazala vlasy do drdola, jej tvár pokropili kvapky potu, ale nevzdávala sa. "Marek... je zvláštne, že taký jednoduchý pohyb, ako chodenie, je teraz tak dôležitý. Kto by to povedal, že jedného dňa budem stáť na ostrove a udupávať podlahu," zamumlala s nádychom ironie. Marek sa zasmial. "No,

život nás vedie zvláštnymi cestami. Nikdy by som neveril, že budem niekedy tak rád, že môžem niečo robiť rukami." "Dáva ti to pocit kontroly, však?" spýtala sa Dorota a zastala, opierajúc sa o kolená. Marek prikývol. "Presne tak. Keď robíš niečo fyzické, vieš, že to má okamžitý výsledok. Nie ako tie veci doma... všetko bolo také abstraktné. Tu je to jednoduché – buď to zvládneš, alebo nie." Dorota sa pousmiala. "A my to zvládame." Po niekoľkých hodinách mali podlahu pevne udupanú a začali nosiť palmové listy z blízkeho hája. Boli dlhé, široké a pružné. Poukladali ich na seba vo vrstvách, pričom Marek sa snažil o čo najlepšiu symetriu, kým Dorota kontrolovala, či sa pod nimi nebude hromadiť vlhkosť. "Cítim sa ako interiérový dizajnér," poznamenal Marek s úškom, keď starostlivo ukladal ďalší list. "Ak sa dostaneme domov, môžeš si otvoriť firmu," uškmula sa Dorota. Keď bola podlahu hotová, obaja si na ňu skúšobne ľahli. Dorota sa prevrátila na bok a usmiala sa. "Toto je tisíckrát lepšie." "A ešte len začíname," povedal Marek a zamyslene pozrel na čln. "Čo ak by sme ho dali na vrch a použili ako strechu nášho úkrytu? Tak, nás ochráni pred dažďom." Dorota si podoprela bradu rukou. "Myslíš, že to zvládneme?" "Ak budeme pracovať spolu, tak určite." Prístrešok pripravili a opatrne začali čln pomaly dvíhať na oporné stĺpiky z konárov. Nakoniec sa im podarilo pevne postaviť čln na bok a opreli ho o improvizované podporné drevené rámy z naplaveného dreva. "To vyzerá... vlastne dobre," zhodnotila Dorota, keď uvidela výsledok. Čln vytvoril pevný úkryt. "Po obvode dáme ešte listy, aby nás chránil pred vetrom," navrhol Marek. Strávili zvyšok dňa pokladaním ďalších vrstiev palmových listov cez boky a vrch člna, aby vytvorili pevnejší úkryt. Každý pohyb ich vyčerpával, ale vedomie, že si vytvárajú skutočný domov, im dodávalo silu. Keď boli konečne hotoví, sadli si pred nový prístrešok a sledovali, ako slnko pomaly klesá nad oceánom. Dorota sa s úľavou oprela o Mareka a zašepkala: "Myslíš, že tu raz budeme naozaj doma?" Marek ju objal okolo ramien. "Neviem. Ale jedno viem určite. Dnes sa mi bude spať lepšie ako kedykoľvek predtým." Dorota sa zasmiala. "A ak nie, zajtra to znova vylepšíme." Ich smiech sa niesol nočným vzduchom, kým nový prístrešok pevne stál nad nimi, chrániac ich pred neľútostnou prírodou. V ten večer sa prvýkrát cítili nielen ako stroskotanci, ale ako tí, ktorí na ostrove skutočne žijú...

... Slnko stálo vysoko na oblohe, jeho žiarivé lúče sa odrážali od vln a Dorota s Marekom stáli po kolená vo vode, sústredene pozorujúc pohybujúce sa tieň pod hladinou. Po niekoľkých dňoch života na ostrove sa začali cítiť istejšie, získali pevnejšie základy a teraz prišiel čas posunúť sa ďalej – naučiť sa loviť väčšie ryby. Dorota držala v ruke improvizované kopije, ktoré vyrobili zo zaostrených konárov, a skúmavo pozrela na Mareka. "Myslíš, že toto naozaj funguje? Ved' sme sotva chytili niečo menšie, a teraz ideme na veľké ryby?" Marek sa uškrnul, jeho pohľad bol plný odhodlania. "Viem, že to chce len cvik. A trochu šťastia. Ale ak tu chceme prežiť dlhšie ako pár dní, musíme začať myslieť vo veľkom." Dorota vzdychla a obzrela sa na pobrežie. "Možno by bolo jednoduchšie skúsiť ich chytiť holými rukami, vieš, ako to robia vo filmoch?" Marek sa zasmial. "Ak chceš, pokojne to skús. Ja si radšej ponechám túto ostrú zbraň, vďaka ktorej sa nenechám od niečoho pod vodou uhryznúť." Dorota sa pousmiala a začala pomaly kráčať vo vode. Ich prístrešok bol teraz bezpečný, mali jedlo na najbližšie dni, no obaja vedeli, že surové ovocie a drobné úlovky nestačia. Marek pozorne sledoval pohyb pod hladinou, odrazy svetla ho však oslepovali. "Pomaly... ticho... sú tu," zašepkal a ukázal na tieň, ktorý sa mihol neďaleko ich nôh. Dorota stuhla, opatrne zdvihla kopiju a namierila na rybu, ktorá sa priblížila. Bleskovo hodila zbraň, no ryba sa šikovne vyhla a zmizla v hĺbke. Dorota si znechutene povzdychla. "Myslím, že som práve zistila, prečo nie som rybárka," zamrmľala. Marek sa zasmial. "Pokračuj, musíš si nájsť správny rytmus." Po niekoľkých ďalších pokusoch, pri ktorých viac zasiahli vlastné nohy než ryby, sa Marekovi konečne podarilo zasiahnuť väčšiu rybu. S triumfálnym výkrikom ju vytiahol z vody. "Máme večeru!" Dorota nadšene zatlieskala a priskočila k nemu. "To je skvelé!" Po návrate na breh sa pustili do čistenia úlovku, keď si Dorota všimla niečo nezvyčajné na okraji plytčiny. "Počkaj... čo je to tam?" opýtala sa a ukázala na obrovskú mušľu, ktorá ležala napoly zaborená do piesku. Marek k nej pristúpil a s námahou ju vytiahol na suchý piesok. Mušľa bola naozaj obrovská, jej povrch bol drsný a pokrytý slanými usadeninami. "To je neuveriteľné! Pozri, aká je hlboká – mohli by sme v nej variť!" Dorota nadšene prikývla. "Presne to som chcela povedať! Keď v nej zohrejeme vodu, konečne nebudeme

musieť piť iba studenú dažďovú vodu. A čo keby sme spravili polievku? Ryby, kokosová voda..."Marek sa zamyslel. "To znie skvelo. Ale najprv ju musíme poriadne vyčistiť. A potom nájsť spôsob, ako ju udržať nad ohňom."Práca im zabrala celý zvyšok popoludnia. Najprv mušľu vyčistili v oceáne, Marek trpezlivo odstraňoval usadeniny malým nožíkom, ktorý našli v pilotovom vaku a už bol súčasťou ich cesty. Keď bola konečne pripravená, usadili ju nad oheň na pevné kamene, aby sa stabilne držala a mohli do nej naliať vodu."Tak, teraz len počkáme, kým sa to začne variť," poznamenal Marek a pohodlne sa oprel o naplavené drevo. Dorota sa uškrnula. "Vieš, čo by bolo úplne dokonalé? Keby sme mali korenie a trocha citrónu."Marek si teatrálné povzdychol. "Áno, a čo tak steak a hranolky? A nejaké víno?"Dorota sa rozosmiala. "Hej, snívať môžeme, ale aspoň máme rybu a teplú vodu. To je pre nás teraz luxus."Po chvíli začala voda v mušli pomaly bublinkovať a do vzduchu sa rozšírila jemná vôňa varenej ryby. Dorota si nabrala prvú lyžicu – hoci bola polievka jednoduchá, pre ňu to bolo najlepšie jedlo na svete."To je tak dobré," povzdychla si s úsmevom. Marek ochutnal a prikývol. "Je to síce trochu bez chuti, ale pre nás to znamená veľa. Teplé jedlo je polovica úspechu."Keď dojedli, Dorota sa oprela o Mareka a zahľadela sa na mušľu, v ktorej sa ešte stále vlnila teplá voda."Vieš čo?" zamyslela sa. "Možno by sme tú mušľu mohli používať aj na zachytávanie dažďovej vody. Mohli by sme ju položiť pod skalú, kde voda steká."Marek sa nadšene usmial. "To je skvelý nápad. Pomaly sa z nás stáva skutočný tím preživších."Dorota sa pousmiala. "A možno aj kuchári."Keď sa slnko začalo pomaly ponárať do oceánu, sedeli spolu pri ohni, ktorý vrhal dlhé tieň na pláž. Po prvýkrát sa cítili nielen ako stroskotanci, ale ako ľudia, ktorí sa postupne učia ovládnuť divočinu okolo seba."Marek?" Dorota pošepkala. "Áno?" "Ak by si, si mohol teraz priat' čokoľvek z domova, čo by to bolo?"Marek sa zamyslel a po chvíli odpovedal: "Pohodlnú posteľ. A ty?"Dorota sa usmiala. "Horúcu sprchu."Obaja sa rozosmiali, pričom sa znova zahľadeli na mušľu, ktorá sa stala ich malým pokladom. Možno nemali posteľ ani sprchu, ale mali jeden druhého. A to bolo viac, než si kedy mohli priať...

... Slnko sa pomaly predieralo pomedzi vysoké palmy, jeho ranné lúče maľovali krajinu do zlatista a oceán, ktorí sa lenivo prevaľoval na brehu, šepkal nekonečné príbehy. Marek sedel na kuse naplaveného dreva a hľadel na horizont. Bolo to jedno z tých rán, keď cítil, že ich prežitie je o niečo istejšie než včera. Búrky sa vyhli ostrovu, mali zásobu vody a včera sa im podarilo uloviť slušné množstvo rýb. No Marek vedel, že nesmú zaspať na vavrínoch. Potrebovali urobiť viac – viac pre komfort, viac pre istotu do budúcnosti. Otočil sa k Dorote, ktorá ešte spala pod člnom, z ktorého si spravili prístrešok. Jej pokojný dych mu dodával pocit bezpečia. Nechcel ju budiť, takže sa rozhodol pustiť do práce sám. Mal v hlave plán – vybudovať malé jazierko ďalej od oceánu, blízko skalnej steny ako provizórny rybník, kde by mohli skladovať ulovené ryby a možno časom nejaké aj prilákať. Pomaly sa postavil a vyrazil smerom k veľkej skalnej stene. Piesok pod jeho nohami ho príjemne chladil. Vo vzduchu sa miešala vôňa slanej vody a sladkej arómy z lesa na ostrove. Keď dorazil k stene, obzrel si terén. Pôda tu bola pevnejšia než na pobreží, menej piesčitá a viac ílovitá, čo bolo ideálne na to, aby jazierko dokázalo udržať vodu. Chvíľu stál a premýšľal, ako na to. Našiel dostatočne veľký priestor medzi skalami, ktorý bol chránený pred priamym slnkom, čo zabezpečovalo, že voda sa tak rýchlo neohreje. Najskôr vzal do ruky pevný konár, ktorý si predtým pripravil ako improvizovanú motyku. Sklonil sa a začal kopať. Piesok bol na povrchu jemný a práca šla spočiatku rýchlo, no čím viac sa dostával do hĺbky, tým tvrdšia bola zem. Marek si utieral pot z čela, jeho ruky boli už po niekoľkých kopoch odreté a svaly v ramenách horeli od námahy. No nevzdával sa. Vrstvu po vrstve odstraňoval zem, hlbíac priestor, ktorý sa mal stať ich zásobníkom na ryby. Okolie sa naplnilo tlmeným zvukom konára, ktorý sa zarýval do zeme, a pravidelným dychom, ktorý sa Marek snažil udržať pod kontrolou. Po chvíli si dovoľil krátky oddych, oprúc sa o stenu a zahľadel sa na už vykopanú priehlbínu. Bola hlboká asi po kolená, čo bolo presne to, čo potreboval – dosť na to, aby tam ryby zostali, ale nie príliš hlboké, aby bolo ich vyberanie zložité. Keď bol s hĺbkou spokojný, začal zbierať kamene z okolia. Niektoré boli ostré a ťažké, iné zas hladké a ľahko sa s nimi manipulovalo. Trpezlivo ich ukladal do okrajov výkopu, aby vytvoril pevný rám, ktorý zabránil zosypaniu stien jazierka. Naplavené

drevo, ktoré našiel na pláži, použil na spevnenie okrajov. Jemne ho zatlačil do zeme, čím vytvoril pevný základ. Dorota ho medzičasom našla pri jazierku, zamračila sa. "Marek, ty si tu skoro celý deň? Hľadala som ťa!" spýtala sa a kľakla si vedľa neho. Marek sa unavene pousmial. "Chcel som ti dať oddych, ale už som skoro hotový. Pozri, čo som spravil." Ukázal na improvizovaný rybník, ktorý už začínal mať tvar. Dorota si ho so záujmom prezrela. "Vyzerá to dobre, ale nebude sa voda strácať?" spýtala sa s obavou. Marek prikývol. "Možno, ale ak na dno položíme vrstvu veľkých listov a potom pridáme jemný piesok, mohlo by to fungovať ako prirodzený filter a udržať vodu dlhšie." "To je skvelý nápad," usmiala sa Dorota a bez váhania sa pustila do zbierania veľkých palmových listov, ktoré postupne začali pokladať na dno jamy. Sústredene ich ukladali, pričom Marek jemne pridával piesok, aby vytvorili stabilnú a pevnú vrstvu. Po niekoľkých hodinách, keď boli s výsledkom spokojní, napustili prvú dávku vody, cez vykopaný kanálik z oceánu. Bolo to zdĺhavé a namáhavé, no nakoniec stáli nad malým jazierkom, ktoré sa pomaly plnilo. "Vyzerá to dobre," skonštatovala Dorota, pričom si utierala ruky od piesku. "Teraz už len nachytať nejaké ryby." Marek sa pousmial. "Na tom zapracujeme zajtra. Dnes sme spravili dosť." Sadol si vedľa jazierka, jeho telo bolo unavené, ale jeho myseľ naplnená spokojnosťou. Vedel, že tento malý výtvor im môže uľahčiť život. Večer sedeli pri ohni a pozorovali jazierko, ktoré odrážalo svetlo hviezd. Dorota sa oprela o Mareka a s úsmevom povedala: "Marek, myslím, že nám to začína ísť. Možno tu predsa len prežijeme." Marek jej jemne stisol ruku. "Prežijeme. Máme plán, máme odhodlanie. A teraz máme aj jazierko." Usmiali sa na seba, kým vietor jemne pohojďoval palmové listy nad nimi. Bol to ďalší malý krok k ich prežitiu, ďalší dôkaz, že spolu dokážu prekonať všetko...

... Marek sedel na hladkom kuse naplaveného dreva, ktoré si za posledné dni obľúbil ako svoje miesto na oddych a premýšľanie. Zatvoril oči a nechal slnečné lúče prehrievať jeho tvár, zatiaľ čo vietor mu jemne prečesával vlasy. Oceán pred ním sa leskol v zlatistom svetle popoludnia, jeho povrch bol pokojný, len občas narušený malými vlnami, ktoré s tichým šumením dorážali na breh. Vzduch bol presýtený vôňou soli a vlhkého piesku, ale

Marek vnímal aj niečo iné – jemný náznak Dorotinej vône, ktorú vietor niesol k nemu. Otvoril oči a pohľadom sledoval jej postavu, ako sa prechádzala popri pobreží. Slnčné lúče sa pohrávali s jej vlasmi, ktoré sa v svetle javili ako medený oheň, jemne vlniaci sa vo vetre. Chodila bosá, jej kroky boli ľahké, takmer tanečné, no zároveň v nich bolo niečo zamyslené. Jej silueta sa jasne rysovala proti oblohe, pôsobila akoby patrila sem, na tento opustený ostrov, viac než kamkoľvek inam. Marek si uvedomil, že sa na ňu pozerá inak ako predtým. Bolo to zvláštne – kedysi ju poznal ako tú tvrdohlavú, panovačnú spolužiačku zo základnej školy, ktorá ho neustále provokovala. Spomenul si na tie časy, keď jej schoval školské knihy, len aby ju videl nahnevanú, alebo na chvíle, keď sa jej snažil dokázať, že je lepší v behu či v riešení úloh. Obaja boli súčasťou nekonečného detského súperenia, no teraz? Teraz boli len oni dvaja – nikto iný, žiadna škola, žiadna minulosť. Len prežitie. Všimol si, ako sa Dorota zastavila, jemne si prehrabla vlasy a pohľadom prešla po horizonte. Jej pohľad bol hlboký, premýšľavý, akoby hľadala odpovede na otázky, ktoré si Marek ani nedokázal predstaviť. Zrazu si uvedomil, že už to nie je tá dievčina, ktorú poznal zo školských lavíc. Teraz bola iná. Silnejšia, zraniteľnejšia a napriek tomu odhodlanejšia než kedykoľvek predtým. Marek si vzdychol a cítil, ako mu v hrudi rastie podivné teplo. Premietal si všetky tie momenty, ktoré spolu za posledné dni prežili – jej smiech, keď sa im podarilo uloviť prvú väčšiu rybu, aj ticho, ktoré medzi nimi panovalo počas búrky, keď sa obaja báli, či prežijú noc. Uvedomil si, že už dávno necíti len obyčajný rešpekt k jej sile a odhodlaniu. Nie, bolo to niečo hlbšie. Cítil sa k nej pripútaný spôsobom, ktorý mu bol doposiaľ neznámy. Pozoroval, ako Dorota pomaly prešla k vode a kľakla si, aby si opláchla ruky. Slnčné lúče jej osvetľovali tvár a Marek si po prvý raz uvedomil, aká je krásna. Nie len fyzicky – hoci jej vlasy a bronzová pokožka, ktorá sa zafarbila od slnka, v ňom vyvolávali zimomriavky – ale krásna spôsobom, ktorý nemal nič spoločné s výzorom. Bola krásna vo svojom odhodlaní, v sile, ktorú každý deň nachádzala v sebe, v láskavosti, ktorú mu prejavovala, aj keď sa snažila predstierať, že je len praktická. Nevedel, kedy sa to stalo, ale cítil, že teraz to je iné. Nebola to len otázka prežitia. Bola to otázka nej samotnej. Prečo si to uvedomil až teraz? Možno preto, že dnes sa necítil ako stroskotanec. Cítil sa ako niekto, kto

tu patrí – a ona bola toho súčasťou. Dorota sa postavila a otočila sa jeho smerom. Ich pohľady sa stretli. Na okamih sa zdalo, že čas prestal existovať. Len on a ona, oceán a vietor, ktorý sa pohrával s listami paliem nad ich hlavami. Marek sa usmial, len nepatrne, no v jeho očiach sa zračilo niečo, čo tam predtým nebolo. Dorota si ho chvíľu skúmavo prezerala a potom sa pomaly vydala smerom k nemu. Keď sa posadila vedľa neho, mlčky sa zadívala na vlny. "Na čo myslíš?" spýtala sa ticho. Marek chvíľu váhal, ale nakoniec pokrútil hlavou a pousmial sa. "Len tak... rozmýšľam nad tým, aké zvláštne je, že sme tu. Pred pár mesiacmi by som si nikdy nevedel predstaviť, že budem na opustenom ostrove s tebou... a že to bude... vlastne fajn." Dorota sa zasmiala, jej smiech bol ľahký a nenútený. "Hej, viem, čo myslíš. Keby mi niekto povedal, že budem každý deň bojovať o prežitie s tebou, asi by som sa mu vysmiala." Marek sa na ňu pozrel a ich oči sa stretli. V jej pohľade bolo niečo mäkké, niečo, čo predtým nevidel, alebo možno len nevedel rozpoznať. "Myslím, že už ťa vnímam inak," povedal potichu, takmer nečujne, akoby sa bál, že tie slová narušia krehkosť okamihu. Dorota sa naňho pozrela dlhšie, jej tvár sa nezmenila, no v očiach sa zračilo porozumenie. "Marek... ja tiež." Bola to len jednoduchá odpoveď, ale pre neho znamenala všetko. Náhle pocítil túžbu chytiť jej ruku, cítiť jej blízkosť, ale zároveň sa bál, že by mohol prekročiť nejakú neviditeľnú hranicu, ktorú si obaja držali tak dlho. "Bude to v poriadku, však?" spýtala sa po chvíli. Marek prikývol. "Áno. Pretože sme na to dvaja." A v tej chvíli vedel, že čokoľvek ich ešte čaká, nebude to už len boj o prežitie. Bude to cesta, na ktorú sa vydali spoločne...

... Slnko sa pomaly skláňalo k horizontu a obloha nad oceánom sa prefarbovala do odtieňov červenej a fialovej. Marek a Dorota sedeli na piesku, sledujúc tento prírodný div, ktorý sa im stal akousi každodennou rutinou. Vzduch bol teplý, no večerný vánok prinášal mierne ochladenie, ktoré obom spôsobovalo príjemné zimomriavky. Dorota objala kolená a zadívala sa na obzor. "Vieš, Marek, niekedy premýšľam, či nás ešte niekto hľadá." Marek sa trochu posunul, rukami prehrabol piesok vedľa seba a po chvíli odpovedal. "Tiež ma to napadlo. Myslíš, že to už vzdali?" Dorota pokrčila plecami. "Neviem... Keby nás naozaj chceli nájsť, už by tu

asi boli, nie?" Odmlčala sa a v očiach sa jej mihol tieň pochybnosti. "Možno nás už dávno odpísali. Možno ani nikto nevedel, že sme na tom lete boli." Marek si povzdychol. "Neviem si predstaviť, že by to naši rodičia len tak vzdali. Mama ma určite stále nejakým spôsobom hľadá." Dorota sa na neho otočila a zamyslene prikývla. "Máš pravdu, aj môj otec by sa nevzdal tak ľahko... ale aj tak... je to zvláštne, že stále nič. Žiadne lietadlo, žiadna loď, nič." Ticho medzi nimi narastalo, prerušované len jemným šumením vín a tropický ostrov sa pomaly ponáral do súmraku. "A čo ak nás už naozaj nehľadajú?" spýtal sa Marek po chvíli, jeho hlas bol tlmený, akoby sa bál tie slová povedať nahlas. Dorota sa trochu striasla. "Potom sme na to sami. Úplne sami." Obaja sa dlhú chvíľu dívali do diaľky, akoby čakali, že im oceán ponúkne odpoveď. Zrazu sa Dorota pousmiala a pozrela na Mareka. "Vieš, čo sme ešte neoslávili?" Marek sa na ňu prekvapene pozrel. "Čo presne?" "To, že sme zvládli založiť oheň!" povedala s nadšením. "Pamätáš si, ako sme sa s tým trápili?" Marek sa rozosmial. "To teda hej. Myslel som si, že to nikdy nezvládneme. A teraz ho berieme ako samozrejmosť." Dorota vstala a natiahla sa. "Tak pod', urobíme dnes poriadnu oslavu! Veľký oheň, nech to poriadne horí!" Marek prikývol, a tak sa pustili do práce. Najprv nazbierali suché konáre a drevo, potom pridali hrubé polená, ktoré odložili pred pár dňami. Každý kúsok dreva starostlivo pridávali na kôpku, až kým nevytvorili veľkú hromadu, ktorá sľubovala poriadny plameň. "To bude poriadne horieť," poznamenal Marek, keď si utieral pot z čela. "Tak pod', zapálime to," usmiala sa Dorota a o chvíľu sa suché listy na spodku rozhoreli do oranžovej žiary. Plamene sa postupne rozširovali, oheň sa rozpínal a jeho teplo ich začalo príjemne hriať. Marek a Dorota si sadli blízko a pozorovali, ako sa plamene vznášajú k nebu. "Mali by sme niečo povedať," navrhla Dorota, "nejaké... slová na počesť nášho ohňa." Marek sa zamyslel a potom teatrálné zdvihol ruku. "Nech je tento oheň symbolom nášho prežitia, našej vytrvalosti a... našej schopnosti urobiť si vlastnú zábavu na opustenom ostrove!" Dorota sa zasmiala. "Presne tak!" Zrazu vstala a začala behať okolo ohňa, mávajúc rukami nad hlavou. "Musíme osláviť poriadnym tancom! Predstav si, že sme domorodci a oheň je náš boh!" Marek sa na chvíľu zdráhal, ale potom sa k nej pridol. Obaja začali poskakovať okolo ohňa,

napodobňujúc rôzne pohyby, ktoré videli vo filmoch o domorodcoch. "Ja som náčelník veľkého ohňa!" zvolal Marek, dupajúc nohami do piesku. "A ja som kráľovná plameňov!" pridala sa Dorota a s rozpaženými rukami sa točila okolo ohňa. Obaja sa smiali, tancovali a vymýšľali rôzne vtipné pohyby, až kým ich nezmohla únava a nesadli si späť na piesok, lapajúc po dychu. "Toto bolo... skvelé," vydýchla Dorota. Marek sa usmial. "Myslím, že to bol najlepší večer, aký sme tu zažili." Dorota prikývla a oprela si hlavu o jeho plece. "Vieš, niekedy je fajn len tak zabudnúť na všetko a byť... tu a teraz." Marek sa zahľadel do ohňa, jeho tvár sa odrážala v tancujúcich plameňoch. "Áno. A možno práve takéto chvíle nám pomáhajú nezbláznit' sa." Dorota sa jemne usmiala. "A možno sú to práve tie chvíle, ktoré nám pripomínajú, že máme stále nádej." Oheň praskal, hviezdy sa rozsypali po oblohe a oni dvaja tam sedeli, vedľa seba, v tichom pochopení, že v tomto okamihu nie sú sami.

Február

Slnko sa pomaly skláňalo k obzoru a obloha sa menila na zmes oranžovej, fialovej a tmavomodrej. Teplý vzduch, ktorý cez deň sálal z rozpáleného piesku a skál, sa postupne ochladzoval, no vánok dnes niesol v sebe zvláštny chlad.

Akoby prinášal predzvesť niečoho väčšieho.

Dorota a Marek sedeli na pláži, nohy zaborené v piesku, a mlčky sledovali oceán. Vlny boli vyššie než ráno, silnejšie narážali na pobrežie, a snažili sa oznámiť príchod búrky. Na vzdialenom obzore sa črtalo niečo tmavé a hrozivé.

"Blíži sa búrka," prehovoril Marek po dlhom tichu.

Dorota si povzdychla a objala si kolená. "Cítim to. Vietor je iný. Aj vzduch."

Marek prikývol. Bol to ten zvláštny pocit v kostiach, aký mal vždy, keď sa menilo počasie. Ostrov bol teraz pokojný, ale len naoko. Vedel, že o niekoľko hodín to už bude inak.

Dorota si prehrabla vlasy, ktoré jej vietor odfukoval do tváre.

"Mala by som ti niečo povedať."

Marek sa na ňu pozrel. "Čo také?"

Dorota chvíľu váhala, potom si zhlboka vydýchla. "Keď som si myslela, že si mŕtvy... keď ťa uniesol prúd a ja som ťa nevedela nájsť... vyliezla som na tú skalú. Chcela som vidieť... neviem, možno nejaký vrak, nejakú stopu po tebe. Ale nebolo tam nič. Len vietor a oceán."

Marek si ju chvíľu mlčky prezeral. "Prečo si mi to nepovedala?"

Dorota pokrčila plecami. "Nevedela som, ako. Bála som sa, že si naozaj preč. A potom... keď si sa vrátil, mala som pocit, že

to už nie je dôležité."

Marek sa na chvíľu odmlčal. Potom si povzdychol a natiahol ruku, jemne stisol jej prsty. "To, že si tam išla, znamená, že si ma nechcela stratiť."

Dorota sa pousmiala, hoci v očiach sa jej mihol tieň. "Áno. A preto si myslím, že tam musíme chodiť pravidelne. Nie kvôli minulosti, ale kvôli budúcnosti. Možno tam raz niečo uvidíme. A možno nás uvidia oni."

Marek prikývol. "Dohodnuté. A pripravíme tam drevo na oheň. Ak uvidíme loď, musíme byť pripravení."

Dorota sa pozrela na oblohu, ktorá sa už celkom zatiahla. Prvý blesk sa mihol na vzdialenom horizonte a chladný vietor im rozvial vlasy.

"Marek?" prehovorila ticho.

"Áno?"

"Občas ma prepadne strach... Čo ak ochorieme? Čo ak sa zraníme? Tu nie je lekár, nemocnica... nič. Stačí jedna hlúposť a..." hlas sa jej zlomil.

Marek sa posadil bližšie. "Ja viem. Aj ja na to myslím. Ale nemôžeme sa tým nechať ochromiť. Máme jeden druhého. A musíme veriť, že nájdeme cestu, ako to zvládnuť."

Dorota mlčky prikývla, ale Marek videl, že jej myseľ je plná obáv.

"Pamätáš, keď sme boli v lietadle?" spýtal sa po chvíli.

Dorota prikývla, pohľad upretý do diaľky. "Áno."

"Vtedy som si myslel, že to je len taká obyčajná cesta. Že sa vrátíme a všetko bude rovnaké."

Dorota sa smutne usmiala. "Ale nič už nie je rovnaké."

Marek si povzdychol. "Nie. Ale vieš čo? Možno to tak malo byť."

Dorota naňho pozrela, v očiach otázku. "Ako to myslíš?"

"Možno... sme sa tu ocitli preto, aby sme niečo pochopili. O sebe. O svete. Nevieť. Ale niekedy mi to dáva zmysel. Ako keby nás sem niečo naschvál hodilo, aby sme sa učili."

Dorota si povzdychla. "Tak teda... dúfam, že sa naučíme všetko rýchlo. Lebo čím dlhšie tu sme, tým viac mám pocit, že sa musíme stať niekým iným, aby sme prežili."

Marek sa na chvíľu zamyslel. "Možno práve to je pointa."

Vietor sa zosilňoval. Museli konať.

"Podme spevniť prístrešok," povedal Marek.

Dorota prikývla a spolu sa pustili do práce. Najprv zhromaždili ďalšie palmové listy, ktorými spevnili boky prístrešku, aby ho vietor tak ľahko neodfúkol. Potom pozbierali väčšie kamene a uložili ich okolo základne, aby ho prichytili k zemi.

Marek našiel v lese dlhé konáre a zapichol ich do piesku tak, aby vytvorili akýsi podporný rám.

"Nie je to dokonalé," povedal nakoniec, keď sa postavil a skontroloval ich dielo. "Ale malo by to vydržať."

Dorota si oprášila ruky a vydýchla. "Aspoň na túto noc."

Obloha nad nimi sa už úplne zatiahla, prvé blesky sa mihali na vzdialenom horizonte.

"Marek?"

"Áno?"

Dorota sa na chvíľu odmlčala, akoby premýšľala nad tým, či má tie slová vôbec vysloviť. Potom však potichu zašepkala:

"Keď sme padli, bála som sa, že zomriem sama. Ale teraz sa viac bojím toho, že ak sa niečo stane... zostaneš sám ty."

Marek na chvíľu nevedel, čo povedať. Potom však natiahol ruku a jemne stisol jej prsty.

"To sa nestane. My to zvládneme. Spolu."

Dorota sa pousmiala a zavrela oči.

Búrka sa približovala, vietor sa zintenzívňoval, ale oni už vedeli, že zajtrašok ich čaká nový plán...

... Noc bola divoká. Búrka, ktorá sa cez deň nenápadne zbierala na horizonte, teraz v plnej sile udierala na ostrov. Nebo sa rozžiarilo ďalším oslepujúcim bleskom, ktorý na

okamih osvetlil nehostinnú pláž. Obrovské vlny sa s rachotom trieštili o pobrežie a vietor rozmetával piesok ako ostré ihly. Vzduch bol hustý, naplnený elektrinou a soľou, a každý úder hromu sa odrážal v ich hrudiach ako údery bubnov pred neznámou bitkou. Pod provizórnym prístreškom, ktorý cez deň spevnili, sa Dorota s Marekom krčili, ležiac vedľa seba. Konštrukcia zatiaľ odolávala náporom vetra, ale palmové listy, ktorými ho vystužili, sa trepotali ako roztrhané plachty. Po každom silnejšom poryve sa zdalo, že celé ich útočisko povolí. Každý zvuk, každé prasknutie dreva ich nútilo spozornieť, zadržať dych a čakať, či tentoraz strecha vydrží. Dorota ležala na boku, čelom otočená k Marekovi. Medzi ich telami nebolo takmer žiadne miesto. Vonkajší svet bol príliš divoký, príliš surový, a v tejto chvíli bol Marek jediným teplým a stabilným bodom v chaose. Cítila, ako jej vlhké šaty chladnú na pokožke, ako sa jej pramene vlasov lepili na krk. Každý ďalší záblesk svetla, každý otras zeme spôsobený hromom jej dvíhal tep. Zatvorila oči, ale pokoj neprichádzal. Každý blesk osvetľoval ich úkryt zvonku, vrhal dlhé tieň na prevrátený čln, pod ktorým ležali, a zakaždým jej srdce vyskočilo. Vietor zavíjal, akoby sa snažil pretrhnúť každú bariéru, ktorá ich chránila, a keď sa ozval ďalší úder hromu, mimovoľne sa mykla. Cítila, ako sa Marek pohol. Jeho ruka sa pomaly presunula na jej rameno, prsty sa jemne zaborili do látky jej košeľe. Nebolo to nič veľké, žiadne náhle gesto. Skôr tiché uistenie, že je tam, že sú v tom spolu. Že ak sa celý svet rozpadne na márne kúsky, aspoň jeden druhého budú môcť držať pohromade. "Dorota..." jeho hlas bol len tichým šepotom v chaose búrky. Neodpovedala hneď. Bojovala so slovami, s vlastným dychom, ktorý sa jej zasekával v hrdle. Niečo sa v nej lámalo, niečo, čo dovtedy potláčala. Bolo to surové, neznáme, a predsa tak intenzívne. "Je to... priveľa," priznala nakoniec, oči stále zatvorené. Marek si povzdychol. Jeho ruka sa presunula z jej ramena na jej chrbát a pritiahol ju k sebe

bližšie. Jeho telo bolo pevné, teplé, a hoci bol premočený rovnako ako ona, stále vyžaroval akúsi stabilitu. Dorota sa ocitla pritlačená k jeho hrudi, cítila tlkot jeho srdca – pravidelný, silný, upokojujúci. "Prežijeme to," zamrmľal do jej vlasov. "Ako si tým môžeš byť taký istý?" zašepkala a hrdlo sa jej zvieralo. "Lebo si tu so mnou," odvetil jednoducho. V tej chvíli už nedokázala bojovať s vlastnými myšlienkami. Marek už nebol len ten chalan, s ktorým sa hádala, s ktorým si kedysi hádzali ostré slová. Bol niekým, komu mohla dôverovať. Nie len preto, že nemala inú možnosť, ale preto, že ju nikdy nesklamal. Jeho dych bol blízko, horúci na jej krku. Jemne ju pohladzal, keď sa prispôbil jej polohe. A potom, úplne mimovoľne, mu jeho pery letmo zavadili o pokožku pod líniou čeluste. Dorotu zachvátila triaška. Nebola to zima. Oči mala stále zatvorené, ale jej telo okamžite zareagovalo. Srdce sa jej robúšilo silnejšie ako vietor vonku, krv sa jej rozprúdila v žilách tak prudko, až mala pocit, že ju Marek musí cítiť. Všetko v nej kričalo, že toto je niečo, čo si nemôže dovoliť cítiť. Nie tu. Nie teraz. Nie s ním. Ale bolo neskoro. Keď sa ďalší blesk rozžiaril na oblohe, Dorota otvorila oči a pohľadla priamo do Marekových. Tieň aj svetlo sa v nich miešali ako oceán v búrke. Niečo sa medzi nimi zmenilo. Niečo, čo už nebolo možné vziať späť. Dorota sa od neho mierne odtiahla, hoci jej telo protestovalo. "Mali by sme..." začala, no slová jej uviazli v hrdle. Marek sa na ňu len ticho pozeral. Potom sa natiahol a prstami jemne odhrnul prameň mokrých vlasov z jej líca. Bolo to gesto, ktoré mohlo byť celkom nevinné – keby nebolo toho, čo medzi nimi práve prebehlo. "Mali by sme spať," povedal nakoniec. Dorota prikývla. Ležali tam v tichu, búrka zúrila okolo nich, no vo vnútri úkrytu, v tom maličkom priestore medzi ich telami, sa začalo rodiť niečo oveľa mocnejšie. Niečo, čo nedokázali pomenovať. A tak len dýchali. A čakali, kedy búrka prehrmí. A vedeli, že zajtra, keď sa ráno zobudia do umytého sveta, už nič nebude ako predtým...

... Slnko sa po búrkovej noci pomaly predieralo pomedzi roztrhané mračná. Vzduch bol čerstvý, nasýtený vôňou mokrého piesku, slanej vody a rozmočených palmových listov. Ostrov sa zobúdzal do nového dňa, no v jeho rannom pokoji ešte doznievala sila nočného živlu. Dorota sa prebudila prvá. Otvorila oči a chvíľu len ležala, vnímajúc ťažobu v končatinách a vlhké oblečenie prilepené k pokožke. Búrka bola divoká, no ich provizórny prístrešok ju prežil – aj keď len tak-tak. Z palmových listov ostali len útržky, drevená konštrukcia sa naklonila a kamene, ktoré prichytili základňu, sa odsunuli. Každá časť ich úkrytu niesla stopy zápasu s vetrom a dažďom. Marek sa prebudil o chvíľu neskôr. Zdvihol hlavu a pretrel si oči. Keď zbadal škody, ticho zahrešil. "No, tak toto nevydržalo," skonštatoval chrapľavo. Dorota si sadla a uprene hľadela na ich zničený prístrešok. "Budeme to musieť prerobiť," povedala. "Silnejšie. Lepšie. Niečo, čo vydrží aj horšie počasie." Marek prikývol. "Musíme nájsť spôsob, ako ho spevniť. Viac dreva, viac kameňov. A možno by sme mali nájsť aj lepšie miesto. Možno nie tak blízko pláže." Dorota si prešla prstami cez vlasy, ktoré boli stále mokré od dažďa. "Mali by sme sa porozhliadnuť po ostrove. Možno existuje lepšie miesto, kde by sme mohli postaviť niečo trvácnejšie." Marek sa zamyslel a potom pohľadom zablúdil k vysokému skalnatému útesu, ktorý sa týčil nad pobrežím. "Najskôr sa vyberieme hore." ukázal hlavou na skalnatý vrchol. "Ak odtiaľ uvidíme celý ostrov, môžeme lepšie rozhodnúť, kde by sme mali postaviť pevnejší úkryt." Dorota pozrela na skalú a potiahla pery. Bola vysoká, strmá, pokrytá machom a lišajníkmi. Na jej vrchole sa týčili osamelé stromy, ktoré odolali všetkým búrkam, čo ich kedy zasiahli. Prikývla. "Každý deň sa tam terigať bude sranda." Zamumlala si pre seba. Marek sa postavil a natiahol ruku, aby jej pomohol na nohy. "Tak poďme, než sa zase zatiahne." Dorota jeho ruku

prijala a spolu sa vydali na cestu. Výstup na skalú nebol jednoduchý. Terén bol kamenistý, občas šmykľavý po nočnom daždi. Marek kráčal vpredu, opatrne skúmal každý krok, zatiaľ čo Dorota ho nasledovala tesne za ním. "Dávaj pozor," upozornil ju, keď prechádzali cez úzky výstupok, kde skala prudko padala do hĺbky. "Tu by bol pád dosť nepríjemný." Dorota sa pevnejšie chytila skalnej steny a prikývla. "Ver mi, nemám v pláne testovať gravitáciu." Pomaličky stúpali vyššie. Okolité vegetácia sa menila – husté palmové lesy ustupovali tvrdohlavým kríkom a odolným rastlinám, ktoré sa dokázali zakoreniť aj v drsnom skalnatom podloží. Keď sa dostali asi do polovice výstupu, Dorota sa zastavila, aby sa nadýchala. "Marek, vidíš už niečo?" opýtala sa a zotrela si z čela pot. Marek sa obzrel cez rameno. "Zatiaľ len oceán a stromy... ale myslím, že ešte pár metrov a budeme na vrchole." Dorota si vzdychla a povzbudila sa myšlienkou na výhľad, ktorý ich tam hore čakal. Už ho zažila, vie aký je nádherný, no obavy z toho, že opäť neuvidí náznakov záchranu ju desil. Pokračovali ďalej. Každý krok ich približoval k cieľu. Posledný úsek bol najťažší – sklon bol strmší, vyžadoval si viac sily v nohách a opatrnosť. Keď sa konečne vyšvihli na posledný kamenný výstup, stáli na vrchole. Zadržane sa rozhliadli. Ostrov sa pod nimi rozprestieral v celej svojej kráse. Bol väčší, než vyzerá tam dole. Pokrývali ho husté džungle. Pobrežie bolo členité, s útesmi, lagúnami a plážami, ktoré sa vlnili ako prsty rozprestreté do oceánu. A všade naokolo... len nekonečný oceán. Nikde nebolo vidno žiadnu loď. Žiadny iný ostrov. Len oni dvaja a táto divoká, neznáma zem. Dorota pomaly obišla malý priestor na vrchole a otočila sa k Marekovi. "Sme úplne sami," prehovorila potichu. Marek si prešiel rukou cez spotené vlasy. "Áno. Zdá sa, že najbližšia pevnina je... niekde za horizontom." Dorota sa zahľadela do diaľky, kde sa obloha stretala s oceánom. "Ako dlho nás tu môžu hľadať?"

zamrmľala. Marek si vzdychol. "Neviem. Možno už nehľadajú." Dorota naňho pozrela, oči rozšírené náhlou úzkosťou. "Nehovor to." Marek sa pousmial, ale v jeho pohľade bolo niečo hlboké, pochmúrne. "Len vravím, že by sme sa mali pripraviť na všetky možnosti." Dorota si prehrabla vlasy a otočila sa späť k výhľadu. "Musíme nájsť lepšie miesto na úkryt," povedala po chvíli. "Niečo pevnejšie, bezpečnejšie. Keby prišla ďalšia búrka... nemusíme mať také šťastie." Marek prikývol. "Vidíš tamto?" ukázal na úzky výbežok pevniny, ktorý sa tiahne od stredu ostrova smerom k pobrežiu. "Vyzerá to, akoby tam bol nejaký útes alebo jaskyňa. Možno by sme to mali preskúmať." Dorota si všimla miesto, o ktorom hovoril. Vyzeralo ako prirodzený výbežok, možno dokonca niečo ako jaskynné útočisko. "Dobrý nápad," prikývla. "Ak tam nájdeme pevnú strechu nad hlavou, budeme na tom lepšie." Na chvíľu sa opäť ponorili do ticha. Studený vietor im povieval okolo tváří, no nebolo to nepríjemné. Skôr oslobodzujúce. Dorota sa nadýchla a otočila k Marekovi. "Keď sme leteli lietadlom... nikdy by mi nenapadlo, že raz budem stáť na nejakom neznámom ostrove a premýšľať, kde prežijem ďalšiu búrku." Marek sa pousmial. "Ani mne nie. Ale vieš čo?" "Čo?" "Zatiaľ sme to zvládli." Dorota sa na chvíľu zamyslela. Potom prikývla a pousmiala sa. "Áno. Zatiaľ áno." Ešte chvíľu stáli na vrchole skaly, nechali vietor, aby im čeril vlasy, a ukladali si do pamäte výhľad, ktorý mali pred sebou. Bol to moment, v ktorom pochopili, že ich čaká ešte dlhá cesta. A že na tej ceste budú len oni dvaja...

... Dorota sa naposledy rozhľadla po ostrove z výšky a zhlboka sa nadýchla. Studený vietor sa jej opieral do tváre, jemne sa jej hral s prameňmi vlasov a ona na krátky moment zatvorila oči. Bol to zvláštny pocit – stáť na mieste, odkiaľ mohla vidieť všetko, čo ich obklopovalo, no zároveň si

uvedomovať, že nemajú kam odísť. "Tak teda, ideme?" spýtal sa Marek. Dorota sa naňho pozrela a neodpovedala hneď. V jeho tvári bolo vidno sústredenie, ale aj niečo iné – tichú zvedavosť, akú predtým často nevidela. Zdalo sa, že ho zaujíma nielen ostrov, ale aj táto chvíľa, tento okamih. Možno dokonca viac než si priznával. "Hej," prikývla nakoniec a vykročila prvá. "Ale mám pocit, že dnes máme ešte dosť energie. Čo keby sme sa trochu prešli? Po pláži, možno k tomu útesu, ktorý sme videli." Marek sa pousmial. "Chceš povedať, že si nevyčerpaná po tom šplhaní na skalu?" Dorota sa uškrnula a hodila po ňom krátky pohľad cez plece. "Marek, ak si myslíš, že ma jeden výstup takto unaví, potom ma zrejme podceňuješ." "No, to určite nie," uškrnul sa Marek a nasledoval ju. "Len si chcem byť istý, že ma niekde na ceste nevyhrešíš, že sme sa rozhodli ísť ešte ďalej." "Dám ti vedieť, ak k tomu dôjde," odvetila so smiechom Dorota a spustila sa opatrne dole. Cesta dolu bola oveľa ľahšia než výstup, hoci kamene boli stále vlhké od nedávnej búrky a občas im pod nohou ušla menšia skala. Dorota sa snažila ísť opatrne, ale aj tak sa niekoľkokrát musela chytiť blízkeho výbežku, aby nestratila rovnováhu. Marek kráčal tesne za ňou a občas sa natiahol, aby ju jemne pridržiaval, keď sa mu zdalo, že by mohla spadnúť. "Pekne sa o mňa staráš," poznamenala pobavene, keď po tretí raz ucítila jeho ruku na svojom lakti. Marek pokrčil plecami. "Len sa snažím zabrániť tomu, aby si si rozbila hlavu. Keď už sme v tom prežívacom móde, mohlo by byť fajn vyhnúť sa zbytočným zraneniam." "Takže je to čisto praktické?" podpichla ho Dorota a otočila sa k nemu s vyzývavým pohľadom. Marek sa na chvíľu zatváril, akoby sa nad tým naozaj zamyslel, a potom sa mierne usmial. "Povedzme, že to nie je len o prežití. Možno mám aj trochu inú motiváciu." Dorota nadvihla obočie. "A to akú?" Marek sa nahol o čosi bližšie, jeho hlas bol o niečo tichší, ale v očiach mu hrali iskry. "No, čo ak je to len zámienka, aby som mal dôvod byť

pri tebe trochu bližšie?" Dorota prekvapene zamrkala. Nebola si istá, či si robí žarty, alebo to myslel vážne. Ale faktom bolo, že jeho prítomnosť, jeho ruky, ktoré ju podopierali, jeho hlas, ktorý bol tak blízko jej ucha... všetko to v nej vyvolávalo zvláštny pocit. Pocit, ktorý bol taký nový a zároveň taký prirodzený. "No teda, Marek," povedala nakoniec s miernym úsmevom. "Myslela som si, že si viac pragmatický." "Možno som," pripustil Marek, "ale niekedy si musím dovoliť aj trochu... nechať sa uniesť situáciou." Dorota si všimla, ako sa mu na perách objavil nepatrný úsmev. Nebol to ten typ úsmevu, ktorým ju vždy podpichoval alebo provokoval. Bol jemnejší. Úprimnejší. Pokračovali ďalej a keď sa dostali na rovinu pri pláži, tempo sa im zrýchlilo. Kráčali vedľa seba, nohy sa im zabárali do mokrého piesku, ktorý ešte nestihol celkom vyschnúť po nočnej búrke. Vzduch bol svieži, presýtený vôňou oceánu, a v diaľke sa rysoval cieľ ich cesty – mohutný skalný útes, ktorý sa tiahne od stredu ostrova až k brehu. "Myslíš, že tam niečo nájdeme?" spýtala sa Dorota a zahľadela sa na tieň vrhaný útesom. "Aspoň sa presvedčíme," povedal Marek. "Ale ak tam bude jaskyňa, mohla by to byť dobrá alternatíva k nášmu prístrešku. Niečo, čo by nás ochránilo pred ďalšou búrkou." Dorota prikývla, no jej myseľ sa stále vracala k ich rozhovoru na skale. K tomu, ako ju Marek pozoroval, ako sa na ňu usmieval, ako sa mu zmenil tón hlasu, keď k nej prehovoril. Niečo v ich dynamike sa menilo. A ona si nebola istá, či sa tomu chce brániť. Keď prešli ďalších pár desiatok metrov, Marek sa zrazu zastavil. "Počkaj," povedal a natiahol ruku, aby ju zadržal. Dorota sa zamračila. "Čo je?" Marek sa usmial a ukázal na malý prúd vody, ktorý tiekol z útesu a vlieval sa do piesku. "Pozri, čerstvá voda." Dorota rozšírila oči. "To je úžasné! Ak je to opäť sladká voda." Marek si klakol a nabral si trochu vody do dlaní. Opatrne ju ochutnal a po chvíli prikývol. "Je sladká. To znamená, že niekde tam hore sa drží ďalšia voda." Dorota sa

zasmiala a rozčapila ruky. "Marek, my sme práve našli ďalšiu úžasnú vec na ostrove!" Marek sa postavil a pobavene sa na ňu zahľadel. "Mám rád, keď si nadšená." Dorota ho štychla do ramena. "A ja mám rada, keď máme kde piť. Pod', pozrieme sa, odkiaľ presne tá voda prichádza." A tak pokračovali ďalej, cez piesok, popri úpätí útesu, smerom k miestu, kde sa mohlo skrývať ešte viac tajomstiev. Ich kroky boli ľahšie, ich rozhovory uvoľnenejšie. Možno sa na tomto ostrove začínali naozaj cítiť... doma...

... Obloha sa pomaly menila na odtieň jemnej oranžovej, slnko sa posúvalo nižšie a osvetľovalo skaly tak, že vyzerali takmer zlatisto. "Takže sme našli vodu," povedala Dorota s miernym úsmevom, "ale stále nemáme miesto, kde by sme sa pred ďalšou búrkou schovali." Marek si zotrel vodu z pier a kývol hlavou k útesu. "Ten hrebeň tam vyzerá sľubne. Videl som tam niečo ako plytkú žliabinu, mohli by sme sa tam dostať hore bez veľkej námahy." Dorota sa pozrela smerom, kam ukazoval. Skutočne tam bol nenápadný skalný pruh, ktorý sa ťahal nahor ako prirodzený chodník. Nebol strmý, len mierne stúpala a po stranách sa dalo dobre zachytiť. "Pohodlnejšie než liezť po machových skalách," prikývla. "Dobre, ideme na to." Vybrali sa k útesu a začali stúpať. Cesta bola jednoduchšia, než čakali – pod nohami mali pevnú zem, skala bola suchá a držala sa dobre aj pod ich hmotnosťou. Dorota šla prvá, skúmala každý krok a občas sa pozrela dole na Mareka, ktorý ju nasledoval s obozretnosťou. "Dávaj pozor," poznamenala, keď sa jej pod rukou uvoľnil menší kamienok a skotúľal sa nadol. Marek sa krátko uškrnul. "Hej, lebo by mi určite chýbala rana do hlavy." Dorota sa zasmiala. "To by bola škoda, nie? Prišiel by si o všetky svoje úžasné nápady." "Aspoň by som už nemusel riešiť, kde budeme spať," odvetil sucho a vyšvihol sa vedľa nej na posledný výstup. Keď

sa dostali na hrebeň útesu, okamžite si všimli niečo zaujímavé – uprostred skál sa nachádzalo kamenné jazierko. Voda bola čistá, dno posiate drobnými kamienkami a hladina sa len mierne vlnila v dôsledku vánku. Dorota sa nadýchla. "To je ono... Tu sa voda drží. To znamená, že zrážky tu vytvorili ďalší prirodzený zásobník." Marek si kľakol k jazierku, ponoril ruku a nechal kvapky stekať späť do vody. "Je hlbšie, než som čakal. To znamená, že keď prší, naplní sa a máme zásobu vody aj na suchšie dni." Dorota sa otočila a zdvihla obočie. "Možno sme práve našli dokonalé miesto pre základňu. Máme vodu, máme výhľad... už len strechu nad hlavou." Marek sa postavil a rozhladol sa. "Lenže kde?" A práve vtedy si to všimli. Na druhej strane útesu, kde kamene ustupovali smerom k pláži na opačnej strane, bol otvor. Prirodzený, tmavý, zahĺbený do skaly. Jaskyňa. Dorota sa zamračila a pozrela na Mareka. "Vidíš to?" "Vidím," prikývol a podišiel bližšie k okraju hrebeňa. "To vyzerá ako skutočná jaskyňa. Ak je dostatočne hlboká, mohla by byť lepším úkrytom než čokoľvek, čo postavíme vlastnými rukami." Dorota sa zamyslela. "A čo ak tam už niečo žije?" Marek sa uškrnul. "Vieš, že som si práve predstavil obrovského medveďa?" Dorota prevrátila oči. "Sme na tropickom ostrove, Marek. Ak tam niečo je, bude to skôr hmyz, netopiere alebo hady." Marek pokrčil plecami. "Super. To znie ešte lepšie." "Len jedno z toho vieš zabiť a zjesť," podpichla ho Dorota a zamierila k jaskyni. Spolu zišli zo skál späť na pevnejší terén a začali sa blížiť k tmavému vchodu. Keď sa dostali dostatočne blízko, Marek sa oprel o kameň a zahľadel sa dovnútra. "Vyzerá to hlbšie, než som myslel," poznamenal a siahol po kus dreva, ktorý predtým zobral na skúmanie terénu. Hodil ho dovnútra a započúval sa. Dopadlo na zem s dutým zvukom. "Neznie to ako priepasť," skonštatoval. "A ani sa odtiaľ neozval rev nejakého monštra, takže to je asi dobré znamenie." Dorota si skrížila ruky na hrudi. "Dôležitá otázka –

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Stratení v čase.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.